

Một Nửa Anh Em

Contents

Một Nửa Anh Em	2
1. Chương 1: Chương 1	3
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	12
9. Chương 9	13
10. Chương 10	14
11. Chương 11	15
12. Chương 12	17
13. Chương 13	17
14. Chương 14	19
15. Chương 15	20
16. Chương 16	21
17. Chương 17	22
18. Chương 18	23
19. Chương 19	24
20. Chương 20	25
21. Chương 21	27
22. Chương 22	28
23. Chương 23	30
24. Chương 24	31
25. Chương 25	32
26. Chương 26	33
27. Chương 27	35
28. Chương 28	36
29. Chương 29	37
30. Chương 30	38
31. Chương 31	40
32. Chương 32	41
33. Chương 33	42
34. Chương 34	44
35. Chương 35	45
36. Chương 36	46
37. Chương 37	47
38. Chương 38	48
39. Chương 39	49
40. Chương 40	50
41. Chương 41	52

42. Chương 42	53
43. Chương 43	54
44. Chương 44	55
45. Chương 45	56
46. Chương 46	57
47. Chương 47	59
48. Chương 48	61
49. Chương 49	62
50. Chương 50	64
51. Chương 51	65
52. Chương 52	67
53. Chương 53	68
54. Chương 54	70
55. Chương 55	72
56. Chương 56	73
57. Chương 57	74
58. Chương 58	76
59. Chương 59	77
60. Chương 60	78
61. Chương 61	79
62. Chương 62	81
63. Chương 63	82
64. Chương 64	83
65. Chương 65	84
66. Chương 66	85
67. Chương 67	87
68. Chương 68	88
69. Chương 69	89
70. Chương 70	90
71. Chương 71	91
72. Chương 72	92
73. Chương 73	93
74. Chương 74	93
75. Chương 75	94
76. Chương 76	96
77. Chương 77: Chương Cuối	98

Một Nửa Anh Em

Giới thiệu

Vốn là cậu trai quý tử được yêu thương cưng chiều từ nhỏ, bỗng một ngày, ba từ đâu không biết đến

1. Chương 1: Chương 1

Vốn là cậu trai quý tử được yêu thương cưng chiều từ nhỏ, bỗng một ngày, ba từ đâu không biết đem về một thằng nhóc vóc người nhỏ nhắn, nước da trắng như nàng Bạch Tuyết trong truyện cổ tích mà mẹ hay kể, đôi mắt to long lanh lúc nào cũng ngân ngấn nước như chực khóc, hai má bụ bẫm như có độn hai viên chè mà mỗi lần nhìn là cứ muốn nhéo cho chảy nước ra.

Ba ba nói “Đây là Xuyên – em trai của con, từ nay sẽ ở chung nhà với chúng ta!”

Cậu nhóc Hiệp lơ mờ không hiểu – bộ óc của một thằng bé 8 tuổi chưa biết hết sự đời lúc ấy chỉ nảy ra một thắc mắc: tại sao là anh em mà tới giờ mới ở chung nhà? Thằng bé này chỉ mới 4 tuổi, vậy 4 năm trước nó ở đâu? Được sinh ra như thế nào?

Hiệp kéo kéo tay áo mẹ cậu ra chiều muốn được giải thích, cậu hi vọng mẹ cậu cũng là đồng minh, bức xúc về thằng nhóc từ trên trời rơi xuống mà ba nhạt về này. Nhưng mẹ chỉ xoa xoa đầu cậu, cười dịu dàng thể hiện sự chấp nhận.

“Bé Xuyên là em trai cùng cha khác mẹ với con!” – Ba đã giải thích rõ vấn đề khi Hiệp thu can đảm hỏi rõ. Cùng một nửa huyết thống, nhưng Hiệp chẳng thấy bất kì điểm tương đồng nào giữa cậu với thằng bé này cả. Hiệp là cậu nhóc hiếu động, thích thể thao, hay nghịch phá lắm trò nên thường bị ba ba trách phạt. Trong khi Xuyên ngược lại hoàn toàn, nó khá ít nói, ít cười, nhưng ngoan ngoãn và lễ phép, suốt ngày chỉ ru rú trong nhà không dám đi ra ngoài chơi, nó thích vẽ tranh và chơi trò ghép hình giấy mà theo Hiệp phán xét là nhạt nhẽo và chán ngắt.

Trong nhận thức của Hiệp, cậu không cảm nhận được sự thân thích vốn tự nhiên có từ người thân chung máu mủ, dù rằng chỉ một nửa nhưng cũng đủ gần rồi. Như Phong – anh họ trạc tuổi cậu thì thoảng vẫn được bác hai anh của ba chở đến chơi, vốn thân thiết và hợp cạ nên gặp mặt là chơi đùa rất vui vẻ, cứ rủ nhau ra sân bóng chơi suốt ngày đến khi bị réo về mới thôi. Mẹ cậu thì khác, cậu cứ nghĩ mẹ phải là người khó xử nhất, vì không phải là người sinh ra Xuyên, nên chắc chắn không thể thương yêu cưng chiều nó như cậu được. Nhưng Hiệp đã lầm, mẹ yêu thương và chăm sóc cho Xuyên y như cậu, không khác gì con ruột của mình, hoàn toàn không có thái độ thờ ơ, ghét bỏ hay thiên vị. Ba thì khỏi phải nói, ông nghiêm khắc với cậu bao nhiêu thì dịu dàng với nó bấy nhiêu, mà nó là con trai chứ có phải con gái đâu chứ?! Cớ sao lại đối xử khác biệt như vậy?

Chính những sự khác biệt lớn lao đó chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, từ cậu nhóc công tử độc nhất trong nhà, giờ đây phải san sẻ tình cảm cha mẹ với thêm một thằng bé xa lạ khó lòng tiếp nhận, Hiệp lại càng thêm ức chế tức tối, vốn đã chẳng có tình cảm gì giờ lại thêm căm ghét Xuyên hơn.

Sống chung nhà được hơn 1 tháng, Xuyên dần bớt rụt rè, cười nói nhiều hơn với ba mẹ thay vì chỉ vâng dạ như robot lúc trước, nó cũng chịu theo mẹ dẫn ra ngoài chơi, và đặc biệt là chủ động lại gần Hiệp. Lúc đó Hiệp đang loay hoay lắp ráp mô hình nhà thu nhỏ mới tậu được nhờ tiền tiêu vặt tiết kiệm. Những linh kiện đa màu sắc với nhiều công cụ đa dạng phong phú như vậy, bất kì đứa nhóc nào nhìn vào cũng thích mê, vì thế mà Xuyên thu hết can đảm, mở miệng ngập ngừng nói từng chữ chậm chạp: “Cho em... em... chơi chung được không?”

Thoảng bất ngờ một chút, Hiệp đáp lại cụt ngắn ra vẻ địa chủ: “Biết ráp không mà đòi chơi?”

Xuyên hơi lúng túng “Dạ... không, anh chỉ em nha!”

Hiệp vốn ngại phiền phức, chỉ muốn tự mình thực hiện, nhưng nhìn ánh mắt long lanh cầu xin của Xuyên, chẳng hiểu sao cậu lại gật đầu. Như chỉ đợi có thế, cậu bé nở nụ cười sáng chói hơn cả ánh bình minh. Giờ Hiệp mới phát hiện Xuyên có nụ cười rất đẹp, hồn nhiên trong trẻo, làm người đối diện cảm thấy vui vẻ theo.

Hiệp vừa thao tác vừa chỉ cho Xuyên phải làm theo thế nào cho khớp, cậu bé cũng rất cẩn thận làm theo. Nhưng tính Hiệp vốn nhanh nhẩu, cộc tính, không bao giờ chịu chờ đợi người khác khi mình đang muốn

hoàn thành nhanh tiến độ. Cứ thế cậu liên tục quát tháo, hối thúc làm cậu bé cũng luống cuống theo. Căng thẳng xen lẫn áp lực, Xuyên rồi rít tay chân cả lên, trong lúc vô ý đã quơ trúng mô hình Hiệp đang hoàn tất gần xong, gãy sập hết. Khỏi miêu tả cũng biết cái mặt của Hiệp đen xì lại như thế nào, dùng trí tưởng tượng hoạt hình để miêu tả thì có cả khói phừng lên ở phía sau đỉnh đầu nữa. Xuyên sợ hãi lắp bắp: “Em... em xin lỗi... Em không...”

“Xin lỗi xin lỗi cái gì? Biết tao để dành bao lâu mới mua được bộ mô hình này không hả? Đã không biết làm thì đừng có nhào nhào vào đòi chơi. Đúng là cái thứ vụng về ngu ngốc mà!~” Hiệp không để Xuyên nói đủ câu đã mắng xối xả vào mặt cậu bé không thương tiếc.

Xuyên nhìn cậu đầy kinh ngạc và sợ hãi, nhưng biết là lỗi của mình nên cậu loay hoay chồm tới nhặt những vật lụn vụn lại. Hiệp liền hỏi: “Lại tính quậy gì nữa?!”

“Em... em... làm lại cho anh.”

Nhưng vì nỗi lo lắng cuống mất tri thức, cộng với bộ óc của đứa bé 4 tuổi chưa mấy linh hoạt khi đang trong trạng thái hoảng loạn, Xuyên chẳng làm được gì mà còn khiến những thứ có thể cứu vãn được thêm phần tanh bành tét bẹ. Cái cũ chưa xong lại thêm cái mới, thù mới hận cũ chất chồng, vốn đã chẳng có thiện cảm giờ lại còn khiến người khác thêm tức giận. Hiệp cúi người gạt phắt tay Xuyên ra khỏi mớ linh kiện, rồi thô bạo xô cậu ngã ra sau.

“Mày là đồ hậu đậu vô dụng, nhìn mày tao chóng mắt lắm. Biến đi cho khuất mắt tao!!!”

Có lẽ đây là lần đầu tiên cậu bé bị mắng chửi thậm tệ đến vậy, nên đôi mắt tựa dòng suối chợt trào thay nhau tuông xuống, Xuyên khóc nức nở như vừa bị ức hiếp – mà thực tế là đúng như vậy. Đã bực mình lại còn thấy cảnh mẹ nheo, tâm trạng Hiệp lại càng thêm bực bội.

“Đúng là đồ mít ướt, y như con gái vậy! Người thì nhỏ thó trắng bóc như cục bột, khóc thì giải quyết được gì chứ. Có làm mô hình này của tao toàn vẹn như cũ không?!”

2. Chương 2

Lời nói của Hiệp như con đê ngăn dòng nước lũ, ngay lập tức Xuyên nín khóc, dụi dụi mắt rồi chạy lên phòng. Hiệp cũng chẳng thèm để ý nữa, bắt màn thu dọn tàn cuộc rồi ra ngoài kiểm lũ bạn chơi đá banh.

Tối hôm đó, trong bữa cơm, mẹ thoáng thấy mắt Xuyên hơi đỏ nên hỏi tại sao, cậu bé chỉ lắc đầu. Có tật giật mình nên Hiệp cũng hơi lo lắng Xuyên sẽ nói với ba mẹ chuyện cậu la mắng nó hồi chiều. Đường như ba cậu cũng có giác quan, bèn quay sang dùng ánh mắt hình viên đạn nghiêm nghị hỏi: “Hay là con ở nhà ăn hiếp em đúng không?!”

Cậu chàng sợ hãi toát mồ hôi hột, toan giải thích thì Xuyên đã xen vào nói:

“Không có ạ! Tại hồi nãy con ngồi vẽ gần cửa sổ, gió bụi thổi vào mắt nên con dụi thôi!”

Lý do đưa ra hợp tình hợp lý, ba mẹ cũng không truy cứu nữa. Hiệp nhìn Xuyên ra chiều khó đoán, còn cậu bé thì vẫn cúi ăn cơm như cố tránh né ánh mắt cậu. Những ngày sau đó, Xuyên không bao giờ tới gần Hiệp trong phạm vi ba mét, cũng không ham hố đòi chơi cùng nữa.

Thấy thằng nhóc này cũng biết sợ mình, Hiệp tự dưng nảy ra ý định bề trên anh cả. Dù sao cũng là do lỗi của nó làm hỏng đồ chơi của cậu trước rồi cậu mới la mắng nó mà. Vì thế Hiệp quyết định biến cậu bé thành nhóc tì sai vặt ỉn. Bất kì lúc nào cũng gọi rêu từ việc lớn tới việc lật vật, trừ những thứ Xuyên không thể làm được. Còn lại như lấy khăn, dọn dẹp đồng hồ đồng sau trò nghịch phá của cậu, sắp xếp tập vở v.v... nói chung là đủ thứ việc mà một thằng nhóc 4 tuổi có thể đủ sức làm.

Cứ như thế, ngày qua ngày Hiệp hả hê vui sướng như công tử có đầy tớ phục vụ. Vô tình một hôm đẹp trời, ba mẹ vô tình về sớm và phát hiện cậu chàng đang nhàn rỗi bắt chéo chân trên ghế sofa xem TV còn Xuyên phải thay cậu làm những việc mà mẹ đã dặn. Tình huống trở tay không kịp, Hiệp bị bắt tại trận

không thể chối cãi. Ba rơi vào mộng coi như cảnh cáo, cộng thêm cắt phần tiêu vặt vào hai ngày cuối tuần suốt một tháng. Hiệp chỉ biết ngậm đắng nuốt cay vì bị báo ứng.

Dường như Xuyên vẫn còn lo thiên hạ chưa đủ loạn, cuộc đời của Hiệp chưa đủ tàn, cậu bé cứ hồn nhiên vô tư hỏi cậu có muốn sai việc gì không, lại còn đập ống heo lấy tiền bù vào hai ngày bị cắt tiền tiêu cho cậu nữa chứ. Tự dừng qua những hành động đó, Hiệp bỗng thấy không còn ghét bỏ Xuyên nữa, đồng thời nhen nhóm lên chút hối hận vì những gì cậu đã đối xử với nhóc từ trước đến giờ.

Vì không quen thể hiện ra ngoài suy nghĩ ôn nhu của mình, Hiệp vẫn tỏ vẻ thờ ơ lãnh đạm, nhưng cũng không tìm cách vùi dập hiếp đáp Xuyên nữa.

Thời gian cứ thế trôi qua, Hiệp vào năm học mới, Xuyên cũng cấp sách đến trường. Vì chênh lệch nhau 4 tuổi nên khi Hiệp vào lớp 5 thì Xuyên mới bắt đầu lớp 1. Cậu bé rất thông minh, chăm chỉ, luôn nhận được lời khen ngợi từ cô giáo mỗi khi họp phụ huynh nên ba mẹ rất tự hào. Hiệp cảm thấy bức xúc vì bản thân cậu cũng học đâu có tệ, vậy mà ba chẳng bao giờ khen lấy một câu. Dù sao cậu cũng 5 năm liền quán quân hội khỏe Phù Đổng cấp thành phố, học lực dù không xuất sắc nhưng cũng luôn trong top 10. Nhưng nghĩ đó lại thôi, Hiệp cũng chẳng để tâm phiền muộn, cứ làm những gì mình thích.

Mọi thứ vẫn bình lặng như thế đến khi Hiệp 17 tuổi, Xuyên cũng vừa vào cấp 2. Dù đứa học lớp 11, đứa lớp 6, nhưng vì đăng ký cùng trường trung học cấp 2-3 nên vẫn ở gần nhau. Đó cũng chẳng phải tự dừng thể mà là do ba mẹ cố tình sắp xếp để hai đứa ở chung trường, có gì Hiệp để ý bảo vệ em mình không bị đám bạn ăn hiếp.

Hai đứa vẫn thế, như Mặt Trăng với Mặt Trời, khác biệt tuyệt đối. Hiệp càng lớn càng cao to khỏe mạnh, thân hình rầm rặng rắn chắc vì tập thể thao đều đặn, lại còn học luyện võ Karatedo và Vovinam – bởi thể luôn là tâm điểm khát khao của bao nữ sinh mê trai body chuẩn. Xuyên vẫn giữ vẻ ngoài thư sinh như trước, được vóc dáng cao và chân thon dài, gương mặt thanh tú, nước da sáng cộng với ánh mắt biết nói, nụ cười hớp hồn na ná mấy tài tử Hàn Quốc nên hiển nhiên mấy cô mấy chị mê hàng ngoại cứ gọi là say như điên đổ.

Hai thái cực khác nhau, hai tính cách và sở thích khác biệt. Hiệp và Xuyên tuy ở chung dưới một mái nhà nhưng khoảng cách ngày một cách xa. Trong nhận thức của Hiệp, đến giờ phút này, cậu vẫn chưa từng một lần chấp nhận thân phận anh em trai cùng cha khác mẹ với Xuyên. Cũng không phải là vì ghét bỏ hay đổ kỵ, mà bởi vì một cảm thức vô hình nào đó, khiến mối quan hệ của hai người mãi không thể đến gần nhau.

3. Chương 3

Buổi sáng đẹp trời, như thường lệ Hiệp luôn nhanh nhẩu thay đồ hoàn tất bữa sáng để đến trường. Thấy cậu lúc nào cũng gấp gấp, mẹ liền lên tiếng khuyên:

- Ăn từ từ thôi, coi chừng mắc nghẹn đó! Còn sớm mà đã trễ học đâu, từ từ rồi chờ em con đi cùng nữa!
- Đó giờ có đi chung với nhau đâu, dù sao hai đứa cũng khác khối. Nó lớn rồi, cần gì đi chung với con hoài chứ! – Hiệp vẫn không để tâm tiếp tục húp súp mì thịt bò.
- Hiệp nè... - Mẹ nhìn Hiệp trầm ngâm.
- Gì mẹ?
- Hình như con vẫn chưa chấp nhận Xuyên. Mẹ biết nó không phải ruột thịt hoàn toàn với con, cũng không phải cùng do mẹ sinh ra. Nhưng nó rất dễ thương và ngoan ngoãn, cố gắng chăm chỉ để làm vừa lòng ba mẹ và cả con. Rất nhiều lần con làm lỗi với nó, nhưng nó không bao giờ méc lại với ba, chứ nếu không là con đã no đòn rồi! Nó vốn rất muốn được thân thiết với con, được con xem nó như anh em trong nhà để quan tâm lẫn nhau. Nhưng con lúc nào cũng thờ ơ lãnh đạm nên khiến nó càng thêm rụt rè nhút nhát.

Hiệp nhăn nhó tỏ vẻ phiền toái rồi đối đáp lại:

- Tại con và nó quá khác nhau, nó suốt ngày chỉ biết học rồi ru rú trong nhà, chẳng thích chơi thể thao, cũng ngại tiếp xúc với nhiều người, động cái gì cũng sợ. Vậy nên con sao chơi cùng với nó được!

- Bản chất nó vốn hiền lành, với thêm phần con cứ hay cộc cằn la mắng nên nó mới thêm sợ. Chỉ cần con chịu khó bảo ban nó là ổn thôi, với lại nó cũng thích chơi thể thao chứ đâu có...

- Thôi chuyện đó tính sau đi mẹ. Giờ con phải đi học đây! Thưa ba mẹ con đi học.

Ba ba đang chăm chút đọc báo ở phòng khách nghe tiếng thưa liền nói vọng tới:

- Chờ em đi cùng nữa, nó đang chuẩn bị đồ ăn trong nhà bếp đó!

Bỏ ngoài tai lời ba nói, Hiệp mang giày rồi vọt nhanh ra khỏi nhà. Đi được một đoạn thì cậu nghe thấy tiếng chạy gấp gáp của ai đó, bản năng tập võ thường tập kích nên Hiệp quay lại. Cơ mặt nhanh chóng giãn ra khi biết người đuổi theo là đứa em cùng cha khác mẹ. Cậu bé không nói gì, chỉ nhìn Hiệp hơi ngại ngần một chút rồi bước chậm lại, giữ một khoảng cách nhất định phía sau rồi lủi thủi đi theo. Không thích cảm giác bị ai đó lò tò phía sau, Hiệp lên tiếng:

- Muốn đi cùng thì bước lên ngang hàng, đừng lủi thủi phía sau lưng tui, khó chịu lắm!

Vẫn cách nói chuyện thô lỗ từ trước đến giờ, Xuyên khẽ giật mình một chút rồi bước nhanh lên trước. Hình như đã khá lâu rồi Hiệp và Xuyên không đi học cùng nhau, kể từ lúc cậu bé chủ động nói với ba mẹ có thể tự mình tới trường vì nhà cũng gần, nhưng lý do chính là vì dù có đi cùng nhau thì hai đứa cũng chẳng nói chuyện câu nào, cộng thêm Hiệp lúc nào cũng bước nhanh, rồi rủ rê đám bạn loai choi tụ tập hàng quán rồi mới vào trường, chẳng thèm để ý đến Xuyên.

Cảm giác xa xưa quay trở lại, Hiệp bỗng thấy có chút ngập ngừng. Cậu giờ đã không hay la cà với đám bạn nữa, một phần bởi vì sắp vào năm cuối cấp bài vở tương đối nhiều, lại bị ba mẹ la mắng so sánh suốt với Xuyên vì tối ngày chỉ biết chơi bởi quậy phá. Nhìn người gần bên biết lo chăm chỉ học hành, tự dưng Hiệp cũng thấy hơi chột dạ, tự giác cải tà quy chánh.

Khi đi gần nhau, Hiệp mới chú ý đến nhiều thay đổi của Xuyên. Gương mặt đã bớt bầu bĩnh hơn hồi bé mà trở nên thon gọn hơn, nhưng vẫn trắng và lảng mịn như trước, dầy thì võ giọng rồi mà chẳng nổi hột mụn nào, mái tóc cắt gọn gàng theo đúng quy định trường, thẳng đều mượt mà như đuôi. Dù vẫn lùn hơn Hiệp nhưng khoảng cách đã cải thiện hơn khi giờ đã đứng tới gần cổ của cậu thay vì chưa tới vai như hồi mới vào cấp 1 (dù sao vẫn thấp hơn một cái đầu). Cũng phải thôi, vì Hiệp vốn thuộc dạng cao nhất nhì so với đám bạn đồng trang lứa, và gần như những anh chị lớp trên cũng không ai cao bằng. Nên dù Xuyên cao 1m55 đứng gần tên vai u thịt bắp 1m78 như Hiệp vẫn thấy rất nhỏ bé. Và chiều cao này vẫn còn tiến triển nữa...

Vì cổng trường cấp 3 gần hơn nên Hiệp bước nhanh đi vào trước. Nhưng Xuyên gọi với theo:

- Anh Hiệp!

- Chuyện gì nữa? – Mặt vẫn nhìn đối tượng nhăn nhó như khi ăn ớt.

- Anh... có thể đi cùng đến gần cổng trường của em được không?

- Cái gì? Bắt tui hộ tống tới tận nơi luôn á hả? Mọi hôm có thể đâu sao tự dưng bữa nay lại vậy?

- Dạ không... em...

- Bớt công tử bột đi! Từ đây tới đó có mấy bước chân, còn bắt tui dẫn tới tận cổng như đứa trẻ mẫu giáo, mấy đứa bạn cùng lớp mà biết sẽ cười thúi đầu cậu đó!

4. Chương 4

Không đợi Xuyên kịp nói thêm điều gì, vẫn kiêu cách bộp chộp như cũ, Hiệp lãnh đạm bước nhanh vào trường của mình. Xuyên chỉ biết khổ sở lê từng bước lo sợ đến cổng trường của cậu, như một nỗi ám ảnh

vô hình nào đó, cậu nhắm mắt liều lĩnh chạy thẳng, hi vọng có thể bình an vô sự đến nơi an toàn. Nhưng trời không chiều lòng người, chỉ chưa đầy ba bước chạy, một lực va chạm lớn đã ập tới khiến cậu ngã nhào ra sau, kẻ va vào cậu là một tên to con đáng người bệ vệ, mặt mày bặm trợn như dân côn đồ, phía sau nó còn có ba bốn thằng cũng dữ tợn không kém. Kẻ đầu tiên bắt đầu từ tốn lên tiếng:

- Đi đứng kiểu gì dạ mậy? Bộ bị đui sao mà không thấy tao ở ngay trước mặt mà dám dậm sầm vào thế hả? Muốn gửi mùi bệnh viện phải không?! – Nó vừa nói vừa nắm cổ áo Xuyên lôi lên, kê sát mặt vào, hơi thở hôi thối từ cái miệng mấy ngày liền không đánh răng của nó khiến cậu muốn ói mà cố nhịn, cũng may là sáng nay vì biết Hiệp đi nhanh nên cậu chuẩn bị bánh mì thịt đem theo chứ chưa ăn sáng ngay, không là ọc vào mặt thằng heo này rồi.

- Xin lỗi, tôi không cố ý! Mấy anh bỏ qua cho...

- Chuyện đụng nhau thì có thể bỏ qua được, nhưng cái tội trốn hẹn thì đừng hòng. Tại sao hôm qua mày dám trốn về mà không đến chỗ hẹn hả?!

- Tại... tại tôi bị đau bụng, xin về sớm nên...

- Dám láo hả mậy? Đàn em tao rõ ràng thấy mày đi về ngay trống tan trường, vì đi chung với thầy giám thị nên tụi tao mới không nắm cổ mày lại được chứ thôi là mày chết từ trưa hôm qua rồi!

Xuyên nhìn thẳng đại ca bặm trợn đầy vẻ sợ hãi, ánh mắt khẩn thiết, chấp tay van xin:

- Tôi xin các anh, làm ơn tha cho tôi đi! Chỉ là hiểu lầm thôi, tôi không hề có tình cảm gì đặc biệt với cô bạn lớp trưởng mà anh để ý hết!

Tên đại ca nở nụ cười nửa miệng, ánh mắt gian manh nhìn Xuyên như mãnh thú nhìn mồi đầy khát máu:

- Mày thiệt giỏi ngụy biện, không có gì sao nhỏ ấy lại tặng quà ày nhân ngày Va... Va gì đó tụi bây? – Thằng đầu to óc trái nho tự dưng quên cái tên cần nói nên quay sang hỏi tụi đàn em.

- Va-lên-tai! – Một thằng trong nhóm nhắc.

- Ủ, “Va lên tai” cái gì đó, mà nói chung chỉ có người yêu mới tặng quà cho nhau thôi!

- Đó là bạn ấy tự nhiên tặng tôi cũng đâu có biết, với lại tôi có nhận đâu!

- Tao đánh cần biết nhiều, tóm lại mày dám cả gan cướp mất trái tim người yêu trong mộng của tao, tội này không thể dung thứ. Mà tao nghĩ lại mày có gì hơn tao đâu mà nhỏ đó lại mê mày được nhỉ? Chỉ được cái bản mặt đẹp trai tí xiu, còn lại thì người ốm yếu như công tử bột, nước da thì trắng bóc, vậy mà tụi con gái cũng bu như kiến thêm đường!

- Rốt cuộc anh muốn thế nào mới tha cho tôi đây? – Xuyên bắt đầu thiếu kiên nhẫn vì sắp đánh trống vào học.

- A ha, lại còn dám ra điều kiện nữa à? Nói chung anh đây cũng dễ tánh. Vậy đi, nếu mày chịu được 5 phút đánh hội đồng của tao với 3 thằng đàn em mà không bị què đui sút mẻ gì thì từ nay tao không động tới cọng lông chân của mày nữa. Í da, mà mày cũng đâu có cọng lông nào đâu ta?! Hahaha...

Xuyên bắt đầu run sợ trước thói hành hung man rợ của tụi này...

- Mấy anh đừng làm bậy nha, đây là trước cửa trường học. Nếu manh động sẽ bị đuổi học đó!

- Yên tâm đi cưng, tất nhiên tụi anh sẽ không xử cưng ở đây! – Nói xong nó liền quay sang tụi đàn em ra lệnh - Tụi bây, lôi nó ra bãi cỏ phía sau trường “hành quyết”!!!

- Đừng... đừng mà!

Thân độc thế cô tất nhiên không thể làm lại cả đám to bự, đám học sinh xung quanh chứng kiến cũng không dám hó hé gì vì thừa biết tiếng tăm của tụi này. Dọc theo bờ tường khối cấp 3 men theo con hẻm rẽ vào phía sau trường học, Xuyên bị tụi nó lôi đi không chút nề tình. Khi bị quăng nằm xài lại trên bãi cỏ, Xuyên nghĩ rằng lần này xem như xong đời rồi, 5 phút cũng đủ để cậu thừa sống thiếu chết. Thằng cầm đầu vừa khởi động gân cốt chuẩn bị ra tay thì một tiếng nói bình thản nhưng đầy uy lực vang lên trong gió:

- Đám to xác như vậy mà lại đi đánh một đứa nhóc cấp 2 yếu ớt, không thấy nhục nhã cho gian hồ à?!

5. Chương 5

Cả bọn quay đầu nhìn về nơi phát ra tiếng nói, sát bên gốc cổ thụ nằm cạnh vách tường trường, một thân hình cao lớn oai vệ đứng khoanh tay, tựa người vào thân cây nhân nhấ. Lời nói tuy dành cho tụi lưu manh nhưng ánh mắt lại nhìn đăm đăm về phía cậu trai nhỏ đang nửa ngồi nửa nằm trên bãi cỏ um tùm...

- Thằng kia, mày là ai mà lại dám xen vào chuyện của tụi tao? – Thằng đầu sỏ trợn mắt nhìn về phía Hiệp quát lớn.

- Tao là ai mày không cần biết, chỉ nghe rõ một điều là nên kéo hết đám đàn em của mày biến khỏi đây trước khi tao hết kiên nhẫn!

- A, thằng này ngon quá ta! Dám đe dọa cả tao, chắc là mày chưa thấy quan tài nên chưa đổ lệ đúng hem? Được, hôm nay anh đây sẽ lột tem ày khóc bù nhá!!!

Vừa định xông tới thì một thằng trong nhóm bước lên ngăn lại:

- Đại ca, em có biết thằng này. Nó là đội trưởng câu lạc bộ thể thao của khối cấp 3, tuy mới học lớp 11 nhưng tiếng tăm lừng lẫy đến anh chị 12 cũng phải nể phục. Nghe đồn nó tinh thông đến 3 thứ võ mà tên gì em quên rồi...

Vừa nghe qua lời giới thiệu có vẻ khá ớn ă, nhưng vì bản thân đốt nát ít chú tâm đến người khác nên thằng đầu đàn vẫn điềm không sợ sùng.

- Sợ chó gì chứ, nó chỉ có một mình. Trong khi tao còn có 3 thằng bày hỗ trợ, chả lẽ không làm lại?!

Nói rồi không cần ra hiệu, thằng đại ca xông tới tấn công con mồi bất đắc dĩ này vì danh dự cái bang, tụi đàn em trung thành tuy hơi e ngại nhưng thấy đại ca hùng hổ nên cũng xông vô. Khi khoảng cách nắm đấm gần trong gang tấc, Hiệp nhẹ nhàng né đòn nhanh như chớp, chớp lấy nắm tay thằng đại ca bẻ ngoặt ra phía sau, thuận chân bồi thêm cú đá thẳng tắp khiến thằng heo nọc ngã chúi về trước, nhào vào 3 thằng đàn em đang lơ trớn bay tới, thế là cả bọn nằm chồng lên nhau thở oxy.

Hiệp chậm rãi cúi người xuống nằm đầu thằng đại ca lên:

- Nhớ cho kĩ, từ nay đừng có mà giở thói côn đồ ức hiếp người khác một cách vô lý như vậy nữa! Nam nhi chí chí thì phải chơi quân tử một chút, của gái không được đó là tại mày bất tài thôi! Nếu tao mà còn thấy mày chặn đường hăm he cậu nhóc này thì đừng trách tao khiến mày đi lại không bình thường được nữa. Tao học võ là để tự vệ và bảo vệ, không muốn gây thương tích cho ai, nhưng đôi khi cũng có ngoại lệ đó!!!

Nói rồi Hiệp buông nó ra, phúi tay bắm bụi đất, bước lại chỗ Xuyên đỡ cậu dậy:

- Có bị làm sao không? – Lời nói nhẹ nhàng chứa đầy sự quan tâm lo lắng.

- Không... không sao! – Tự dưng Xuyên cảm thấy lúng túng khó tả.

Hiệp dìu Xuyên đứng lên, lấy cặp xách cho cậu rồi dẫn đi, không quên quay lại bồi thêm câu cuối cùng dành cho bọn côn đồ vẫn còn hậm hực:

- Nếu muốn của gái thì nên ăn ở sạch sẽ một chút, học hành tử tế một chút. Chứ không thì dù chẳng có tình địch thì cũng chả có nhỏ nào dám để ý đến mày đâu!

Nghe những lời đó, thằng đại ca tự giơ tay lên ngửi vào nách mình, mặt không biến sắc nhưng ra chiều thắc mắc, quay sang hỏi tụi đàn em:

- Ê, tụi bây có thấy tao hôi nách không?

Câu hỏi thốt ra bay theo cơn gió độc, tụi đàn em chỉ biến lạng thình gặm nhấm nỗi căm hờn...

....

Lần này thì Hiệp đã chịu đưa Xuyên đến tận cổng trường của cậu, cử chỉ tuy vẫn thờ ơ nhưng đã mở lời quan tâm hơn trước:

- Vào lớp học đi, tan trường tôi chờ trước cổng về chung. Tôi đã gọi điện xin phép cô chủ nhiệm của cậu nghỉ tiết đầu rồi!

Hàng loạt sự việc bất ngờ xảy đến khiến đầu óc Xuyên hơi báng loạn, nhất thời cậu không thể phản ứng lại những điều Hiệp đang làm. Chỉ vẫn như cũ, vâng dạ nghe lời làm theo... Nhưng trên bước đi vào lớp học, tâm trí cậu bé như lơ lửng trên không trung, như bắt gặp điều gì đó dịu dàng hơn từ một người mà cậu luôn nghĩ sẽ chẳng bao giờ quan tâm mình như thế.

6. Chương 6

Hiệp là một người ghét phiền phức, nhưng một khi đã hứa là giữ lời. Tan trường cậu nhanh chóng ra về đứng đợi Xuyên ở ngoài cổng, để phòng hờ tụi kia có khả năng sẽ lại chặn đường.

Hai người cùng bước đi trên con đường ngập nắng, không gian im vắng lặng thình, Xuyên bất chợt cảm thấy hơi ngột ngạt nên quyết định lên tiếng hỏi:

- Sao anh biết em bị tụi kia chặn đánh mà đến cứu vậy?

- Vì sự đòi hỏi bất thường của cậu. Từ trước đến giờ dù là ba hay mẹ, cậu cũng chưa từng vờ vĩnh hay yêu cầu gì cả, với tôi chắc chắn lại càng không. Tự dưng hôm nay lại muốn tôi đưa đến tận cổng trường, tôi giả vờ làm lơ đi vào luôn rồi quay trở ra, chứng kiến sự việc xem thế nào. Quả nhiên cậu trở thành nạn nhân tiếp theo của tụi này!

- Nạn nhân tiếp theo? Ý anh là, anh đã biết đến tụi này chuyên chặn đường hiếp đáp những người yếu thế?

- Ừ, tụi này tung hoành khắp địa bàn trường, ai mà không biết!

- Vậy những lần trước anh có giải nguy giúp cho ai không?

- Tôi đâu có rảnh, tụi này tuy chỉ có tiếng không có miếng, nhưng bè phái hung hãn lì đòn, càng ít liên quan càng tốt.

Xuyên không hỏi thêm nữa, chỉ lặng im suy nghĩ. Tuy việc Hiệp thờ ơ trước những lần hành hung của tụi côn đồ có phần đáng trách, nhưng với tính cách vốn xưa nay đã vậy của Hiệp thì cũng không có gì lạ. Vậy mà anh chàng lại phá lệ vì cậu, rõ ràng cũng có nghĩ đến tình thân, như thế cũng vui rồi.

Bất chợt Hiệp lại chủ động nói:

- Môi trường cấp 2 tuy chưa có biến đổi nhiều, nhưng vì nhập chung với khối cấp 3 nên thành phần nhân tố cũng phức tạp lắm. Cậu nên rèn luyện thể lực cho tốt, đừng suốt ngày chỉ biết đọc sách!

- Dạ, em biết rồi.

Những ngày tiếp theo sau đó, dù cách đối xử vẫn vậy nhưng Hiệp đã không còn ăn sáng nhanh rồi đi học trước nữa. Anh chàng đã từ tốn ngồi đợi ăn cùng lúc với Xuyên, sau đó hối thúc đi cùng. Ba mẹ tuy không rõ lý do nhưng cũng thấy vui vì hai anh em đã gần gũi với nhau hơn một chút.

Xuyên tự cảm thấy hài lòng vì những gì diễn ra hiện tại. Từ ngày được Hiệp giải nguy, rồi đi cùng đến trường, tụi côn đồ đã không dám động gì đến cậu nữa, dù có lúc cậu chỉ ở một mình, vì tụi kia cũng đã ớn lời đe dọa của Hiệp. Tuy vậy, Xuyên cũng nhớ lời Hiệp bảo, không nên quá ỷ lại vào người khác, là con trai phải mạnh mẽ tự cường. Cậu bắt đầu chăm tập thể thao hơn, tích cực hoạt động trong giờ sinh hoạt ngoại khóa và tiết thể dục. Xuyên đặc biệt thích môn bơi lội và có khiếu ở môn nhảy qua xà, nhảy cao, luôn nằm trong nhóm những người cuối cùng đạt mức xà cao nhất.

Mọi thứ sẽ vẫn diễn ra bình thường, nếu không muốn nói là tốt đẹp, ít nhất là trong phương diện tâm lý của cậu trai 13 tuổi mới dậy thì như Xuyen... Cho đến khi thầy dạy bơi bỗng dừng bạn việc đột xuất và cử ra 4 huấn luyện viên thay thế cho hai buổi tập cuối tuần. Bốn người này là đàn anh đàn chị khối cấp 3, cao thủ đứng đầu trong các đại hội thể thao của trường. Hai nữ huấn luyện viên sẽ phân chia tập luyện cho nhóm nữ, và tương tự hai huấn luyện viên nam cho nhóm nam. Tất nhiên, Hiệp cũng nằm trong số 4 người đó, và lại ngẫu nhiên huấn luyện cho nhóm của Xuyen.

Công tâm và bình đẳng, không hề có sự khác biệt hay thiên vị chiều cố nào, Hiệp vẫn coi Xuyen như bao học viên khác, có những đứa không biết cũng chẳng tưởng tượng được hai người là anh em. Tụi con gái cứ ríu rít cả lên, ngất ngây trước thể hình siêu chuẩn của chàng huấn luyện viên phụ trợ trẻ tuổi. Đây cũng là lần đầu tiên, Xuyen được ngắm nhìn cơ thể của Hiệp một cách chính thức, trước đây khi ở chung nhà cậu rất ít khi thấy Hiệp ở trần, còn nếu có vô tình khi anh ấy cởi áo đi tắm thì cũng như bản năng quay mặt đi chỗ khác, chẳng biết vì cái gì mà lại né tránh nữa, cũng đều là con trai như nhau thôi mà.

Xuyen đã từng nghĩ, có lẽ cậu vì mặc cảm với thân hình săn chắc rắn rỏi cùng nước da màu đồng nam tính của Hiệp. Nhưng sau đó một ý nghĩ khác lại lẩn át, cậu không hề cảm thấy khó chịu hay buồn bực, ngược lại rất ưa thích khi ngắm nhìn cơ thể của Hiệp, nó khiến cậu dâng lên cảm xúc không tên. Điều khiến cậu kinh ngạc đó là bản thân chưa từng có loại cảm giác đó với bất kì ai khác, dù là đám bạn trai cùng lớp cũng có không ít thằng body tương đối đẹp.

Xuyen chợt lo lắng vì mớ suy nghĩ lộn xộn của mình, cách duy nhất để xua tan đi hết những cảm xúc đó là nên chuyển tâm vào học, cố gắng rèn luyện thể thao xem như là động lực để có được đáng người đáng mơ ước như ai kia.

Nói thì dễ, nhưng thực hành thì khó khăn gấp trăm lần. Để sở hữu vòm ngực nở nang săn chắc, cơ bụng 6 múi, bắp tay cuộn cuộn cơ bắp không quá rắn và be bự như lực sĩ nhưng đủ tạo sức hấp dẫn cho người đối diện quả là điều khó nhằn. Xuyen tuy chịu khó luyện tập nhưng sức bền không tốt, thường không thể chịu được lực tập ở cường độ cao và dài, nên chỉ có thể tập những động tác vừa sức với mình thôi.

Trải qua thời gian nghỉ hè để chuẩn bị lên lớp 8, chiều cao và hình thể của Xuyen đã cải thiện đáng kể. Từ cậu nhóc gầy còm chưa tới 45kg đã tăng lên 49kg - cao 1m58, đối với tuổi 13 đã là lý tưởng hơn kha khá bạn bè đồng trang lứa rồi. Tuy vượt trội là thế, nhưng khi đi chung với Hiệp thì cảm giác xấu hổ vẫn lấp đầy. Vì dù thế nào Xuyen cũng không thể vượt qua chiều cao của Hiệp, tuy không còn ở giai đoạn phát triển nhanh nữa nhưng Hiệp cũng đã đạt mốc 1m80, thân hình vốn đã chuẩn nay lại càng chuẩn vì luôn thường xuyên tập thể lực ở cường độ mạnh. Khi hai đứa đi học cùng, Xuyen luôn giữ khoảng cách xa ra với Hiệp, anh chàng không hiểu vẫn gây thơ thắc mắc:

- Làm gì mà đứng xa tôi quá vậy? Sợ tôi ăn thịt à?

- Đâu có... tại... anh cao quá...

- À... hóa ra là mắc cỡ hả? Ai biểu lùn chi!!! Kaka...

Hiệp dạo này rất hay trêu chọc cậu, lại cười vui vẻ hơn trước thay vì chỉ giữ mỗi bộ mặt chào cờ. Tuy rất thường bị đả kích như thế, nhưng Xuyen vẫn thấy thoải mái và dễ chịu khi ở gần bên Hiệp. Năm tháng trôi qua, Xuyen và Hiệp vẫn giữ cách nói chuyện như cũ, người nhiệt tình, kẻ vô tư. Tuy thỉnh thoảng Hiệp vẫn hay nóng tính la mắng vài câu vì tính nhút nhát của Xuyen, nhưng nói đó rồi vẫn giúp, vẫn cứ âm thầm bảo vệ cho cậu. Biết làm sao được, gian sơn dễ đối, bản tính khó dời mà!~

7. Chương 7

Khoảng thời gian này Hiệp cũng đã vào năm cuối cấp, thời gian ôn luyện tăng lên nhiều nên cũng ít thời gian rảnh rỗi, vì thế ngoại trừ việc vẫn đi cùng đến trường thì hai đứa rất ít gặp mặt nhau. Buổi chiều Hiệp cũng tắt bật đi học nhóm, không thì một số hoạt động ngoại khóa khác. Xuyen cảm thấy hơi buồn vì không

có nhiều thời gian được nói chuyện với anh trai, dù chỉ là vài câu hỏi nhỏ, những câu nói băng quơ, hay lại bị anh chàng trêu chọc đến đỏ cả mặt.

Buổi chiều cuối tuần, Hiệp phải về sớm để đến trường đại học tham gia buổi giao lưu và tìm hiểu nguyện vọng thi tuyển. Hiệp có dặn khi nào tan trường thì đứng đợi ở cổng rồi anh sẽ tranh thủ tới đón, nhưng cậu nhất quyết bảo không cần, có thể tự về được. Vùng vãn mãi Hiệp mới miễn cưỡng đồng ý, vì nghĩ rằng thời gian cũng qua lâu rồi nên chắc cũng không có chuyện gì xảy ra nữa. Nhưng cả suy nghĩ của Hiệp và Xuyên đều chỉ đúng một nửa, cậu bé bột yếu ớt ngày nào không còn bị tụi mê gái hiểu lầm là tình địch chuyên cướp người tình trong mộng của tụi nó nữa, mà trở thành đích ngắm của tụi hám... trai đẹp thư sinh.

Vì đường từ trường về nhà bọc qua một khúc quanh, nên để tiết kiệm thời gian và khoảng cách, Xuyên theo lời Hiệp chỉ từ trước là bọc đường tắt trong hẻm nhỏ để về nhà, đường buổi về chiều vốn đã vắng lại thêm tối tăm, nhà cửa thưa thớt có một số còn đóng cửa vì đi làm chưa về. Xuyên cố gắng bước nhanh hơn nhưng rốt cục vẫn gặp mỗi nguy hiểm mà cậu lo sợ. Đường như, sự mặc định về nhan sắc của tạo hóa dành cho đám già dê háo sắc luôn là xấu xí và gớm ghiếc hay sao ấy, tụi chặn đường chỉ có ba thằng nhưng thằng nào cũng to con – miêu tả chính xác thì là mập như heo nọc, gương mặt được “tân trang” ít nhiều nhưng sự thêm thuồng đến mức nhều nhão nước miếng của tụi nó thì làm Xuyên buồn nôn không chịu nổi. Đường như đã quá quen với tình cảnh này, Xuyên tập cách dửng dưng đối mặt với tụi nó bằng việc đi thẳng vào vấn đề:

- Các anh muốn gì?

Tên be bự nhất phun nước miếng xuống đất, nở nụ cười nửa miệng đều đã ra chiều thích thú:

- Ấy da, em trai rất cá tính. Anh thích!!!

- Nếu mấy anh hiểu lầm tôi có tình ý với cô bạn gái nào mà các anh để ý thì xin thôi đi, chỉ là hiểu lầm thôi. Còn tiền thì tôi chỉ có mười mấy ngàn trong người, không đủ để mấy anh nhậu nhẹt đâu! – Xuyên tự mình đưa ra hai câu trả lời thích đáng nhất mà cậu nghĩ tụi này muốn biết.

- Hahaha... Yên tâm đi, tụi anh không có hiểu lầm cứng, vì đám này rất ghét tụi bánh bèo chuyên làm nũng nịu đòi vụ lợi. Tiền thì tụi anh không thiếu, chỉ cần TÌNH của cứng thôi. Nếu cứng chịu ngoan ngoãn, chiều chuộng anh, anh đảm bảo chuyện tiêu pha cứng không phải lo nghĩ gì cả!

- Mấy anh nói năng gì kỳ cục vậy?! Tôi là con trai mà... sao lại... - Xuyên cảm thấy khó hiểu vì đám âm binh hệt vịt lộn này.

- Chính vì cứng là con trai, mà lại xinh đẹp hấp dẫn như vậy nên đám Top tụi anh mới lại càng mê đắm báng loạn. Nhưng vì trước nay cứng cứ đi cùng với thằng anh trai to cao nghe đồn rất giỏi võ nên tụi anh mới ớn ớn chưa dám động vào. Trời thương thế nào hôm nay cứng lại độc đạo, tụi anh nào dám bỏ phí thời cơ!!! Kekeke...

Xuyên chợt thấy rợn gai óc vì giọng cười dâm dục của tụi này, cậu chàng cũng chưa từng gặp phải tình huống như thế nên không biết phải xử sự ra sao, chỉ còn cách xuống nước năn nỉ như cũ:

- Các anh à... các anh tìm nhầm đối tượng rồi. Tôi không phải...

- Thôi đi cứng, anh đã để ý kỹ lắm rồi. Tụi anh học trên cứng 2 lớp, ngay dãy lớp đối diện, nhất cử nhất động của cứng đều bị anh giám sát. Cứng luôn là tâm điểm chú ý của tụi con gái vì vừa đẹp trai, dễ thương, hòa đồng lại học giỏi nữa. Nhưng tụi bánh bèo đó chỉ có thể làm bạn, chưa đứa nào lọt được vào tầm mắt của một kute-boy như cứng dù cố gắng thể hiện thế nào. Cũng có một số đứa nghi ngờ “giới tính” của cứng rồi nhưng chưa dám chắc để khẳng định thôi!

Xuyên bất chợt cảm thấy kinh ngạc, những lời đám này nói không phải là không có cơ sở, đúng là cậu có rất nhiều vệ tinh vây quanh, mỗi ngày nhận không ít quà tặng cũng như thư bày tỏ. Nhưng Xuyên chưa từng rung động với bất kỳ cô bạn nào, có chăng chỉ là cảm giác thích mến chút chút rồi coi nhau là bạn thân thể thôi. Tên đầu đàn lập luận đến khô cả cổ nên không còn nước miếng để chảy lòng thông nữa, bắt đầu ngừng một thoáng dò xét thái độ của Xuyên, quả nhiên có chút biến chuyển, được thế lần tới:

- Thôi, cứng là người thông minh nên chắc nói ít cũng hiểu kha khá rồi. Anh cũng biết cứng có cảm giác với con trai hơn. Tụi anh tuy body không được chuẩn nhưng mặt cứng hơn khối thằng rồi. Dâng hiến cho

ai cũng vậy, cho anh đi – anh cảm ơn lắm lắm luôn! Yên tâm, anh có kinh nghiệm rất nhiều, đảm bảo sẽ đưa cứng lên tận thiên đường của sự sung sướng... kakaka

- Tôi... tôi không muốn!!!

Xuyên vừa nói dứt câu liền toan bỏ chạy nhưng đường hẹp khó thoát vì ba thằng đã dàn hàng ngang. Thằng đầu đàn bắt đầu thay đổi thái độ từ dụ dỗ sang đe dọa:

- Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt à? Biết nghe lời thì tụi anh sẽ “luộc” cứng thật nhẹ nhàng êm ái, không thì sẽ đau lắm đấy nhá!!!

Xuyên cảm thấy sợ hãi vì lần đầu tiên gặp phải loại chuyện này, trong lòng chợt dâng lên nỗi bất an, cầu mong Hiệp xuất hiện kịp thời để giải cứu. Nhưng lúc này chỉ mới gần 5 giờ, Xuyên đã nói tự về nên Hiệp chắc chắn không xin về sớm vì buổi giao lưu khảo sát phải đến 5h30 mới kết thúc. Trong lúc giằng co chống cự, Xuyên liều mạng dùng sức đẩy ngã thằng đầu đàn hám trai tơ. Sức lực tuy không lớn, nhưng do đã tập thể lực khá hơn nên cậu cũng có thể khiến tên đó ngã chống vó lên trời vì bất ngờ bị phản công.

Gã đầu sỏ bắt đầu nổi nóng, thay đổi thái độ ôn nhu ban đầu bằng nét mặt dâm dê biến thái. Ngay khi nó chuẩn bị nhào tới xé rách quần áo Xuyên để hãm hiếp tại chỗ thì một thân ảnh cao lớn vù tới chắn trước mặt. Xuyên mừng rỡ vì nghĩ đó là Hiệp xuất hiện kịp thời nhưng không phải, là một cậu trai khác, trẻ tuổi hơn nhưng thân hình cũng rắn rỏi và khỏe mạnh xấp xỉ./.

*Một nhân vật mới chuẩn bị xuất hiện...

8. Chương 8

Thân thủ nhanh như một tia sao băng xẹt ngang bầu trời, Xuyên hoàn toàn không nhìn kịp diễn biến trận đấu như thế nào. Chỉ nhận thức được khi bàn tay của thằng đầu đàn nắm áo cậu vừa buông ra được vài giây thì nhìn xuống đất đã thấy cả bọn đo đất thổ dốc. Không một lời hăm he đe dọa nào thốt ra, nhưng cả bọn nhìn kẻ lạ mặt đột ngột tấn công kia còn sợ hơn cả quỷ thần, chúng rãng gượng đứng dậy rồi bỏ chạy không một lời từ tạ...

- Bạn có sao không? – Chàng trai trẻ cao lớn quay sang hỏi Xuyên câu thoại quen thuộc sau khi cứu người.

- Ô, không sao. Cảm ơn... anh rất nhiều!

Như một bản năng từ lâu, Xuyên đột nhiên bước lùi ra sau, đây là lần thứ hai cậu cảm thấy ngượng ngùng khi đứng gần một người cao hơn mình khá nhiều. Nhưng cậu bạn này hình như cũng như Hiệp, chẳng bao giờ ý thức được chiều cao lý tưởng của mình có thể khiến những người “thấp bé” như Xuyên cảm thấy xấu hổ tủi thân hay sao á, vẫn hồn nhiên vô tư xấp xáp tới gần, mắt đảo quanh từ trên xuống dưới người Xuyên theo kiểu dò xét kẻ gian giảo vật phạm pháp...

- Có thật là không sao chứ? Nhà bạn ở đâu để mình đưa về cho!

- Thôi không cần đâu... Em tự về được rồi, cảm ơn anh rất nhiều vì đã ra tay cứu giúp! – Dù chưa biết tuổi của cậu trai này nhưng Xuyên vẫn theo thói quen xưng hô lễ phép với những ai... cao hơn mình.

- Hình như nhà cậu men theo con hẻm này vòng qua đường 289 đúng không? Mình cũng ở gần đó, cùng thuận đường về chung đi!

- Ủa, sao anh biết nhà em ở đường 289?

- À, mình cũng thấy bạn đi mua đồ vài lần ngang nhà. Với lại chúng ta cũng học cùng khối nữa, nhưng khác lớp!

Lúc này Xuyên mới để ý đến đồng phục của người bạn mới này, tẩm phù hiệu đúng là ở chung trường với cậu, cũng học lớp 8 như phân khối B6, Xuyên phân khối A3.

- Vậy ra hai chúng ta bằng tuổi nhau à? – Xuyên bắt đầu dự định thay đổi cách xưng hô lại cho đúng, nhưng trong đó có ngầm ý thoáng buồn vì bằng tuổi mình mà đã cao như vậy.

- Hi, nếu bạn học đúng năm thì mình lớn hơn bạn 1 tuổi, hồi nhỏ mình ở dưới quê chuyển lên thành phố, vì ba mẹ bận lo nhiều thứ quá nên không thu xếp việc học ỉnh kịp, thế là mình bị trễ 1 năm. Nên mình tuy học lớp 8 nhưng 14 tuổi rưỡi rồi, mình tên Bùi Hoàng Định, còn bạn? – Chàng trai hoạt bát tự nhiên nói một tràng rồi giới thiệu luôn về mình rất trôi chảy.

- Mình tên Xuyên...

- Xuyên thấu hả? Hehe, tên ngộ quá ha! Thôi trễ rồi, mình cùng về đi!

Cậu chàng vô tư quàng vai Xuyên đi về cùng, không cần biết ý kiến, trong khi Xuyên vẫn đang lúng túng với người bạn mới quen nhưng lại rất lạnh lợi và nhiệt tình này. Bỗng nhiên trong đầu Xuyên lại hiện lên hình ảnh của Hiệp – cảm nghĩ băng quơ chợt hiện lên. Định tuy chiều cao chưa bằng, nhưng so với tuổi thì cũng thuộc vào hàng cao lớn, cường tráng lại biết võ Judo. Nếu như Hiệp cũng vui vẻ, hoạt bát và cởi mở như anh bạn này thì thật tốt quá, có lẽ tình cảm anh em của hai người đã khấn khít hơn.

Những ngày sau đó, cứ nhiên không báo trước, nhưng Định lúc nào cũng đứng đợi trước cửa nhà Xuyên để đi học cùng với cậu. Xuyên cảm thấy bất ngờ trước sự nhiệt tình của anh bạn này, nhưng “thêm một người bạn bớt một kẻ thù”, mọi chuyện diễn biến tốt đẹp đối với một cậu bé ưa chuộng hòa bình như Xuyên vốn là một điều quá tuyệt vời rồi, cần gì phải đắn đo nữa chứ.

Khối 12 bắt đầu vào giai đoạn ôn thi, nhà trường bắt buộc phải tập trung sớm hơn các khối khác để làm đề luyện thi bộ môn ngắn dưới sân trường. Lúc đầu Xuyên cũng dự tính đi cùng giờ với Hiệp, nhưng như thế thì quá sớm mà cũng chưa được vào lớp ngay, nay có cậu bạn yêu cầu đi cùng nên Xuyên cũng nói với ba mẹ cho anh ấy đi học trước, cậu đi cùng với bạn là được rồi. Hiệp tuy đã để ý quan tâm đến Xuyên nhiều hơn, nhưng vì cũng bận rộn với thi cử, cộng với suy nghĩ về đứa nhóc con vốn xưa nay thụ động nhút nhát đã có được người bạn thân thì cũng yên tâm, không suy nghĩ gì thêm nữa.

9. Chương 9

Xuyên và Định ngày càng thân thiết với nhau hơn, tuy vẫn là hai thái cực khác biệt tương tự như với Hiệp, nhưng Định lại là một người rất hoạt náo, luôn chủ động đầu tiên cho những hoạt động mới mẻ giúp hai người được giải trí thoải mái sau những giờ học căng thẳng. Nhờ có Định làm bạn, Xuyên dần tự tin hơn lên, nói nhiều hơn, cười nhiều hơn trước, đặc biệt là biết mạnh dạn tham gia vào nhiều hoạt động của khối lớp hơn vì Định cũng là một cán bộ chi đoàn của khối 8. Tuy cách nhau 1 tuổi, nhưng vì học bằng lớp cộng với tâm lí gần gũi thân quen nên hai đứa vẫn giữ cách xưng hô “Mình hoặc Tôi – tên”, Xuyên lúc đầu cũng hơi ngượng miệng vì đã biết tuổi cũng như thân hình cao lớn của Định cách xa mình nhưng rồi riết cũng quen, cộng với tính cách trẻ con của anh bạn to xác nhưng tâm hồn còn non trẻ hồn nhiên hơn cả cậu.

Nhưng Xuyên không phải là một người dễ dàng tận hưởng mọi điều tốt đẹp tự nhiên đến với mình. Bởi lẽ từ nhỏ đã được ba và mẹ nuôi dạy rằng không được quá tin tưởng những người xa lạ, không ai bỗng dưng lại đối xử tốt với mình mà không có nguyên do. Vì thế sau một thời gian lưỡng lự, Xuyên quyết định đem thắc mắc của mình hỏi rõ Định.

- Ý của Xuyên là nghi ngờ tui tiếp xúc với Xuyên là có ý đồ á hả? – Định là người phớt bỏ ruột ngựa, nghĩ gì là suy ra ngay không chút chần chừ.

- Không phải, nhưng mình thấy thắc mắc tại sao ngay từ đầu Định lại nhiệt tình như vậy. Thay vì như nhiều người khác, nếu có tốt bụng ra tay nghĩa hiệp thì cũng chỉ hỏi han vài câu rồi đi luôn thôi, trong khi Định lại còn kết thân với tui nữa... Chắc tui phải có gì đó khiến Định thấy phù hợp để làm bạn chứ đúng không? – Xuyên vốn chuyên khoa Văn, nên cách nói chuyện cũng rất biết dùng từ để làm nhẹ bớt nỗi nghi hoặc cậu dành cho Định.

- Vì Xuyên đẹp trai, dễ thương, ku-te được chưa?! – Định lại tiếp tục giọng giễu cợt thường nhật.
- Tui hỏi nghiêm túc đó, chắc phải có lý do đúng không?! – Mặc dù từ nhỏ đã được rất nhiều người khen nên Xuyên cũng đã ý thức được “nhân sắc” của mình, nhưng hiển nhiên cậu thừa tỉnh táo để hiểu đó không phải là lý do chính đáng.

Xuyên dùng ánh mắt hơi nghiêm chỉnh nhìn Định, hàm ý muốn được biết rõ những điều ẩn chứa trong lòng bấy lâu. Nhìn thấy nét mặt của Xuyên như thế, Định cũng thôi đùa giỡn, miệng vẫn thoáng nét cười nhưng đã bắt đầu dùng ánh mắt chân thành nhìn cậu bạn nhỏ.

- Xuyên đừng lo lắng, tui không có ý xấu gì với Xuyên đâu! Kết bạn và thân thiết với nhau, đôi khi không cần một lý do cụ thể, chỉ đơn giản thấy hợp cạ nhau là ok! Nhưng đúng là tui ngay từ đầu đã nhiệt tình hơn mức bình thường nên Xuyên thấy thắc mắc cũng phải.

- Vậy, điều gì khiến Định nhiệt tình với tui như thế?

- Chắc Xuyên không nhớ nổi đâu, mà chính xác thì không nhận ra tui thì đúng hơn. Hồi đó tui mới chuyển nhà lên đây, tính tình cũng nhút nhát sợ sệt vì môi trường mới, thân hình lại ốm yếu gầy nhom nên bị tụi nhóc cùng xóm bắt nạt suốt...

Cuốn phim được tua chậm về thời điểm 8 năm trước đó. Có lần Định bị tui nó lột quần treo lên cành cây, sự thể bé tắc cộng với xấu hổ, cậu nhóc mình mẩy lấm lem bùn đất chỉ biết ngồi đó ôm mặt khóc nức nở. Lát sau, một cậu bé khác cũng nhỏ gầy tương đương từ căn nhà cách đó không xa bước ra, tay cầm một cái ghế thấp độ chừng 2 tấc, cùng với cây tre dài. Cậu bước lại nhìn Định một lúc rồi đến gần gốc cây, đặt ghế đúng vị trí, bước lên nhón chân một chút rồi dùng cây khều chiếc quần mắc trên đó. Chỗ mắc không cao, nên dù nhỏ bé thấp tè nhưng đã có chiếc ghế cùng nhánh tre phụ trợ, cậu bé xinh xắn với nước da trắng hồng vẫn dễ dàng lấy được chiếc quần kia xuống. Cậu đưa vật phẩm trả lại cho khổ chủ đang vẫn ngồi đó thút thít. Tuy cùng là con trai nhưng dù sao cũng đã 7 tuổi, biết nhận thức sự xấu hổ nên Định cũng quay đi chỗ khác mặc quần vào. Vì thẹn nên không dám đối mặt nói lời cảm ơn, Định vẫn quay lưng về phía Xuyên, im lặng hồi lâu. Bất chợt tiếng nói trong trẻo cất lên, phá tan bầu không khí ngưng đọng:

- Là con trai thì phải mạnh mẽ, đừng có động tí lại khóc nhè! Bị ăn hiếp một hai lần có là gì, quan trọng là phải tự biết vì sao mình yếu thế hơn những kẻ ức hiếp mình, và ức hiếp đúng hay sai nữa. Rồi tự rèn luyện để có thể trả đũa lại!

Tràng giăng đạo bất chợt vang lên khiến cậu nhóc Định hiển lạnh nhạt gan lúc đó thẩn thốt, nhất thời đứng im như pho tượng đá. Đến khi quay lại thì đã thấy cậu bé nước da bánh bò bông kia thu hồi ghế và cây tre đi vào nhà, không lời từ tạ. Suốt quãng thời gian về sau, Định vẫn lặng lẽ dõi theo bóng hình nhỏ bé nhưng tính cách trưởng thành hơn nhiều so với đồng trang kia. Thấy cậu bé xách cặp đi học, Định cũng đòi mẹ cho đi học ngay. Vì sắp xếp hồ sơ khác thời điểm, nên dù được cùng trường nhưng Định và Xuyên chẳng bao giờ được học chung lớp với nhau, tuy nhiên lúc nào Định cũng chú ý đến người bạn ấy. Nhiều lần đã muốn can đảm tới gần kết bạn, nhưng vì tâm lý vẫn còn nhút nhát, cộng với quyết tâm muốn trở nên mạnh mẽ hơn để đường hoàng đứng trước mặt Xuyên, nên Định đã ra sức luyện tập, đi học võ để không bị bạn bè coi thường và ức hiếp nữa.

10. Chương 10

Tuổi dần lớn lên, thân thể Định cũng vượt trội khác biệt hẳn ngày trước, trong khi Xuyên thì chỉ phát triển chiều cao ở mức vừa tầm, dáng vẻ vẫn thư sinh và trắng trẻo như cũ, gương mặt thì gần như vẫn giữ nguyên nét tinh khôi thuở đầu, nụ cười rạng rỡ như nắng ban mai khiến ai nhìn vào cũng xao động.

Khi đã hội đủ mọi yếu tố cần thiết để có thể đối mặt với Xuyên, Định lại vẫn do dự vì không biết phải dùng lý do gì để tiếp cận, chẳng lẽ cứ tự dưng lại gần người ta làm quen thì kì cục quá. Trời thương tình an bài thế nào lại có một đám biến thái háo sắc tấn công, vừa bức xúc nhưng cũng vừa vui, chờ đúng thời cơ Định

liền nhào tới ra tay giải cứu, trả lại món nợ ngày trước, sẵn tiện có luôn lý do để làm bạn với nhau, đúng là nhất cử lưỡng tiện.

Xuyên thấy thật bất ngờ khi có một người lại nhớ đến mình lâu đến vậy, trong khi ngày đó cậu chỉ xem như ngọn gió thoảng qua. Thật ra Xuyên ngày đó cũng chỉ mới 6 tuổi – một đứa nhóc tí hỉ mũi chưa sạch thì đầu đến mức cao siêu như tưởng tượng của Định như thế. Chẳng qua là từ những “bài học xương máu” của người Anh Trai cùng cha khác mẹ kia, cũng như học lóm những lời răn dạy mà papa dành cho Hiệp. Khi lủi thủi trong nhà vẽ tranh, vô tình nghe thấy tiếng trêu chọc xen lẫn khóc lóc bên ngoài, cậu bé Xuyên nhìn ra cửa sổ và chứng kiến sự việc, sự đồng cảm nhen nhóm cộng với tính cách nhân hậu, cậu nhớ đến cách mẹ nuôi hay làm để lấy những vật trên cao nên làm theo. Không ngờ hành động ngẫu hứng đó lại khiến người chịu ơn kia “khắc cốt ghi tâm” như thế.

Từ khi mọi chuyện được sáng tỏ, lý do làm bạn với nhau lại vô cùng thuần khiết, hiển nhiên mối quan hệ của Xuyên và Định thêm khắn khít hơn bội phần. Trong mọi hoạt động ngoài trường nào hai đứa cũng đi cùng nhau, từ vui chơi tới học tập. Thỉnh thoảng Xuyên cũng hay đến nhà Định chơi, Định cũng đến nhà của Xuyên học cùng vì cậu chàng có nhiều tài liệu tham khảo để học tập tốt. Tuy học lực chỉ ở mức khá, nhưng Định rất chịu khó tiếp thu và cần cù, không lơ là và ra vẻ hiểu biết.

Hai đứa vừa học tập thoải mái, vừa trò chuyện vui vẻ với nhau, ba mẹ đi làm cả ngày nên cũng không phải chú ý giữ kẽ nhiều. Nhưng Xuyên đã quên mất một thành viên nữa cũng quan trọng không kém, mà đó mới chính là người cậu lo lắng hơn cả. Vì nghĩ rằng Hiệp bận ôn thi cả ngày nên không ngờ đến trường hợp anh ấy sẽ về bất chợt. Trong lúc cậu cùng với Định đang lấy đồ dùng từ tủ lạnh để làm vài món uống giải khát, Xuyên nghe tiếng mở cửa, Hiệp bước vào nhìn thấy người lạ gương mặt tuy không biến sắc nhưng ánh mắt đã nhìn Xuyên ra chiều cần câu trả lời rõ ràng về sự tự tiện đưa người lạ vào nhà. Dù tình ngay lý cũng chẳng có gì gian, nhưng nhìn thấy nét mặt nghiêm nghị tỏ vẻ không vui của Hiệp, lòng Xuyên vẫn nhóm lên nỗi lo lắng bất an.

- Xuyên làm gì mà đứng chết trân ở đó thế? Vô phụ tui một tay đi! – Giọng nói sang sảng của Định làm Xuyên giật thót người, bắt ngờ quay lại.

- Ế ế coi chừng.... ày da.....!!! – Cậu bạn chợt hét lên.

Vì Định đang vừa bước tới để đưa bình nước cho Xuyên pha đồ uống mà cậu lại bất ngờ quay đầu lại với tốc độ nhanh, chân gạc vào đầu gối Định đang bước nên mất đà ngã nhào về trước. Với lực đạo Judo, Định dễ dàng phản xạ kịp với tình huống ngã cấp bách, nhưng tay buộc phải hi sinh buông bình nước ra để nắm chặt chiếc ghế làm vật trụ, thế là bình nước văng ra khỏi tay người cầm, nhưng lại không phát ra âm thanh đổ vỡ vì đã được ai đó bắt kịp. Tuy nhiên nước trong bình đã đổ ra hết, chỉ có một ít rớt dưới mặt sàn, phần lớn còn lại đã chảy đầy trên người vị anh trai trẻ tuổi.

11. Chương 11

Mảng nước chảy đều khắp áo xuống tới thắt lưng khiến vải trắng bó sát vào khuôn ngực Hiệp, nổi lên những thớ thịt săn chắc rõ rệt. Thời gian như ngưng đọng, tỉ lệ nghịch với dòng chảy của nước vẫn không ngừng nhiều lớp đập từ cơ thể chàng trai xuống sàn nhà. Không gian im lặng đến đáng sợ, thực tế chỉ thoáng qua có vài giây nhưng tựa hồ đã trải qua hàng thế kỷ căng thẳng. Xuyên cảm thấy ngột thở khi phải bị chìm trong bầu không khí đó, một người là anh trai, một người là bạn thân vẫn đang nhìn nhau “say đắm” như thể chỉ thêm một giọt dầu là sẽ nhào vô xáp lá cà nhau ngay lập tức.

Xuyên lấy khăn đem đến lau cho Hiệp, nhưng chỉ lau sơ sơ phần cổ rồi đưa cho anh lau tiếp phần... phía dưới, sau đó chủ động nhận lỗi:

- Em xin lỗi, tại em bất cẩn quay lại bất ngờ nên bạn em mới tạt nước trúng. Anh đừng...

- Cậu ta là ai? – Hiệp dường như không mấy quan tâm đến lời biện giải của Xuyên, chỉ muốn biết danh tính của người lạ.

- Dạ, đây là Định bạn của em. Bạn ấy đến nhà học nhóm, trời nóng khát nước nên em với cậu ấy mới xuống bếp làm đồ uống.

Hoàng Định vốn là cỗ máy siêu tốc, không bao giờ cạn nhiên liệu cho dù gặp môi trường mới. Trải qua vài phút ngỡ ban đầu, cậu có thể dự đoán được người vừa bị mình tạt nước trúng là anh trai của Xuyên, vì vài lần cũng đã được nghe cậu bạn kể đến – nào là cao to, bảnh mã, menly, giỏi võ, giỏi thể thao... nói chung là tất tần tật mọi ưu điểm của một “Mr.perfect” mà bao nữ sinh chết mê chết mệt. Hôm nay được diện kiến dù trong tình huống không mấy suôn sẻ, đúng là Xuyên quảng cáo không quá phô trương, thì cứ coi như là chính xác 99,9% đi. Về chiều cao và hình thể, đúng là Định chưa thể bì kịp với người anh trai này, nhưng dù sao cậu cũng chỉ mới 15 tuổi mà đã cao 1m75 rồi, đến lúc trưởng thành mà vẫn cố gắng kiên trì luyện tập thì chưa chắc ai thua ai đâu nhé. Sau vài chục giây nhận diện đối thủ đáng gờm, Định cũng thu hồi vẻ mặt khiêu chiến, nét mặt trở nên ôn nhu hơn theo đúng kiểu em nhỏ cần biết điều, bước lên phía trước cúi đầu chào Hiệp:

- Chào anh, em học cùng khối nhưng khác lớp với Xuyên. Từ nay sẽ trở thành bạn thân chí cốt của cậu ấy, cùng giúp đỡ nhau vươn lên. Vừa rồi sơ ý thật không phải với anh, mong bậc trưởng bối rộng lượng bỏ qua cho ạ!

Cậu chàng nói một tràng trơn tru trôi chảy không vấp chữ nào khiến Xuyên cũng phải trở mắt ngạc nhiên. Đúng là so về độ can đảm, Định hơn cậu rất xa, vì chính cậu dù đã sống chung nhà gần 10 năm mà còn chưa dám đối mặt nói nhiều như vậy. Hiệp vẫn giữ thái độ nghiêm nghị, mặt không biến sắc, cũng bắt đầu nhìn đối tượng một lượt theo kiểu đánh giá năng lực cá nhân, sau đó quay sang Xuyên hỏi:

- Đây là người mà cậu bảo gần nhà nên đi học cùng nhau mỗi ngày đó hả?

- Dạ phải, nhà cậu ấy ở cách nhà mình 6 căn phía đầu ngã ba đó anh!

Chân mày Hiệp khẽ chau lại, miệng khẽ nhếch lên như định hỏi thêm điều gì đó nhưng lại thôi. Anh quay mặt đi toan lên lầu, nhưng trước khi cất bước vẫn buông thêm một câu được gọi là “cảnh báo”:

- Chưa hiểu hết về người ta, đừng có tin tưởng mà thân thiết quá!

Câu nói lấp lửng không đầu không cuối khiến cả Xuyên và Định đều khó hiểu. Nhưng Định cũng thừa “có tật giật mình” để biết là anh trai của Xuyên chẳng mấy thiện cảm với cậu. Xuyên như nhìn thấu được nỗi băn khoăn của Định nên đặt tay lên vai cậu bạn an ủi:

- Đừng lo lắng, anh trai mình tỏ vẻ khó tính thế thôi chứ không có gì đâu!

Định vốn từ lâu đã trở thành người vững vàng, chưa bao giờ để nỗi phiền muộn lấn át trong đầu, nay lại có một người bạn thấu hiểu động viên bằng giọng nói trầm ấm cùng nụ cười tươi tắn như vậy, thể lực càng được tăng lên gấp đôi, tức tốc quay trở về hình thái hài hước vốn có:

- Tui chỉ có một băng khoăn lớn lao thôi...

- Là gì thế? – Xuyên tròn xoe mắt khó hiểu.

- Tại sao cậu đã vỡ giọng rồi mà vẫn còn trong trẻo như thế? Tui đang nghi ngờ không biết Xuyên đã dậy thì hoàn toàn chưa đấy!

Dù biết chỉ là một lời trêu chọc, nhưng Xuyên vẫn đỏ mặt mắc cỡ.

- Ông đúng là... cái gì cũng nói nhảm được!

- Hehe, thôi pha nước uống ẹ đi, tui khát nước muốn chết rồi đây nè!

Hai người bạn lại tiếp tục nói cười vui vẻ với nhau, âm thanh không lớn nhưng với ai kia đang lặng thầm theo dõi thì rõ hơn cả tiếng động cơ vừa khởi động.

12. Chương 12

Giai đoạn nước rút qua đi, khối 12 đã tạm ổn thỏa sau đợt thi học kì 1. Hiệp được trở lại thời gian biểu thông thoáng hơn, nói một cách cụ thể là lại cùng Xuyên đi học cùng giờ. Vốn mỗi sáng đều háo hức đứng trước nhà Xuyên để cùng nhau đi học, nay tự đứng lòi ra thêm ông anh tề giắc húc đi cùng, Định nghiêm nhiên không mấy hứng khởi. Tuy vậy cậu không muốn Xuyên khó xử nên vẫn vui vẻ chào hỏi, giấu biểu hiện bị quấy rối miền riêng tư của đôi trẻ qua một bên.

Đoạn đường giờ có ba thành viên, nhưng vẫn chỉ có tiếng nói của hai người bạn hợp cạ rôm rả với nhau, người kia vẫn im lặng không nói gì. Nhưng khác với một Lâm Mạnh Hiệp thường ngày, tâm trạng anh chàng bắt đầu hơi bồn chồn pha lẫn bức bối, trông thấy cái tên nhóc kia cứ cười nói với Xuyên, lại liên tục quàng vai bá cổ ra chiều thoải mái như thế nên thấy vô cùng chướng mắt. Hiệp phút chốc biến thân thành bóng đèn, chen giữa hai người, đẩy Xuyên sát vào bên trong trước ánh nhìn ngơ ngác khó hiểu của hai đương sự. Tất nhiên làm việc gì đường đột cũng cần phải có lý do chính đáng, Hiệp tuy hơi chột dạ nhưng vẫn điềm tĩnh giải thích:

- Đường nhiều xe cộ nguy hiểm, đi sát bên trong an toàn hơn! – Đây là lý do mà Hiệp biện giải cho việc kéo Xuyên vào trong cùng.
- Anh lo xa quá rồi, em lúc nào cũng giành đi phía ngoài. Nên em không sao thì Xuyên cũng sẽ chẳng có việc gì đâu! – Định vẫn thế, can đảm đối mặt với đối thủ, giọng nói tràn đầy uy lực.
- Dù sao người nhỏ thó, sức đề kháng yếu cần được đảm bảo vẫn tốt hơn!

Hiệp nói xong câu đó, như thể không muốn nghe thêm lời đối đáp nào nữa, quay sang Xuyên phán một câu mệnh lệnh “Đi nhanh kéo trễ giờ!” rồi tăng dần tốc độ. Xuyên nhìn Định khoác khoác tay ra hiệu “Một sự nhịn bằng chín sự lành” rồi cũng chạy theo Hiệp. Định cố nén bức xúc, bước nhanh theo, len sát vào vách lề đường, lúc này Xuyên lại tiếp tục là người ở giữa. Hiệp cũng đã trông thấy vị trí bị hoán đổi như cũ, đồng thời Định còn nắm lấy tay Xuyên rịch nhẹ lại để cậu chạy chậm bớt rồi nói:

- Xuyên yên tâm đi, dù không có anh trai đi cùng thì tui cũng sẽ bảo vệ cậu an toàn từ nhà đến trường, cả tháng qua là minh chứng rõ ràng nhất. Giờ này còn sớm, nếu anh của Xuyên gấp thì cứ để anh đi trước đi, tụi mình từ từ đi cũng được, không trễ học đâu mà lo!

Một câu nói mang ngụ ý đuối khéo kỳ đà, Hiệp làm sao không rõ. Nhưng phải nhận định cho rõ ràng ai là người đến trước chứ, chẳng qua Hiệp thời gian trước bận ôn thi nên phải đi học sớm chứ trước giờ vốn là Hiệp đi cùng Xuyên đến trường mà. Kể đến sau sao có thể chiếm tiện nghi trắng trợn như vậy chứ?!

Hiệp bắt đầu dừng bước, ánh mắt một lần nữa nhìn - thật - sâu vào đối tượng chống phá kia. Vì thấp hơn, lại cũng không dám ngẩng đầu nhìn nét mặt của hai người, nhưng Xuyên cũng có thể dự đoán được hai đôi mắt kia đã biến thành hai nòng súng laser đang nẹt nhau tóe lửa.

Ai cũng là mạng hỏa, Xuyên chỉ còn cách dùng nước dập lửa để bảo đảm sinh mạng cả ba, bởi hai kẻ mà khiêu chiến thì chắc kẻ thì liệt giường, người kia cũng đi không nổi.

- Thôi mà, chỉ là đi học cùng thôi. Em không phải con nít mới lớn, cũng tự biết bảo vệ mình rồi, không cần các anh phải nhọc công nhiều đến vậy!

Vẫn là giọng nói của cậu bé nước da bánh bò bông có tác dụng xoa dịu triệt để cơn tam bành. Nhưng suốt đoạn đường đi tiếp nối, không gian hoàn toàn chìm trong “buổi họp cấp cao”, chỉ có tiếng xe cộ náo nhiệt sát bên lấn át, còn lại là suy nghĩ của mỗi người một hướng.

13. Chương 13

Buổi trưa cùng ngày, Xuyên về sớm hơn nên chuẩn bị bữa trưa. Cậu tuy chưa rành về nấu nướng nhưng đã được mẹ nuôi chỉ dẫn vài lần nên cũng biết cách nấu cơm, bật bếp nấu đồ ăn đã được sơ chế qua để trong tủ

lạnh. Khi mọi thứ vừa hoàn thành thì Hiệp cũng về tới, ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức nên bụng cũng hơi réo nhẹ nhưng không phát ra âm thanh bên ngoài, tuy thế anh chàng vẫn lặng thinh không tỏ vẻ háo hức lắm. Xuyên thấy Hiệp vừa bước vào liền nở nụ cười tươi rói – luôn là ưu điểm lớn nhất của cậu chàng, chào đón Hiệp rồi bảo anh thay đồ xong xuống ăn cơm luôn.

Bữa cơm chỉ đơn giản với ca lóc kho và canh cải ngọt, tuy vẫn là do mẹ làm nhưng lại được chính tay cậu bé trai nấu ra thành phẩm nên cảm giác thưởng thức cũng có phần khác biệt. Hình như đây là lần đầu tiên Hiệp và Xuyên ngồi ăn riêng với nhau thế này, vì hồi trước mẹ còn về buổi trưa để ăn cùng hai anh em, thời gian sau thì Hiệp thường về trễ hơn khá nhiều nên Xuyên luôn ăn trước, chờ phần lại cho cậu. Chẳng hiểu sao hôm nay Hiệp lại về sớm hơn thường lệ, Xuyên vừa về chừng nửa tiếng thì anh chàng cũng lon ton về tới nhà.

Chính vì những cột mốc “đầu tiên” như thế nên khiến cả hai đều ở trong trạng thái lúng túng, không gian không có vẻ thoải mái tự tại như hai anh em trai cho lắm, mà lại giống như kiểu... kiểu gì thì cả hai đứa đều chưa thể hình dung ra được*.*.

Được một lúc, Hiệp lại là người chủ động bắt chuyện, phá tan bầu không khí ăn uống ảm đạm:

- Tên nhóc kia có vẻ rất thích cậu thì phải! – Hiệp luôn dùng những câu từ dễ gây hiểu lầm như thế.
- Dạ, tụi em mới biết nhau chừng hơn tháng nay. Cũng hợp tính nên chơi thân...
- Là khi nào? Là lúc cậu vừa thông báo cho ba mẹ là để cho tôi đi học trước còn cậu đã có bạn đi cùng rồi đó hả?
- Dạ, là lúc đó đó.
- Hai người làm thế nào mà quen nhau. Tôi nghe tên nhóc đó nói là khác lớp mà?
- Dạ, tụi em biết nhau khi em bị một tụi... côn đồ chặn đường hăm he (cậu chàng tính dùng từ “biến thái háo sắc” cho chính xác nhưng thấy ngại nên đổi). Cũng may Định xuất hiện kịp thời giải cứu...
- Có phải là cái buổi tôi đi khảo sát thực tế ở trường đại học phải về trễ, để cậu tự về nhà một mình?
- Dạ đúng... - Xuyên lại thấy xấu hổ vì cứ gây chuyện phiền phức.

Hiệp im lặng một lúc lâu, cảm cái ăn bốn chén cơm liên tục. Vẫn lại như thông lệ thường nhật, tiếp tục buông ra câu nói chốt hạ:

- Người gì đâu mà cứ hễ lơ lửng ra là lại gặp chuyện. Chẳng biết cậu có cái điểm gì hấp dẫn mà lại thu hút lũ ruồi bọ kia đến thế không biết!
- Ô... chuyện đó em cũng đâu có biết! – Xuyên vẫn cứ trưng bày bộ mặt ngây thơ vô số tội như thế, ánh mắt long lanh nhìn vừa thấy thương vừa ngứa mắt, những muốn nhào vô ngắt nhéo cho bỏ thêm.

Hiệp đứng dậy đi lên lầu, không nói thêm lời nào nữa. Nhưng những ngày tiếp theo sau đó, bất kể có “cậu trai nào đó” không mấy hoan nghênh nhưng anh chàng vẫn hồn nhiên đi cùng với Xuyên đến trường. Cho dù thời gian có bận rộn, Hiệp vẫn lặng lẽ dõi theo nhất cử nhất động của cậu bé, khi có bất kì hiểm nguy gì rình rập liền lập tức ra tay. Nhưng Hiệp chưa bao giờ thực hiện được những điều đó thêm lần nào nữa, vì khi có Định cặp kè sát sao mọi lúc mọi nơi, Xuyên gần như an toàn đến một sợi tóc cũng không rơi ra được.

Bản thân Hiệp cũng không rõ, rốt cục tại sao cậu lại cảm giác khó chịu với thái độ ân cần thân thiết có phần thái quá của tên nhóc kia dành cho em trai mình. Nó gần giống như một thứ gì đó vốn nghĩ từ trước đến nay là độc quyền của mình, bất khả xâm phạm, nay lại bị cướp mất giữa ban ngày mà không lời xin phép. Để giờ đây, Hiệp tự dưng lại thấy quan tâm nhiều hơn, chú ý nhiều hơn, suy tư nhiều hơn đến một người mà cậu đã từng nghĩ rằng không thể nào tiếp nhận trong cuộc đời cậu.

14. Chương 14

Mạnh Hiệp đầu vào trường đại học khoa kinh tế đối ngoại theo đúng nguyện vọng của ba, đó cũng là chuyên ngành mà anh chàng có sở trường và ưa chuộng nhất. Vì không kỳ vọng quá nhiều vào cậu con trai lúc nào cũng thích thể thao hơn học tập, nên cả ba lẫn mẹ Hiệp đều bất ngờ với số điểm rất khả quan của cậu.

Dù không báo trước hay đặt ra điều kiện cụ thể nào cho thành tích vượt ngoài mong đợi này, nhưng tất nhiên ba mẹ không thể để cho cậu con trai (đã từng là) quý tử này chịu thiệt thòi. Một bữa tiệc thịnh soạn được chuẩn bị rất chu đáo, dù là tại gia nhưng trang hoàng lộng lẫy chẳng kém gì nhà hàng bởi mẹ Hiệp vốn là một chuyên gia tổ chức party có tiếng tăm cho các khách sạn lớn. Ngoài ra anh chàng còn được papa tặng cho chú ngựa sắt mới cao cấp có gắn phụ tùng di chuyển tự động – đó là chiếc SH màu trắng viền đen rất cá tính và thời thượng, cực hợp với chiều cao siêu chuẩn của quý công tử.

Lâm Mạnh Hiệp đã học lấy bằng lái từ đầu năm khi vẫn còn học lớp 12 do nhà trường tổ chức thi đối với các đối tượng học viên vừa hoặc gần đủ tuổi, như vậy có nghĩa anh chàng đã chính thức trưởng thành – bước vào tuổi 18, Xuyen cũng được 14 tuổi và bước vào năm cuối cấp 2. Từ lúc này, hai đứa không còn đi chung trên một con đường đến trường nữa. Nhưng điều đó không có nghĩa là Hiệp hoàn toàn lơ lửng để cho “ai kia” tha hồ oanh tạc. Vì đã có xe riêng, giờ đi học lại trễ hơn so với Xuyen, anh chàng càng có lý do để đưa rước cậu bé đi học, dù từ nhà tới trường chỉ có 5 phút đi bộ đường tắc là tới. Tất nhiên, Xuyen dù thấy vui vì được quan tâm nhưng cũng không thể ỷ lại.

- Không cần đâu anh, em tự đi được mà. Từ nhà đến trường có bao xa đâu!

- Không bao xa đó là khi cậu đi đường tắc, mà trong hẻm có nhiều thành phần bất hảo lúc nào cũng lăm le ăn thịt cậu! – Đây là lý do Hiệp đưa ra.

- Nhưng em đã có Định đi học cùng rồi, bạn ấy có học võ nên không ai dám kiêu chọi đâu!

Hiệp chau mày tỏ vẻ khó chịu, dạo gần đây cứ hễ anh chàng chủ động dành thời gian trò chuyện với Xuyen nhằm mục đích “gắn bó thân thiết”, y như rằng được vài câu là cậu ta nhắc ngay đến cái tên khó ưa kia.

- Cậu sợ làm phiền người nhà mà lại đi dựa dẫm vào người dưng à? Người ta đâu phải lúc nào cũng ở bên cậu 24/24, rồi những lúc họ đau yếu bệnh tật gì đó thì sao?!

Hiệp buông ra một tràng những lời trù ẻo như thế mà không hề biết phía sau lưng đang có một cơn lốc sắp chực cuốn xoáy...

- Sáng sớm hừng đông đã được nghe những lời “vàng ngọc” của anh trai, bậc hậu bối như tiểu đệ đây thật lấy làm mát ruột! Anh trai to con cứ yên tâm đi, tôi vận động thể lực mỗi ngày, tuy không dám tự nhận mình bằng “ai đó” nhưng cũng đủ độ dẻo dai để đi học đều đặn mỗi ngày, đặc biệt là đủ sức bảo vệ người bạn thân chí cốt mọi lúc mọi nơi theo đúng tiêu chuẩn anh trai đề ra. Vì thế anh cứ yên tâm mà giao phó đứa em bé nhỏ kia cho tôi “chăm sóc” được chứ ạ?!

Nói xong một đoạn văn dài trả đủ cả vốn lẫn lời cho kẻ thù không đội trời chung, cậu trai bánh tòn Hoàng Định vô cùng hả dạ, tung tăng bước tới vô tư quàng vai Xuyen tỏ vẻ thân mật vô cùng tận, nở nụ cười trắng sáng đã luyện tập từ cậu bạn mà nói:

- Hôm nay tui tới sớm, để mời Xuyen lại bữa sáng hôm trước tui lỡ để quên tiền. Có quán cơm sườn gần bên trường mới mở nghe gian hồ đồn ngon lắm, vô ăn thử nha!

- Bạn bè mà sao ông tính toán quá dạ? Mấy lần trước ông toàn giành trả, tui mới trả có một lần thôi mà ông đã khắc cốt ghi tâm như vậy rồi. Làm sao tui dám đi ăn chung nữa chứ! – Xuyen thở dài bó tay với tên bạn lúc nào chịu phần thiệt về mình.

Định không nói gì, tự xem đó như một lẽ hiển nhiên nên chỉ đáp lại bằng nụ cười tươi rói. Nhưng cậu chàng đã quên đối thủ kia đang lăm le chờ cơ hội phản công.

15. Chương 15

- Chẳng biết giàu có đến đâu mà bày đặt ra vẻ! – Kiểu cách mang đầy vẻ khinh người.
 - Anh trai, em đây tuy không thuộc hàng đại gia nhưng cũng dư sức lo cho bạn thân bữa sáng.
 - Nhóc nhà tôi mỗi ngày đều được phát tiền cử đầy đủ, không có bỏ dối. Chẳng ai mượn cậu phải bao nuôi, để người ngoài nhìn vào tưởng nó bị gia đình bạc đãi!
 - Chuyện ba mẹ cậu ấy thì tôi đây không biết, nhưng anh trai của cậu ấy cứ hay tỏ vẻ quan tâm khi có người ngoài còn bên trong thì lạnh nhạt vô tình đến đáng sợ! Thế nên thằng bạn thân này càng cần phải ga-lăng hơn để bù vào phần thiếu hụt của kẻ làm anh BẤT LỰC kia!!!
 - Cái gì bất lực? Ax, cái tên nhóc này. Mà hai thằng con trai với nhau, việc quái gì phải ga-lăng?!
 - Tôi thích thế đó, anh buồn hay gì?
 - Mà...
 - Thôi thôi, làm ơn dừng lại dùm đi!!! - Thoáng thấy sắp sửa có đánh nhau, Xuyên buộc phải chen vào ngăn hai con hổ và sự tử hiếu chiến này. – Hai người sao cứ gặp nhau là như chó với mèo vậy, cãi nhau một hồi trễ học luôn bây giờ, đi thôi Định!
 - Vậy là cậu chọn người đứng bỏ người nhà đúng không? – Hiệp nhất quyết không buông tha, đẩy Xuyên vào tình huống tiến thoái lưỡng nan.
 - Anh hai, em đi với bạn là được rồi, không cần anh phải nhọc công đâu, em đi học đây!
- Xuyên dần đã học được tính dứt khoát, khi nhận định rõ ràng điều gì khả thi là quyết định ngay chứ không do dự như trước nữa. Hà có gì phải từ bỏ thói quen vốn dĩ đã thế để chọn một điều khác đâu tốt hơn nhưng lại chẳng dễ chịu gì.
- Khỏi phải nói, kẻ chiến thắng cảm thấy sung sướng đến mức nào. Anh chàng cao kều nhí nhảnh tung tăng vừa đi vừa huýt sáo, miệng cười ngoác lên đến tận mang tai. Hiển nhiên người đi đường chú ý quá xá nên kẻ đi cùng là Xuyên cũng không thể ngó lơ:
- Này, này giờ nhiều người dòm chắc tưởng ông vừa mới trốn viện ra đó!
- Câu nói này vô cùng hữu hiệu để cắt đứt sợi dây điều bay lơ lửng này giờ trong tâm trí Định, cậu chàng hiển nhiên hơi quê cơ, gãi gãi đầu cười nhẹ lại rồi đáp:
- Cám ơn Xuyên nhiều nha!
 - Vì điều gì?
 - Vì đã lựa chọn tui.
 - Cái gì mà lựa chọn chứ! Có phải cuộc thi gì đâu, ông với anh hai tui lúc nào cũng làm quá sự việc lên. Có mỗi cái đến trường thôi mà cũng giành lộn. Người ngoài nhìn vào thế nào cũng ném đá tui vì bức xúc tại sao chẳng đẹp mà lại có giá đến thế đó! – Xuyên tự biết thân phận mà cảm thán.
 - Trùi, Xuyên coi thường nhan sắc của mình quá đó. Xuyên có giá thiệt mà!
 - Thôi đi ông, nghe mà rợn hết da bò câu nè!
 - Hahahaha...
- Được một lúc, như ngẫm nghĩ ra điều gì đó, Xuyên tự dưng bật cười đầy thích thú.
- Gì mà tự nhiên cười vậy? – Định phản phát chút ý nghĩ có phải mình vừa lây chút bệnh “tàu bay giấy” cho cậu bạn nhỏ của mình không.
 - Tại tui thấy ông với anh Hiệp cứ mỗi lần gặp nhau là lại cãi lộn. Làm tui liên tưởng đến những cặp đôi trong mấy bộ phim thần tượng Hàn Quốc với Đài Loan, lúc đầu rất ghét nhau nhưng sau từ từ thì yêu nhau

đắm đuối. Có khi nào... - Xuyên vừa dần dựng kịch bản vừa ánh mắt long lanh nhìn trời cao ra chiều vô cùng thích thú.

- Ê ê, đừng có nói nhảm nhí à nha! May mà tui chưa ăn sáng nên không có gì để ới đó, nghe mà nổi hết da gà da vịt! I dà.... - Định vừa đi theo chiều tưởng tượng của Xuyên vừa rùng mình đầy rợn óc.

- Thôi đi ông, phản ứng cứ như thế ta đây “chuẩn Sơn” lắm vậy á! - Xuyên trề môi khích bác.

- Nè, làm ơn đừng nghĩ ra mấy loại ý tưởng sồn gai óc đó dùm tui nữa nha. Tui không có sở thích với mấy tên vai u thịt bắp thế đâu, mà bình sinh tui cũng chưa ghét ai cao hơn mình nữa! - Định rất ảm ức vì vẫn chưa vượt qua chiều cao lý tưởng của Hiệp.

- Ủ, thì cứ coi như là vậy đi. Mà sao tui chưa thấy ông có bạn gái vậy? Hay là có rồi mà giấu đó? Nè, chỗ bạn bè thân thiết hoạn nạn có nhau, có “tình iu” thì phải thật thà thú nhận đi! Đừng để tui điều tra ra được là phạt nặng đó nhá!

- Xuyên thiệt nhảm nhí, tui làm gì có ai! Ể chảy nước ra...

- Trui, nói ai tin. Ông vừa cao ráo, đẹp trai, face lại rất đối lứa tình, đá lông nheo một cái mà mấy em girl xếp hàng xin chết. Có mà ông lọc lừa kén chọn thì có!

- Không, có kén chọn gì đâu. Thật ra thì tui đã có đối tượng hướng đến rồi, nhưng người ta vẫn chưa hiểu được lòng tui. Nên đành ngậm ngùi... - Định thở dài đầy tâm trạng.

16. Chương 16

- Ai? Ai vậy? Nhỏ nào mà gây thơ trong sáng dữ vậy, để tui đi khai thông giùm cho! - Xuyên vẫn cứ hay sốt sắng vào những vấn đề mà tưởng chừng vô hại và vô... liên quan đến mình như thế.

- Thôi đi, Xuyên chẳng giúp gì được đâu! Mà nè, chịu khó chút nha, giờ trường cũng gần, lên cấp 3 tui sẽ sắm xe đạp chở Xuyên đi học. Khi đủ 18 tuổi tui đi học bằng lái rồi sẽ xin mẹ mua xe máy cho tui, nhưng tui thích A Lắc (E-Blade) hơn, vì tiện lợi có bình xăng để ngay phía trước, khỏi mắc công bước xuống mở cốp xe mỗi khi đổ xăng. Với lại tui cũng ghét xài đồ đựng hàng với kẻ đó lắm!

Biết ngọn lửa lại sắp sửa bùng cháy, Xuyên chỉ biết mỉm cười rồi im lặng cho nó dập tắt từ từ. Xuyên chưa từng nghĩ sẽ lệ thuộc hay dựa dẫm vào bất kỳ ai, nhưng khi nhận được sự chăm sóc và dự tính của người bạn thân chí cốt, lòng cậu chàng cũng thấy dâng lên niềm hạnh phúc êm đềm.

Khi về đến nhà, Xuyên lại phải tiếp tục đối mặt với một ngọn lửa khác còn “rực rỡ” gấp bội phần, bởi nó là ngọn lửa bị bỏ rơi. Trong giờ cơm, ba mẹ kêu Xuyên lên gọi Hiệp xuống. Cửa phòng khép hờ, cậu gõ cửa hai cái rồi đẩy nhẹ vào trong. Hiệp không mặc áo, chỉ độc nhất chiếc quần sort màu xanh rêu mỏng tan trên gối chút đỉnh. Dù không phải lần đầu tiên, nhưng cứ mỗi lần nhìn thấy cơ thể của anh trai một cách trực diện, chẳng hiểu sao trong lòng cậu chàng lại dâng lên thứ cảm xúc khó tả thành lời.

- Anh hai xuống ăn cơm. - Xuyên đi thẳng vào mục đích chính khi bước vào.

Hiệp không nói gì, mặt quay đi chỗ khác như thể xem Xuyên như người vô hình. Cậu bé thở dài tỏ vẻ lúng túng khó xử, đành xuống nước hòa giải:

- Em xin lỗi chuyện hồi sáng. Vì ngày nào em với Định cũng đi học chung với nhau, giờ tự nhiên anh đòi chở em đi học, bỏ bạn ấy đi một mình coi sao được!

Lý do Xuyên đưa ra rất đối thuyết phục, nhưng ai kia dường như chẳng mấy bận tâm đến điều đó.

- Cậu ra ngoài đi, nói với ba mẹ lát tôi ăn sau! - Đây là câu trả lời cho bữa cơm chiều của Hiệp.

- Anh đừng như vậy mà, thời gian gần đây em thấy rất vui vì anh đã quan tâm em nhiều hơn, chính thức xem em như một thành viên trong gia đình. Nhưng em lớn rồi, có thể tự lo inh được, anh không cần phải...

- TÔI ĐÃ BẢO RA NGOÀI, SAO LÈM BÈM NHIỀU THỂ HẢ?!

Hiệp bỗng quát lớn, âm vực vang khắp nhà khiến ba mẹ dưới lầu cũng phải giật mình hoảng chi người đối diện tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Xuyên nhanh chóng chạy ra khỏi phòng theo mệnh lệnh gắt gao, đóng cửa lại rồi chạy xuống lầu cùng lúc ba mẹ toan chạy lên xem có chuyện gì. Vẫn như từ trước đến giờ, Xuyên luôn biết cách dùng lý do hợp lý để ba không trách mắng anh trai, nhận phần lỗi về mình đã gây phiền phức.

Hiệp bước vào nhà tắm xả nước, dòng chảy từ vòi sen xối thẳng xuống đỉnh đầu giúp cậu xoa dịu đi cơn tức giận. Hiệp chẳng hiểu vì điều gì mình lại nổi điên lên như vậy nữa, rõ ràng Xuyên chẳng có lỗi gì đáng để cậu phải quát mắng lớn tiếng cậu bé đến thế. Lần nào cũng vậy, cứ sau mỗi điều lầm lỡ, cậu mới hối hận về những việc mình đã đối xử với đứa em trai cùng cha khác mẹ này.

Đúng là Hiệp đang tức tối, đang rất bức bối khó chịu trong lòng, không phải vì việc Xuyên từ chối cậu để đi cùng Định. Mà vì mới cảm xúc hỗn loạn diễn ra sau đó trong lòng anh chàng. Tại sao lại phải nhất định tranh giành việc đưa đón Xuyên trong khi từ trước đến nay cậu luôn là người chúa ghét phiền phức? Tại sao trong suốt buổi học, trong đầu cậu lại cứ lờn vờn hình ảnh hai người nói cười vui vẻ với nhau rồi khó chịu khôn cùng? Những điều này hoàn toàn không thể và không nên tồn tại trong cảm xúc của một người anh dành cho em trai, nó vượt quá tầm kiểm soát của một người chưa từng rung động miền yêu đương ái tình như Hiệp. Có phải chăng, đó là lý do cậu muốn chối bỏ đi tất cả?!!

17. Chương 17

Hiệp và Xuyên quay trở về thời gian ban đầu, ít tiếp xúc, hầu như không nói chuyện với nhau câu nào ngoại trừ vài lời chào cho có lệ khi ba mẹ gần bên. Nói một cách chính xác thì chính Hiệp là người chủ động né tránh, không còn quan tâm để ý gì đến cậu em nữa.

Thời gian như được gió lốc cuốn đi, mỗi người cũng tất bật với việc riêng của mình nên không ai để ý đến những chuyện đó nữa. Ba đi công tác xa, mẹ cũng thường xuyên được mời tham gia vào các buổi dạy, Hiệp dần ít về nhà hơn lấy lý do bận tham gia vào các hoạt động xã hội do hội sinh viên thành lập, Xuyên cũng bù đầu với việc ôn thi năm cuối cấp. Với sức học ổn định như từ trước đến giờ, không khó để cậu đạt điểm chuẩn cao đậu tiếp tục vào hệ công lập khối cấp 3 ở trường đang theo học. Như vậy có nghĩa dù đã chuyển cấp nhưng cậu vẫn chỉ di chuyển đến ngôi trường ngay sát cạnh bên, nơi mà Xuyên đã hướng đến từ trước bởi đó cũng từng là trường Hiệp học.

Cậu bạn thân chí cốt hiển nhiên cũng dễ dàng qua cửa vì luôn sát cánh bên quân sư trong những ngày ôn thi. Càng vui hơn khi công bố danh sách xếp lớp khối 10, cả hai lại chính thức được học chung một lớp. Khỏi phải nói cậu chàng mừng rỡ đến mức độ nào, miệng suốt ngày cứ ngoác lên tận mang tai. Dù thành tích cũng chẳng có gì lớn lao nhưng đậu vào hệ công lập cũng là một niềm tự hào, cậu công tử Hoàng Định cũng được ba mẹ thưởng một “bao lì xì” lớn. Định rủ Xuyên làm một bữa ăn mừng vì hai niềm vui đến cùng một lúc này...

- Đạo này tui thấy ông cứ cười suốt. Vui thì biết là vui rồi nhưng cũng phải tiết chế lại chút chứ! Làm lộ quá người ta tưởng bị “bị” đó! – Xuyên luôn giỏi trong việc dập tắt cơn khoái chí của thằng bạn thân.

- Hehe, làm sao không vui cho được! Như vậy là sau bao nhiêu tháng năm dài đằng đẳng, tui với Xuyên đã chính thức được ở gần bên nhau rồi... - Miệng bớt cười nhưng đôi mắt vẫn long lanh.

- Nói gì nghe ớn vậy cha nội? “Ở gần bên nhau”, cứ như là Ngưu Lang Chức Nữ bị ngăn cách bao năm dài nay được tương ngộ vậy!

- Thì cũng gần như vậy còn gì, hồi trước khác lớp nhau muốn học nhóm cùng cũng hơi trật nhịp. Giờ thì đôi ta có thể học cùng, ăn cùng, ngủ cùng mọi lúc mọi nơi rồi! kakaka...

- Ê ê, nói năng cho đàng hoàng, cái gì mà ngủ cùng?

- Ừ thì chưa ngủ cùng, nhưng trước sau gì cũng sẽ có! – Nụ cười và ánh mắt đầy vẻ gian manh.

Bó tay, tui thấy ông dạo này nặng lắm rồi đó, đừng có lâu năm mà giấu, đi khám đi kéo thành ác tính lại lấy bệnh sang cho tui thì khổ, tui còn yêu đời chưa muốn đi bán muối đâu!

- Chỗ bạn bè hoạn nạn có nhau mà Xuyên nở đối xử với tui như vậy sao? – Định thể hiện bộ mặt khổ sở đúng điệu, nhưng ngay sau đó liền chuyển hóa sang nét mặt hăm he đe dọa – Không cần nói nhiều, khi xếp chỗ ngồi phải ngồi chung bàn với tui, rõ chưa?!

- Tui thấy chuyện đó hơi khó. – Xuyên tỏ vẻ thờ dãi đầy tâm trạng dù không mấy thiết tha.

- Tại sao lại khó?

- Nhìn lại chiều cao của tui với ông đi, đứa thấp tè đứa cao nhòng mà đòi ngồi chung một chỗ. Nếu cùng ngồi những bàn gần đầu thì mấy đứa ngồi sau bị lưng ông che bằng hết, còn ngồi bàn chót chung với ông thì sao tui thấy chữ trên bảng được? Mắt tui bị cận mà!

- Sao Xuyên không đeo kính đi?

- Có đi đo độ lắp kính rồi, độ nhẹ nên chỉ đeo khi cần thiết thôi. Đeo ra ngoài thấy ngại ngại!

- Có gì đâu mà ngại? Giờ tui học sinh đeo kính cả đống. – Định cũng muốn Xuyên đeo kính, nhìn trông sẽ thư sinh và ku-te hơn.

- Vậy ông cũng đeo đi rồi tui đeo. – Xuyên muốn tìm thêm người đồng cảnh ngộ.

- Tui có bị cận đâu đeo kính làm gì, mắc công người ta nói tui lưu manh giả danh trí thức nữa!

Trải qua cuộc bàn luận sôi nổi, rốt cục vẫn như quy luật sắp đặt, Xuyên và Định vẫn em ở đầu sông anh cuối sông. Xuyên mang tâm trạng vừa háo hức vừa hồi hộp vì môi trường cấp 3 mới mẻ, nhưng hơn cả là niềm hân hoan bởi bước ngoặt lớn trong quãng đời học sinh của mình. Với môi trường mới, cậu được tham gia vào nhiều hoạt động ngoại khóa của đoàn viên hơn, các môn học thể dục cũng được nhà trường cho vào thể loại tự chọn. Vì Định đã nắm thành tích môn Judo từ cấp 2, nên dù biết Xuyên chọn Bơi lội anh chàng cũng không thay đổi được.

18. Chương 18

Mọi thứ đang trong chiều hướng tốt đẹp, Xuyên đã nghĩ mình có thể tạm hài lòng với những gì đang có hiện tại. Papa sau chuyến công tác xa trở về mang theo rất nhiều quà bản xứ, tất nhiên không quên phần thưởng dành cho cậu con trai bé nhỏ vì đã đạt thành tích rất tốt trong kì thi đậu cấp 3 vừa qua – đó là chiếc điện thoại di động Samsung Galaxy Note II bắt mắt, để cậu thuận tiện liên lạc với gia đình và bạn bè trong những giờ ngoại khóa, tất nhiên khi ở trong lớp thì không được sử dụng (chỉ được xài lên thôi \$.\$).

Xuyên nhận được một món quà bất ngờ, một bữa tiệc ấm cúng vừa để chào đón papa trở về, vừa xem như chúc mừng cho thành tích của cậu. Có lẽ niềm vui đã trở nên vô cùng trọn vẹn, nếu như...

- Ủa, sao giờ này chưa thấy thằng Hiệp về nữa? – Ba bất chợt hỏi một thành viên còn chưa có mặt.

- Ờm, giờ này chắc nó cũng sắp về rồi đó! – Mẹ nhìn đồng hồ rồi đáp.

- Dù nó lên đại học rồi nhưng bà cũng phải nhớ để ý theo dõi nó, đừng để dãi cho nó muốn làm gì thì làm, ăn chơi lêu lổng là không được đâu!

- Ừm, tôi biết rồi...

Được một lúc khi đồ ăn vừa dọn xong thì Hiệp về tới, nhưng anh chàng không đi một mình, mà còn dẫn thêm một người nữa – một cô gái xinh đẹp, ăn mặc thời trang, mái tóc uốn xoăn nhẹ cùng gương mặt được trang điểm kỹ càng, phần nào che đi vài vết tàn nhan chưa kịp phai nhạt. Cả hai cùng bước vào trong ánh nhìn thoáng chút ngạc nhiên của ba mẹ và cả Xuyên. Hiệp chủ động mở lời trước:

- Đây là Trang bạn gái của con, biết hôm nay ba vừa đi công tác về nên nhân tiện đưa cô ấy đến ra mắt ba mẹ!
 - Cháu chào hai bác, đường đột đến nhà thế này thật không phải phép. Cháu có món quà biếu hai bác ạ! – Cô nàng tỏ ra mình là một người rất biết lễ nghĩa, lại hoạt bát nhanh nhẹn.
 - Đến chơi là tốt rồi, quà cáp làm gì cho tốn kém hả cháu! – Mẹ Hiệp cũng đáp lại bằng câu thoại thường nghe trên phim.
 - Dạ, không có gì quý giá đâu ạ! Gia đình cháu chuyên kinh doanh mặt hàng nội thất, sẵn tiện tìm một món lâu chưa xuất hàng để đem tặng thôi!!!
- Chân mày của papa khẽ chau lại, mẹ cũng hơi ngó người, Trang liếc sang thấy Hiệp cũng nháy mắt ra hiệu không hài lòng, cô nàng biết mình đã bị hố nên què cựa đứng đờ vài giây. Nhưng với tính cách của một sinh viên ngành Marketing năng động, Trang nhanh chóng tìm cách giải quyết tình huống căng thẳng. Lúc này cô nàng mới chú ý đến một thành viên nữa đang lặng lẽ ngồi gần bàn ăn bởi cơm, cô liền chủ động chào hỏi:
- Anh Hiệp, Cậu bé kia là ai vậy? Hình như em chưa nghe anh nói đến!
 - Ồ... đó là em trai anh, nó vừa vào học lớp 10 ở trường trước đây anh từng học! – Trong thanh âm của Hiệp có vẻ ngập ngừng.
 - Ô, hóa ra là anh còn có một đứa em trai! Đúng là anh em nha, ai cũng đẹp trai cả. Nhưng cậu bé này trông thư sinh trắng trẻo nên nhìn dễ thương hơn anh nhiều! – Cô bạn gái của Hiệp nói một tràng sảng khoái, không cần giữ ý tứ gì. Sau đó bước tới gần Xuyên bắt tay đầy thân thiết. – Chào em, rất vui được biết em. Em tên gì, nhiều tuổi rồi?
 - Dạ, em tên Xuyên. 15 tuổi!
 - Tên dễ thương y như người vậy! Hi vọng sau này sẽ được em chiều cố nhiều nhé!
 - Dạ có gì mà chiều cố chị? – Xuyên không hiểu vì sao bà chị này lại tỏ vẻ nhiệt tình với mình như vậy.
 - Có chứ cưng, sau này ở chung một nhà khó tránh khỏi cảnh chị dâu em chồng. Hi vọng em không khó khăn với chị quá, chị là người thật thà, có gì thì nói huyt tặc ra ngay. Chị thì không giỏi về nữ công gia chánh đâu, nên chắc chuyện bếp núc không thể đụng tới. Giá như em là con gái thì tốt quá, chị đỡ phải lo, thôi thì có gì mua đồ siêu thị làm sẵn vậy!
- Ba mẹ và Hiệp vừa thắng thốt vừa ngậm bồ hòn không biết phản ứng thế nào trước cô bạn gái vô cùng “thùy mị nết na” này, Xuyên thì vẫn bình thản đáp lại:
- Không sao đâu ạ, vì ba mẹ cũng hay đi làm suốt nên từ nhỏ em cũng đã được mẹ dạy cho vài món. Em có thể tự lo phần nấu nướng được, chỉ sợ chị không hợp khẩu vị thôi!
 - Thiệt hả? Úi chà thế thì may quá, chị có thể bớt lo rồi. Yên tâm đi cưng, chị tuy là tiểu thư lá ngọc cành vàng nhưng rất dễ nuôi, món gì cũng ăn được hết miễn không khó nuốt quá là được rồi!

19. Chương 19

Thoảng thấy đồ ăn sắp sửa nguội lạnh đến nơi, ba tần hẩn bảo mọi người cùng tập trung vào bàn ăn dùng bữa. Xuyên lấy thêm chén đĩa cho “chị dâu tương lai hên – xui”, bữa cơm trôi qua trong bầu không khí vui vẻ vì miệng thành viên mới cứ liên tục vừa ăn vừa giới thiệu về bản thân cũng như gia thế cô nàng.

Dù xét về tính cách, cô nàng cũng là một người hoạt náo, nghĩ gì nói nấy, trong người thế nào thì phơi bày ra hết chứ không tỏ vẻ tiểu thư e thẹn ngại ngùng ra dáng “gái nhà lành”. Nhưng cũng bởi phong thái và cách ứng xử có phần phô trương quá thể, cũng đủ để những người dày dặn kinh nghiệm như ba mẹ mừng rỡ ra trước tương lai của cô nàng nếu về làm dâu thì chỉ có cung phụng ngược chứ chẳng trông cậy được gì.

Hiệp là một người tuy có phần lông bông ít chú tâm vào những việc nhỏ nhặt, nhưng hiển nhiên cũng hiểu đạo lý bền vững gia đình. Vì thế sau một thời gian cả thềm chống chọi, anh chàng cũng “say goodbye” cô bạn gái cá tính kia. Xuyên hoàn toàn không có động thái gì trong những mối quan hệ yêu đương của Hiệp, nói một cách chính xác thì cậu cũng chẳng có quyền hạn gì mà xen vào. Nhưng từ trong suy nghĩ của Xuyên, cậu hoàn toàn không có cảm giác vui mừng hồ hởi thay cho anh trai khi có bạn gái, trong cậu tồn tại một suy tưởng khác, hình như Hiệp đang cố tình vui đùa bỡn cợt để dãi trong chuyện tình cảm. Dù không tự nhận hiểu hết về con người Hiệp, nhưng dù sao cũng đã sống cùng một nhà hơn 10 năm, thông qua cách dạy dỗ của ba và mẹ nuôi, cậu cũng có thể biết tính cách của anh trai mình không hề có hứng thú với những kiểu cô nàng thích xê xua ăn diện và rõ ràng mục đích yêu đương là vì Tiền.

Dường như Hiệp vẫn chưa chịu dừng lại, mỗi lúc càng một công khai hơn những mối quan hệ của mình, cụ thể là để Xuyên càng chú ý hơn nữa. Trong lúc đang ngồi đọc sách trong phòng, bỗng dưng Hiệp bước vào mà không gõ cửa, thật ra từ trước đến nay Hiệp chưa từng bước vào phòng Xuyên nên động thái đó khá kỳ lạ...

- Có chuyện gì vậy anh? – Xuyên dùng câu hỏi thay cho sự ngạc nhiên của mình.

- Muốn cho cậu xem vài bức hình để tuyển chọn giúp tôi!

Nói xong, Hiệp bật Ipad, mở ra album hình trong thư mục cá nhân, có đến gần chục cô nàng với đủ các kiểu cách, dịu dàng có, cá tính có, gợi cảm có...

- Thế nào? Cậu thấy ai ổn nhất? Nhắm mắt bắt thăm mãi cũng chán, thôi thì để em trai chọn giúp một cô xem thử có hợp với tôi không!

- Anh hai! – Xuyên thở dài bật ra từ nhân xưng khó nhọc, mắt nhắm nghiền rồi quay sang đối diện nhìn Hiệp, như chẳng hề quan tâm đến những bức hình kia.

- Sao, chọn ai? – Anh chàng dường như vẫn rất chăm chú vào việc rồi hơi đó.

- Cuối năm nay em sẽ xin ba và mẹ nuôi cho đăng ký học nội trú. Vì sắp tới ngoài buổi sáng học chính quy, buổi chiều em còn phải học tăng tiết phụ đạo các môn hệ số 2 cũng như chuyên ban nữa, tối lại hoạt động ngoại khóa và môn học tự chọn, ở lại trường sẽ tiện hơn. Vì thế thời gian sắp tới anh hãy thu xếp thời gian ở nhà nhiều hơn với ba và mẹ nuôi đi!

- Tại sao cậu lại học nội trú? Nhà chỉ cách trường có 5 phút đi bộ, việc gì phải nhọc công?! Hay còn lý do nào khác?

- Thời gian gần đây anh rất ít khi ở nhà, lại cứ quan hệ bữa bãi, ba mẹ thật sự rất phiền lòng. Anh nên sống bình thường lại như trước đi!

- Cậu có tư cách gì khuyên bảo tôi hả?

Hiệp mỗi khi bức tức thường nói những câu dễ gây tổn thương người khác, và người thường chịu điều đó nhiều nhất luôn là Xuyên. Hiệp cũng thấy lúng túng khi lỡ miệng thốt ra những lời đó, dù tự trong thâm tâm cậu không hề muốn thế.

20. Chương 20

- Em cũng nhận ra từ lâu rồi, chỉ tại em nghĩ mình có thể cố gắng cải thiện được! Thì ra cho tới bây giờ, anh vẫn chưa từng một lần chấp nhận em là thành viên trong gia đình. Tất cả những quan tâm chăm sóc cho em khoảng thời gian trước chỉ là vì miễn cưỡng nghe theo ba, chứ anh cũng chẳng thiết tha gì... Đến khi đạt tới cực hạn chịu đựng rồi, anh mới tìm cách trốn tránh để không phải gai mắt nữa...

- Cậu nói cái gì thế hả? – Hai chân mày Hiệp gần như muốn chạm vào nhau, hoàn toàn không hiểu những điều đùa nhóc trước mặt đang nói.

- Em biết mỗi lần gặp em là anh chóng mắt lắm, vì em đã cướp đi của anh nhiều thứ khi anh vẫn còn là con trai một. Giờ thì anh yên tâm đi, từ nay em sẽ hạn chế đến mức thấp nhất số lần ở nhà, chỉ vào cuối tuần về ghé thăm ba với mẹ nuôi một lúc rồi đi ngay...

- Cái thằng nhóc này, có thôi nói nhảm đi không hả? Tôi nói chóng mắt khi nhìn thấy cậu bao giờ?!

- Hồi nhỏ anh chẳng từng nói như vậy còn gì?

- Trời ạ, cái chuyện xưa như trái đất ấy mà giờ còn nhớ tới. Đó là tại hồi đó còn nhỏ nên tôi mới vậy, chứ bây giờ...

Hiệp định nói thêm nữa nhưng buộc phải nuốt trở lại vào bụng, vì đứa nhóc lại tái hiện khung cảnh lệ rơi lúc xưa. Đây cũng là lần thứ hai Hiệp nhìn thấy Xuyên khóc trước mặt mình, từ sau lần anh chàng buông ra một câu đầy “triết lý” năm đó. Nhưng khác với thái độ khó chịu lúc xưa, giờ đây khi nhìn thấy cậu trai nhỏ nước mắt chảy dài, gương mặt hiện lên vẻ u uất cố kìm nén, tiếng nấc cố gắng kìm hãm ở mức nhỏ nhất, bất chợt trong lòng Hiệp dâng lên cảm giác khó chịu không tả nổi. Hiệp tự dưng lúng túng tay chân, không biết phải làm sao...

- Này này, sao tự dưng lại khóc chứ? Tôi đã làm gì cậu đâu... đừng... đừng khóc nữa!

- Từ trước đến giờ anh chưa từng xem em là em trai của anh, chỉ là em ảo tưởng nghĩ mình đã được anh chấp nhận. Thì ra chỉ là do anh cố chiều lòng ba mẹ thôi... Từ nay anh không cần phải cố gắng gồng mình nữa, cứ trở về cuộc sống quý tử của anh đi!!!

Xuyên nói xong liền đứng dậy toan ra khỏi phòng, nhưng đã bị Hiệp nắm tay lôi rịch lại. Cả hai bắt đầu giằng co, Xuyên cũng dùng toàn bộ sức lực của mình để phản kháng, dù sao cũng đã chịu đựng nhẫn nhịn lâu như vậy rồi, giờ đã đến lúc phải vùng lên. Nhưng sức người có hạn, dùng sức không được lại chuyển sang võ mề, cậu chàng dùng móng tay cào cấu để Hiệp đau mà buông ra, vừa chạy được mấy bước lại bị nắm áo kéo lại. Xuyên bắt đầu hơi bực mình về cái hành động nứu kéo vô lý của tên anh trai này. Sau vài cú đánh hụt, Hiệp bắt đầu hét nhảm nạt tung ra tuyệt chiêu cuối cùng, anh chàng dùng một tay khóa còng cả hai tay nhỏ nhắn của cậu bé, tay kia bế xốc quăng lên giường. Chiếc nệm dày đàn hồi một lúc, Xuyên vẫn tiếp tục bắt đầu dậy do bực tức dồn nén nay bộc phát hoàn toàn nên vô cùng dai sức. Nhưng đối thủ bất khả chiến bại kia nhanh tay hơn, anh chàng dùng chính cơ thể mình ghì chặt >.

- Cái tên nhóc này, dạo này cũng chịu khó rèn luyện thể lực nên phản kháng dữ dội quá ha! Lá gan đã lớn hơn tôi tưởng nhiều rồi!- Dù đây không phải là đối thủ mạnh nhất, nhưng vì phải vừa đỡ đòn vừa cố gắng không làm bị thương Xuyên nên tốn sức khá nhiều, Hiệp vừa nói vừa thở dốc nhanh.

- Đây chẳng phải là điều anh muốn sao? Em giờ đã mạnh mẽ hơn rồi, có thể tự lo ình được. Vì thế từ nay anh có thể bớt gánh nặng, không phải chịu trách nhiệm bảo vệ hay canh chừng em nữa! Cứ lo mà tận hưởng cuộc đời công tử của anh như trước đi!

- Bữa nay cậu ăn nhằm cái gì vậy hả? Cái gì mà mong muốn, rồi tận hưởng cái cóc khô gì chứ?! Những điều gì Lâm Mạnh Hiệp này không muốn làm thì dù có Trời cũng không ép buộc được. Tại sao cậu đầu óc thông minh mà tư tưởng suy nghĩ lại hạn hẹp đến thế hả?!

- Anh nói vậy là có ý gì chứ? – Hôm nay Xuyên nhất quyết đối chọi với tên anh trai hắc ám này. Ánh mắt lộ rõ sự cương trực, không còn tránh né sợ sệt như trước nữa.

- Đừng tưởng tôi không biết, cậu với cái thằng nhóc kia đã thân thiết tới mức độ nào. Giờ lại muốn đăng ký học nội trú để được tự do tung tăng với nhau hả?!

- Nè, anh nói năng cho đàng hoàng nha! Tui (*đối cách xưng hô luôn *.**) với Định hoàn toàn là bạn bè thuần khiết, mà tại sao anh lại khó chịu về điều đó chứ?!

- Thế mới nói cậu là đồ ngốc, đại ngốc luôn! Nếu như tôi thật sự không muốn để tâm đến cậu, việc quái gì tôi phải khó chịu khi cậu chơi thân với ai hả?!

Xuyên bắt đầu há hốc mồm câm nín, cậu trai nhỏ dường như đã mừng tượng ra được điều gì đó trong đầu, nhưng còn quá rối rắm mơ hồ nên chưa thể sắp xếp nó thành câu chữ hoàn chỉnh. Nhưng điều rõ ràng cậu

đang cảm nhận được, đó là ánh mắt của Hiệp đang nhìn cậu lúc này, nó rất khác, khác với kiểu hờ hững vô tâm thường nhật, khác với kiểu chán ghét mà cậu luôn nghĩ...

- Khắc Xuyên, chẳng lẽ đến giờ Em vẫn chưa hiểu... Tôi chưa từng xem Em là em trai! Bởi vì...

21. Chương 21

Không gian bỗng chốc bị đông cứng lại, tất cả mọi âm thanh ồn ào cũng tắt lịm đi, chỉ còn nhịp thở gấp gáp của hai vật thể sống trong căn phòng không quá rộng. Hiệp bỏ lưng cậu nói cuối cùng, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào gương mặt Xuyên, trong khi cậu chàng vẫn đang cố gắng kiên nhẫn chờ đợi cậu nói hoàn chỉnh.

Thoáng thấy kim giây đồng hồ đã chạy đủ một vòng, sự nhẫn nại đã hết, lúc này cảm giác ngọt ngào và chát chít bắt đầu xâm lấn Xuyên, vì toàn bộ thân thể to lớn hơn 75kg của Hiệp đang đè lên người cậu...

- Anh... em... khó thở quá! – Xuyên làm ra vẻ khổ sở dù thực chất là xấu hổ nhiều hơn.

Hiệp lúc này mới nhận thức được tư thế có phần nhạy cảm này nên nhanh chóng bật dậy, nghiêng người sang bên để giải phóng cơ thể cho Xuyên. Cũng chẳng biết nói gì thêm, không gian vẫn chìm trong nỗi ngưng ngưng, vừa hay tiếng mẹ từ dưới lầu vọng lên gọi xuống ăn cơm. Xuyên vội vàng đứng dậy toan đi ra thì Hiệp một lần nữa tung câu nói hạ màn:

- Tóm lại, tôi không có chương mắt khi nhìn thấy cậu. Nên hãy bỏ ý định đăng ký nội trú đi, môi trường trong đó không dễ thích nghi đâu!

Có lẽ đây là điều Hiệp muốn nói khi ra sức ngăn cản Xuyên này giờ, nghĩ thế nên trong lòng cậu chàng dâng lên niềm vui hân hoan nhẹ nhàng. Xuyên vẫn giữ im lặng, bước nhanh xuống lầu phụ mẹ dọn cơm.

Trong suốt bữa ăn, Xuyên cười nói với ba mẹ rất vui vẻ, làm bầu không khí cũng trở nên ấm cúng hơn. Dù có chút ngạc nhiên khi thấy cậu con trai nhỏ hoạt náo hơn thường ngày, nhưng thâm nghĩ đó là điều tốt nên ba mẹ cũng không thắc mắc gì, chỉ cần được nhìn nụ cười rạng rỡ luôn làm êm dịu lòng người thì bao lo toan cực nhọc đều tan biến hết.

Cơm nước xong xuôi, Xuyên nhanh nhẩu phụ mẹ dọn dẹp rửa chén như thường ngày rồi đi lên phòng. Vì phải ra ban công lấy quần áo sẵn để mai đi học, Xuyên bắt gặp một người mà ai – cũng – đã - biết đang ngồi trên băng ghế đá sát cạnh lan can, gương mặt đầm chiêu ra chiều đang mãi mê ngắm nhìn những vì sao trên trời – dù hôm nay trời hoàn toàn tối đen như mực, chẳng có sao nào để ngắm cả. Xuyên cố gắng xem “người ấy” như kẻ vô hình, lấy đồ xong rồi xoay người đi ngay. Nhưng ai đó không phải cái máy cạn dầu, mục đích chính của việc ngồi đây là biết chắc chắn cậu sẽ ra nên đã đợi sẵn, hiển nhiên không thể để cậu bỏ đi như thế:

- Lại đây nói chuyện chút!

- Em bận học bài, để mai đi nha! – Lúc này Xuyên tự dưng thấy sợ khi phải đối mặt với Hiệp.

- Nhắm trốn nổi không? – Một câu hỏi nhưng sắc mùi đe dọa.

Hiểu rõ đạo lý “sức người có hạn”, Xuyên đành phải bước tới, ngồi xuống sát rìa băng ghế đá, cả người co rúm khấp nép, phần vì hồi hộp, phần vì gió lạnh buổi đêm khiến chỗ đang ngồi tựa hồ như tảng băng trôi giữa Bắc Cực.

- Làm gì tỏ vẻ sợ sệt thế? Hồi chiêu hùng hổ gan lì lắm mà! – Lần đầu tiên có người nhỏ con kém sức hơn mình rõ rệt mà dám chống đối lại nên Hiệp vô cùng hứng thú.

- Đường nào cũng đi bán muối, phải vùng dậy một lần cho nó oanh liệt! Chứ hi sinh mà chẳng để lại dấu tích thì thiên hạ coi ra gì...

Cũng may là Hiệp không đang ăn cơm hay uống nước, chứ không là sặc chết rồi. Không thể ngờ là cái tên nhóc anh luôn cho rằng nhút nhát hiền lành lại có thể thốt ra những lời đầy khí thế đến vậy.

- Vậy ra cậu đã nhầm sẽ đi học nội trú, không phải ở chung nhà với tôi nữa nên tính đem mọi uất ức cảm giận dồn nén bấy lâu xả ra hết trong hôm nay đúng không???

- Chính xác! – Xuyên trả lời một cách dứt khoát, ngắn gọn, không chút do dự.

Dù vẫn quay mặt đi chỗ khác, Hiệp không nhìn rõ được nét mặt của Xuyên ở chính diện, nhưng anh chàng cũng có thể nhận ra nét biểu cảm rất đổi buồn cười của cậu bé lúc này. Nó không còn mang vẻ cam chịu như trước, mà được thay thế bằng kiểu tự cường nhưng vẫn phần nào kiên dè vì hiểu rõ đối thủ không hề dễ xơi.

- Rất tiếc, nhóc không thể thực hiện được ý định đó rồi! Vì chắc chắn ba mẹ đều sẽ không đồng ý, tôi lại càng không để cho nhóc tự do muốn làm gì thì làm!

- Anh thật kỳ quái, lúc nóng lúc lạnh, lúc tỏ ra rất lo lắng quan tâm, lúc lại thờ ơ vô tình đến đáng sợ. Anh đã nói không xem em là em trai, vậy thì là cái gì?

Hiệp dùng tốc độ ánh sáng, duỗi tay nắm lấy vai Xuyên kéo sát vào mình. Hai gương mặt đối diện tuy vẫn còn một khoảng cách nhưng vì cả hai đều có sống mũi cao nên khẽ chạm vào. Không gian lại tiếp tục đông cứng, chỉ còn nhịp thở không - hề - đều - đặn, cho đến khi tiếng nói Hiệp cất lên:

- Tôi xem Em là gì... rất nhanh Em sẽ biết!!!

Dù đổi cách gọi có phần hơi ngượng ngùng, nhưng thái độ dứt khoát luôn thể hiện rõ thông qua ánh mắt cương trực. Vẫn luôn là người chiếm thế thượng phong, Hiệp đứng dậy, đọc ra mệnh lệnh:

- Vào trong đi, gió đêm lạnh dễ cảm lắm!

Xuyên lại lần thứ n rơi vào ầm ỨC, là ai ép buộc cậu ngồi đây chịu rétthấu mônggrời bây giờ lại tỏ ra người anh trai tốt lo lắng cho sức khỏe vàng ngọc, đúng là bá đạo hết thuốc chữa mà.~

22. Chương 22

- Vậy là Xuyên sẽ không đăng ký học nội trú như dự tính nữa hả? – Định luôn là người bạn đầu tiên và duy nhất Xuyên chia sẻ những chuyện của mình.

- Ừm, lúc đầu nghĩ ở tại trường cho tiện, nhưng thấy nhà cũng gần, mà ba mẹ cũng chẳng vui vẻ chấp nhận đâu. Nên thôi, học rồi về nhà cho khỏe!

- Kekeke, chứ hem phải không nở rời xa tổ ấm đầu yêu sao? Biết ngay là đứa nhóc công tử bột như cậu không thể sống xa nhà được mà!

- Ê ê, đừng có chọc quê à nha! Chỉ là tui không muốn ba mẹ lo lắng nhiều thôi... Mà tui không còn bột như ông tưởng đâu nhá! Cũng có chút ít cơ bắp rồi chứ bộ!

- Cái đó tui chưa thị phạm nên chưa biết!

- Lúc nào đi bơi sẽ nhá hàng cho ông xem...

- Nhớ nha, nói là phải giữ lời đó!

- Làm gì mà ông có vẻ háo hức dữ vậy?

- Tất nhiên rồi, được chiêm ngưỡng “hàng cực phẩm” như Xuyên là điều tui ao ước bấy lâu mà. Nhưng Đằng ấy đừng lo chịu thiệt, tui cũng sẽ hi sinh đời trai của mình, cho Ấy là người đầu tiên được chiêm ngưỡng cơ thể của tui... kekeke – Gương mặt cậu chàng hiện lên đầy vẻ xxx...*.*

- Giữa đường giữa xá, ông nói chuyện nghe biến thái quá đi! – Xuyên dù rằng cũng hơi... ham hố chút đỉnh, nhưng không dám lộ liễu ra ngoài quá.

Bùi Hoàng Định vẫn thế, luôn thể hiện ra ngoài bản tính hài hước châm biếm, nhưng bên trong lại tồn tại hai cảm xúc đối lập đan xen. Đó là vui – vì Xuyên quyết định không học nội trú, bởi Định chắc chắn bị ba mẹ phản đối kịch liệt nếu cậu đăng ký theo, rất khó đấu tranh tư tưởng. Buồn – vì lỡ mất cơ hội nếu thành công được học nội trú cùng Xuyên thì sẽ thực hiện được nguyện vọng bấy lâu ấp ủ - đó là NGỬ CÙNG NHAU!!!.^ Nhưng cậu chàng rất nhanh xóa bỏ đi mớ bông bông rối rắm đó ra khỏi đầu, cậu và Xuyên vẫn ở bên nhau mỗi ngày, đó chẳng phải rất tốt rồi sao? Cái gì cũng phải từ từ, gạo rồi cũng thành cháo thôi!!!

Đợt khám sức khỏe đầu năm dành cho khối cấp 3 được tiến hành, Xuyên cầm bảng kiểm định sức khỏe mà trong lòng vô cùng hứng khởi. Các chỉ số đều rất tốt, chiều cao và cân nặng tiến triển đáng kể. Nhưng niềm vui đó nhanh chóng bị dập tắt bởi một kẻ không hề biết điều, đó chẳng ai khác là cái tên bạn thân cái gì cũng không bằng nhưng thể lực và thể trọng thì vượt xa cậu:

- Ê Xuyên, kết quả khám tốt chứ?

- Ủ, cũng được... - Xuyên đang cố tránh né kèm giấu giếm bảng đo chiều cao.

- Biết tui cao bi nhiêu hem? Mấy bà cô đo lường cứ khen tẩm tấc làm tui ngại ghê luôn. Có 1m79 thôi mà làm như là khác loài lắm vậy, cứ liên tục bảo tui sau này đi làm người mẫu suốt. Thì nói chung tui cũng tự nhận mình đẹp trai, nhưng ước mơ của tui là làm kỹ sư ngành điện lực, nên thôi đành để giới thời trang hụt mất một gương mặt tiềm năng này vậy! – Người ta bảo những người đẹp thường ít tự tin vì đã lắm người khen rồi, mà sao anh chàng này lại nằm trong trường hợp ngoại lệ thể nhỉ.*.*

- Có cần tui cắt đứt dây dù dùm không? – Xuyên cái gì cũng thích ở tính cách anh chàng này, chỉ có mỗi cái bệnh “ôm kho mìn” là không ưa nổi.

Biết rõ mình đã làm hơi lố, Định cũng ngại ngần tiết chế bớt nụ cười ngoác muốn hết khuôn mặt của cậu lại. Hiểu rõ lý do vì sao cậu bạn thân lại trở nên khó chịu, Định tỏ vẻ người bạn tốt nói những lời thăm tình an ủi:

Thôi đừng có buồn, cổ nhân có câu “Mập đẹp, ốm dễ thương, cao sang, lùn quý phái”. Cái gì cũng có cái ưu điểm của nó, quý phái cũng là giàu rùi mà!!! Hehe...

- Ê ê, tui không có lùn à nha. Ở tuổi 15 mà được 1m68 cũng là ở mức ổn rồi, ít nhất tui cao từ bằng tới hơn gần phân nửa đám nam sinh cùng khối. Có ông thuộc dạng hươu cao cổ nên nhìn tui mới nhỏ con thôi, vậy từ nay đừng đi chung với nhau nữa, để tui không bị mang tiếng “lùn quý phái”!!! Hừ...

- Thôi, thôi mà... đừng có giận! Xuyên thuộc vào dạng cao... trung bình, chứ không có lùn đượcchưa?! – Định luôn dở tệ trong khoảng dễ dành người khác.

Để chuộc lỗi, Định quyết định ra về sẽ mời Xuyên một bữa KFC để cho cậu chàng... mau ăn chóng lớn. Nhưng ý định đó đã bị phá sản bởi một kẻ khó ưa đã lâu không gặp kia. Cái kẻ lúc nào cũng thích tạo sự nổi bật, cười con SH đánh một vòng đấu ngay trước cổng trường trước bao ánh mắt trầm trồ của đám nữ sinh, không hẳn vì cái chiếc xe không hề cùi bắp nhưng cũng đã lắm người có đó, mà bởi gương mặt đẹp mã kèm với kính râm trông thật phong trần, thân hình cao lớn lại càng hấp dẫn khi mặc chiếc áo thun ôm sát làm nổi bậc cơ bắp cường tráng, kết hợp cùng quần jean thời trang bụi bặm ôm gọn khiến đôi chân thêm dài miên man.

Kẻ thù kia dường như chẳng hề để tâm đến người đang nhìn mình chăm chú bằng ánh mắt hình lựu đạn. Chỉ đợi Xuyên bước tới, phán một câu lên xe chở đi làm công chuyện cho ba mẹ. Xuyên cũng không rõ là làm việc gì, nhưng vẫn nghe lời lên xe, phần vì cũng không muốn bị đổ dồn sự chú ý của bao người thêm nữa. Xuyên vẫy tay chào tạm biệt Định, cậu bạn cũng chỉ biết miễn cưỡng cười chào lại, dù trong lòng rất không cam tâm. Thông qua mắt kính sậm màu, dù không thấy rõ nhưng với nụ cười nửa miệng đã hàm ý rõ ràng rằng: “Muốn đấu với anh hả nhóc? Đợi kiếp sau đi!!!”

Và cuộc chiến đẫm máu giữa hai chàng trai với... một cậu trai nhỏ, vẫn tiếp diễn!!!.^.

23. Chương 23

Suốt đoạn đường đi, Hiệp hoàn toàn im lặng, Xuyên cũng không biết nên hỏi gì, chỉ nhẫn nại để Hiệp tập trung chạy xe. Đến khi dừng lại ở một quán ăn khá sang trọng, Hiệp mới lên tiếng:

- Vào trong trước đi, sẽ có người chỉ em chỗ ngồi. Tôi đưa xe vào bãi đậu rồi vào ngay!

- Có ba mẹ ở trong đó không ạ?

- Không có!

- Vậy mình vào đây làm gì? Anh bảo đi làm công chuyện cho ba mẹ mà?

- Cứ vào trong đi rồi tôi giải thích, em hỏi nhiều quá!

Nói rồi Hiệp phóng xe nhanh về bãi đậu xe, Xuyên cũng đành làm theo mệnh lệnh. Nam nhân viên trẻ mặc áo sơ mi trắng, quần tây đen kèm với tạp dề như đã được nhận dạng trước, vừa thấy Xuyên ngơ ngác bước vào liền chủ động tới chỉ dẫn tận tình ngay. Chỗ ngồi ngay sát hồ nước nhân tạo, tiếng róc rách của dòng nước khiến tâm hồn như nhẹ bẫng đi, anh nhân viên đem đến tấm menu và ly nước lọc. Trong thái độ có vẻ rất niềm nở ân cần làm Xuyên cũng lấy làm ngạc nhiên, không lẽ mình dễ thương đến mức ai lần đầu tiên tiếp xúc đều yêu mến hết sao? Đang lơ lửng trên những áng mây bồng bênh thì Hiệp xuất hiện, tự nhiên ngồi xuống vị trí đối diện, ngược mặt lên nói chuyện với chàng nhân viên kia:

- Cám ơn ông nha! Cứ đem những món tui đã chọn sẵn đi!

- Ủm, em trai của ông hiền quá đi! Chắc ở nhà bị ông ăn hiếp lắm đúng không? – Đây là câu đối thoại của chàng nhân viên đó với Hiệp, khi đứng cùng Xuyên mới cảm nhận hai người trông có vẻ trạc tuổi nhau.

- Nói ăn hiếp thì hơi quá, chỉ là “dạy dỗ” cho cứng cáp hơn thôi! Nhưng ông nói nhóc này hiền thì sai lầm rồi nhá, thấy vậy chứ không phải vậy đâu!

- Tui không biết thế nào nhưng chắc cũng chẳng qua nổi ông đâu! Ông là chúa trùm trong đám ngu ma vương rồi mà! Keke...

- Nói nhiều quá, đem đồ ăn ra lẹ đi tui đói sắp lủng bao tử rồi nè! – Hiệp bắt đầu mất kiên nhẫn với tên nhân viên lắm điều này.

Khi chàng trai kia đi khỏi, Xuyên cũng tò mò hỏi ngay:

- Bộ hai người có quen biết nhau sao mà nói chuyện có vẻ thân thiết vậy?

- Nó là bạn cùng khóa với tôi, cũng là bạn thân chơi với nhau từ hồi cấp 2 đến giờ! Đây là công việc part-time của nó.

- Vậy chắc anh cũng đến đây nhiều lần rồi hả?

- Cũng 2-3 lần thôi, từ hồi nó nói đi làm bồi bàn ở đây nên tôi đến ủng hộ.

- Nhưng ở đây trông có vẻ sang trọng, chắc mỗi phần ăn đắt lắm?

- Nhìn menu thì biết!

Hiệp vẫn thường lười trả lời về vấn đề tiền bạc, Xuyên lúc này vì mãi lo ngẫm... anh nhân viên và tưởng tượng mộng đẹp hảo huyền nên cũng chưa nhìn bảng giá xem thế nào. Vừa liếc sơ một dọc, cậu bé choáng váng say xắm mặt mày bởi từ trên xuống dưới không có món nào dưới giá 50 ngàn. Đến khi anh chàng nhân viên đem ra một đĩa cơm đùi gà, một chén súp cua, một ly sữa tươi đã... tiết trùng dành cho phần ăn của Xuyên thì cậu bé càng chóng mặt hơn nữa (dù rằng toàn những món cậu thích). Nhưng đó chỉ là của Xuyên thôi, phần ăn của Hiệp còn kinh khủng hơn nhiều: Một đĩa cơm sườn nướng cỡ Super Big, kèm phần cơm thêm, tô (chén húp đâu có đủ*.) súp xương hầm nấu đậu và một ly sữa đậu nành cũng so Big.

Xuyên sững sốt đến mắt muốn lòi ra ngoài, cái tên này không biết dạ dày rộng cỡ nào mà chứa từng ấy thức ăn chỉ trong một bữa trưa, vì hồi trước Hiệp ở nhà luôn ngồi gần nồi cơm nên cậu cũng ít để ý về sức ăn của anh chàng, chỉ đến hôm nay khi bày phần ăn riêng ra thì mới biết thật khủng khiếp. Thảo nào lại to cao đến vậy, cũng may là anh ta rất chăm chỉ tập thể dục thường xuyên nên bao nhiêu chất bổ dưỡng đều giúp tăng cường cơ bắp và sức khỏe, chứ ăn ngần đó rồi nằm một chỗ thì chắc chỉ có nước thành heo chờ ngày cân ký bán.

24. Chương 24

Đang cảm thán cực độ thì giọng nói trầm đục của Hiệp cất lên xé tan hồi tưởng:

- Sao không ăn đi, đồ ăn nguội hết bây giờ!
- Tất cả món ăn bày trên bàn này cộng lại, giá không dưới 200 ngàn, bữa trưa như vậy có quá xa xỉ không anh?
- Tôi thấy quán này là bình dân nhất rồi đây, nhiều chỗ còn đắt hơn nữa! – Hiệp nói bằng giọng điệu vô cùng bình thản.
- Em cũng biết nấu ăn sơ sơ rồi, tuy không ngon bằng mẹ nhưng cũng không đến nỗi nào. Từ mai cứ về nhà ăn đi, đừng ra tiệm phí lắm!
- Đạo này em vừa đi học chính khóa, chiều lại tăng tiết trái buổi nữa. Đi học về mệt còn hì hụi làm đồ ăn thì sao nghỉ ngơi gì được! – Ngữ điệu có vẻ khô khan nhưng ẩn chứa sự quan tâm.
- Không sao đâu, em quen rồi. Cứ ăn ở nhà đi, chứ ra quán ăn thế này hao tốn quá!
- Là tôi bao nuôi, em còn day dứt làm gì? – Vẫn kiểu cách nói vô cùng kiêu ngạo.
- Bao nuôi gì chứ, ai cần anh! Với lại tiền này cũng từ ba mẹ mà ra, có phải của anh đâu mà...

Vì bực mình với kiểu nói năng bất cần thô thiển của tên anh trai này, Xuyên cũng bắt đầu ương bướng phản kháng lại. Nhưng khi thấy hai chân mày của Hiệp lại lần nữa sắp sửa dính vào nhau, Xuyên mới nhận thức được tầm nguy hiểm gần kề nên ngậm miệng lại...

- Cái thằng nhóc kia cũng lấy tiền ba mẹ nó bao em ăn sáng, tại sao em lại chấp nhận?
- Thi thoảng em cũng có mời cậu ta lại mà! Với lại cũng chỉ là những món bình dân chứ không xa xỉ đến mức này...
- Cứ làm như từ nhỏ đến giờ chưa từng được ba mẹ dẫn đi ăn nhà hàng lần nào vậy! Phong thái cứ như thể con nhà quê lần đầu được thưởng thức cao lương mỹ vị ấy. Em thể hiện ra thế người ngoài sẽ tưởng người thân trong nhà đối xử phân biệt so với tôi đấy!

Xuyên im lặng vừa nhấm nháp miếng thịt gà thơm lừng mùi sốt chua ngọt vừa ngẫm nghĩ. Đúng là từ nhỏ, cậu được ba mẹ chăm lo chuyện ăn uống rất đầy đủ, chẳng thiếu món ngon vật lạ gì mà cậu chưa nếm qua (trừ những món không biết ăn). Nhưng đó là chuyện hồi bé, khi một đĩa nhóc còn chưa nhận thức được giá trị làm ra đồng tiền. Dù chỉ là một học sinh cấp 3, tuổi đời vẫn còn non nớt nhưng Xuyên đã được xem nhiều bài báo cũng như phóng sự, chương trình thực tế trên tivi về những mảnh đời bất hạnh. Cậu biết ngoài kia còn rất nhiều người đói khổ đang phải mưu sinh từng ngày chỉ mong có được miếng cơm chút cháo. Hàng ngày trên đường đi học bắt gặp lắm cụ già, bà mẹ bé đứa bé nhỏ, những người tàn tật lê lét trên lề đường lang thang khắp các con hẻm để xin ăn, xò tay năn nỉ từng người mua dùm tờ vé số mà lòng cậu thêm chua xót, tội nghiệp thay cho họ.

Chính vì lẽ đó, Xuyên càng thêm trân quý những thứ mình có được hiện tại, tự giác chăm chỉ học hành, chi tiêu tiết kiệm và không phung phí vào những thứ vô bổ. Thi thoảng ba vẫn hay chở cậu đi sắm đồ nhưng cậu chẳng bao giờ chọn những món quá đắt, trong việc ăn uống cũng vậy, lúc nào cũng nhìn bảng giá để lựa chọn món vừa túi tiền. Nhưng ông anh trai sống chung nhà thì hoàn toàn ngược lại, hai chữ “Tiết Kiệm”

không bao giờ nằm trong từ điển của anh chàng. Cứ tiêu pha thoải mái theo đúng chất một công tử con nhà giàu, xài đồ sang đi xe xịn, quần áo lúc nào cũng sành điệu thời thượng đi đầu. Hết tiền thì len lén năn nỉ ỉ ôi mama cho thêm. Có lẽ đó cũng chính là khuyết điểm lớn nhất trong muôn vàn ưu điểm hào nhoáng bên ngoài của Hiệp. Anh dù đã gần bước sang tuổi 20 nhưng vẫn chưa hiểu hết được nỗi vất vả của ba mẹ mình. Để có cơ ngơi được như hôm nay, hai người họ không phải tự dưng mà có, ba và mẹ đều đã từng vất vả mưu sinh, thức khuya dậy sớm, mồ hôi ướt đầm ở công trường, mỗi mòn chờ đợi để đến phiên thu hình sau hàng giờ học nằm lòng kịch bản dạy nấu ăn.

Quán ăn về trưa thừa thớt người, không gian lúc này càng chìm vào im lặng. Nhìn vào nét mặt không mấy đồng thuận của Xuyên, Hiệp như nhận thức được bản thân cũng chẳng mấy tốt đẹp, chủ động thốt ra vài câu mang tính hòa giải:

- Tôi cũng đang xin vào làm ở khâu chuyển phát nhanh của bưu điện thành phố. Tuy lương không cao nhưng có thể tự lo ình được, hạn chế xin tiền ba mẹ lại. Đợi đến khi ra trường, tìm được việc làm ổn định thì có thể sống tự lập!
- Công việc giao hàng phải di chuyển nhiều nơi, anh đã rành đường hết chưa? – Xuyên tỏ ra nghi hoặc về khả năng làm việc kiếm tiền của Hiệp.
- Em coi thường tôi quá rồi đó, tôi sinh ra và lớn lên ở mảnh đất Sài thành này đã gần 20 năm, mọi ngõ ngách cơ bản ở những quận huyện lân cận tôi đều thuộc nằm lòng. Với lại đường đi là ở trong miệng mình, không biết thì hỏi có gì khó đâu!
- Như vậy thì tốt rồi, chúc anh làm việc tốt. – Xuyên thở nhẹ ra một hơi như yên tâm hơn nhiều.
- Vì thế cứ việc ăn trưa với tôi đi, coi như là tiền tôi mượn tạm của mẹ. Khi nào cuối tháng lãnh lương sẽ trả lại!
- Vấn đề ở đây không phải là tiền do anh làm ra thì muốn xài thế nào cũng được. Mà phải biết tiêu pha làm sao cho hợp lý, đúng mức. Công việc tạm thời này cũng chẳng được bao nhiêu tiền, nội bữa ăn trưa là đã lỗ 1 ngày lương rồi, lại thêm sắm sửa quần áo, tiệc tùng bạn bè, còn tiền xăng nạp cho cái xe SH tốn nhiên liệu của anh nữa. Anh học chuyên ngành kinh tế chắc cũng hiểu là bị thâm hụt ngân sách nhiều thế nào rồi chứ?!

25. Chương 25

Hiệp gãi đầu nhăn nhó tỏ vẻ khổ sở, cứ tưởng mời đứa nhóc này ra đây ăn sẽ khiến cậu ta cảm động đến phát khóc, ai dè lại bị hần học giảng đạo nguyên tràng thế này. Chính anh cũng không ngờ, thằng em chỉ mới 15 tuổi đầu mà đã có suy nghĩ người lớn và sành sỏi đến mức ấy. Lần này, chính Xuyên là người đưa ra câu nói hạ màn:

- Tóm lại, anh tiêu xài thế nào đó là chuyện của anh, em không để tâm tới! Nhưng em sẽ không đi ăn cùng anh thế này nữa đâu, từ mai em sẽ về nhà tự nấu ăn như trước!

Hiệp hoàn toàn cứng họng, không biết nên nói gì để hóa giải cục diện bế tắc này. Về đến nhà, Xuyên cũng chẳng nói gì, lặng lẽ lên phòng sắp xếp đồ đạc để chuẩn bị cho buổi học chiều. Hiệp tất nhiên không thể dễ dàng bỏ cuộc, dù sao cũng đã mất công tranh thủ về sớm, đến trường đón rồi đặt sẵn chỗ ngồi ở quán ăn nữa, ít ra cũng phải có chút công nhận về lòng thành của người ta chứ. Suy nghĩ như thế nên anh chàng quyết định giải tỏa sự tình, bước vào phòng Xuyên.

Cánh cửa không khóa, tay cầm bật mở nhẹ nhàng như bao giờ vẫn thế. Nhưng lần này có một sự cố... tương đối nho nhỏ, đó là khi Hiệp vừa bước vào thì hình ảnh đập vào mắt là cậu em trai đang thay đồ, trên người lúc này chỉ còn độc nhất chiếc quần lót. Như một phản xạ vô điều kiện, Xuyên hét toáng lên, làm Hiệp giật thót người bỗng dưng làm theo bản năng lùi ra sau đóng cửa lại. Sau vài giây định thần, máu đã lưu thông trở lại lên não, lúc này Hiệp như nhận ra điều gì đó bất hợp lý nên mở cửa phòng trở lại:

- Này, hai thằng con trai với nhau làm quái gì mà cậu la đông đông lên thế hả??? – Chính xác là Hiệp muốn biện giải rằng mình không phải là kẻ biến thái.

- Tại anh bắt ngờ xông vào phòng người ta mà không gõ cửa, nên... - Xuyên lúc này đã nhanh mặc thêm chiếc quần sort, hai má vẫn còn đỏ ửng như trái cà chua.

- Thì đó giờ tôi có đời nào gõ cửa đâu!

Xuyên toan cãi lại nữa về sự vô lý của tên anh trai bá đạo này, bắt người ta lễ nghi với mình trong khi bản thân lại vô phép như vậy. Nhưng cậu đành nhường một bước, hỏi vấn đề quan trọng hơn...

- Anh vào làm gì?

Hiệp chưa vội trả lời ngay, vì đang bận... ngắm nhìn cảnh đẹp. Hình như đây là lần đầu tiên anh chàng được nhìn thấy cơ thể của Xuyên, dù khi còn nhỏ cũng đã từng được ba mẹ dẫn đi công viên nước, nhưng lúc đó chưa có cảm giác gì. Vậy mà lúc này, khi thân hình của cậu bé trai đã trưởng thành đập vào mắt, chẳng hiểu sao trong lòng Hiệp lại dâng lên cảm xúc lạ lùng. Đứa nhóc mà cậu luôn tưởng tượng trong đầu là gầy trơ xương ốm tong teo nay đã đổi khác, có da có thịt hơn, ngực và tay cũng khá nở nang vì học bơi lội, đôi chân thon dài vừa phải, rồi đến trọng tâm là hai nhũ hoa đỏ hồng kia... Dù tránh né ánh mắt, nhưng vẫn cảm nhận được sự bóng rât như có hàng ngàn tia tử ngoại chiếu vào cơ thể mình, Xuyên bước đến tủ đồ lấy áo mặc vào, chặt đứt ánh nhìn có phần “mờ ám” của ai kia.

- Làm gì mà như thế sợ tôi ăn thịt em vậy? – Hiệp luyên tiếu vì cảnh đẹp đã bị che mất, nhưng vẫn làm ra vẻ bình thản phớt lờ.

- Anh cứ dòm lom lom làm em thấy nhột!

- Đúng là nhạy cảm quá mức... Tôi nhìn vì thắc mắc tại sao em học bơi mà da vẫn trắng như bột gạo thế?

- Tại em tập vào buổi sáng sớm, nắng chưa nhiều. Với lại hồ bơi có mái che nữa!

- Hèn chi... - Dù rất hay phán xét về nước da của Xuyên, nhưng Hiệp lại thích cậu bé trắng trẻo thế này hơn, nhìn rất đáng yêu.

- Anh chưa trả lời em vào đây làm gì?

- Cũng tính nói vòng vo một chút, nhưng thôi quyết định vào vấn đề chính luôn!

- Là sao? - Xuyên khề nhăn mày khó hiểu.

Hiệp bước tới gần, mặt đối mặt, đưa tay khề nâng cằm Xuyên lên để nhìn chính diện vào anh, mở vấn đề bằng một câu hỏi:

- Có biết tại sao tôi không xem em là em trai của mình không?

- Tại sao? – Đó cũng là điều Xuyên thắc mắc bấy lâu, hiển nhiên không chút do dự.

Hiệp cúi đầu, rạp người xuống một tí để ngang tầm với Xuyên, hai chóp mũi lại chạm nhau, sau đó đưa ra câu trả lời: “Bởi vì, tôi thích em!”

26. Chương 26

Mọi âm thanh xung quanh gần như bị nuốt chửng, có lẽ đó chỉ là cảm giác của riêng Xuyên. Nhưng lúc này đây, âm thanh duy nhất cậu nghe được và không ngừng vang vọng trong đầu chỉ có ba tiếng “Tôi thích em” của Hiệp.

Anh chàng vẫn dùng ánh mắt chăm chú nhìn Xuyên, như để chờ đợi một điều gì đó, hoặc chỉ đơn thuần là chứng minh sự quyết đoán của mình. Xuyên không biết phải giải quyết sự tình như thế nào, đành dùng kế thoái lui:

- Trời trưa nắng nóng, chắc anh không được khỏe rồi. Về phòng nghỉ ngơi đi! – Cậu chàng từ từ lùi ra sau một tí, nhưng chỉ chưa đầy 3 bước chân đã chạm vách tường. Lúc này Hiệp lại bước tới, chống hai tay lên tường, giam cầm Xuyên trong vòng tay rộng lớn của anh.

- Đừng trốn tránh nữa, tôi biết em cũng có cảm giác khác lạ với tôi. Nhưng vì lý trí điều khiển cảm xúc của em tốt hơn nên mới giả vờ ngây thơ vô số tội đến bây giờ!

- Em... em không có!

Xuyên không biết phải lý giải thế nào, thật sự đúng là trong lòng cậu có một cảm giác không được bình thường đối với Hiệp. Nhưng từ trong tiềm thức, cậu chỉ mong sao Hiệp chấp nhận mình như một người em trai, có thể quan tâm lo lắng thật lòng mà không phải gượng ép. Xuyên chưa từng nghĩ, cũng chẳng dám ước mong Hiệp lại có thể phát triển tới mức độ mà bản thân cậu còn không ngờ tới thế này.

- Có thể em cũng chưa hề nghĩ, một người anh trai cùng cha khác mẹ với mình lại có thể nảy sinh loại tình cảm cấm kỵ này. Chúng ta cùng một nửa huyết thống, lại còn cùng giới tính nữa – chỉ hai điều đó thôi cũng đã đủ để tôi và em không thể đến với nhau được rồi!

- Vậy sao anh còn...? – Xuyên thực sự không hiểu rốt cục Hiệp đang nghĩ gì.

- Suốt quãng thời gian tôi tự đứng ít về nhà, đó là khi tôi cố tìm quên vào những mối quan hệ bên ngoài hòng nhấn chìm đi mở cảm xúc lệch lạc sai trái đó. Khi tôi cặp kè với hết cô này đến cô khác, tôi đã cố huỷ hoại mình rằng mình cuốn hút phụ nữ đến vậy, vẻ ngoài của mình hào nhoáng đến như vậy, tiền không thiếu tình bao la, vậy có gì phải lo lắng đến cảm giác khác thường đối với em chứ. Chỉ cần tìm được một cô nàng chân dài lý tưởng, nóng bỏng xinh đẹp thì hình ảnh của em sẽ bị phai mờ ngay! Nhưng...

Hiệp đột ngột ngừng lại, lúc này gương mặt anh chàng chéch sang một bên, như để né tránh nét biểu cảm phức tạp của chính mình, không cho đối phương nhìn thấy.

- Nhưng... tôi đã lầm! Khi ở gần bên những cô gái đó, trong đầu tôi lại không ngừng ẩn hiện hình ảnh của em. Dù là những biểu cảm tôi chưa từng thấy qua nhưng vẫn hiện ra rõ mồn một, từ nụ cười, sự nũng nịu, những lời nói ngọt ngào như rót mật vào tai, cả những cử chỉ âu yếm mời gọi. Tôi đều chỉ nghĩ đó là của em...

- Vậy còn quãng thời gian trước đó, khi anh quan tâm lo lắng cho em như một người anh trai. Đi cùng em đến trường, bảo vệ em khỏi bọn xấu, chủ động lấy xe chở em... tất cả những điều đó là sao? – Xuyên đang cố gắng sắp xếp lại mọi dữ liệu mà cậu chưa tìm ra được mật mã.

- Đó cũng là quãng thời gian tôi cố gắng bình thường hóa mối quan hệ giữa hai chúng ta. Tôi đã nghĩ, chỉ cần xem em như một đứa em trai, không tỏ ra lạnh nhạt né tránh nữa thì có thể tìm được đáp án cho câu đố “Chưa từng xem em là người thân của mình”. Có lẽ thái độ cộc cằn kia chỉ là do tôi ganh tị với em mà thôi! Nhưng tôi biết, tính cách tôi không phải như thế, tôi cũng chưa từng như thế... Ngày còn bé khi tôi đẩy ngã em, chửi mắng em đó chỉ là do phút nóng nảy bốc đồng của một thằng nhóc bị người khác phá hỏng đồ của mình, chứ không hề ghét bỏ hay thù hận tích trữ gì cả. Tôi đã nghĩ, chỉ cần tiếp nhận em theo cách bình thường, mọi chuyện sẽ quay về điểm xuất phát mà nó cần có. Cho đến khi tên bạn thân của em xuất hiện, tôi không biết nó đối với em thế nào, là tình bạn đơn thuần hay hơn thế. Nhưng cứ mỗi lần thấy hai người gần gũi nói cười vui vẻ với nhau, lòng tôi lại thấy rất khó chịu!

- Vì thế anh mới tránh né không nhìn mặt em suốt thời gian dài?

- Đúng vậy, tôi đã từng sợ hãi khi phải đối mặt với loại tình cảm đó. Nhưng rốt cục, tôi cũng đã tìm ra lời giải đáp cho chính mình rồi. Tôi thích em... “thích” chính là “thích”, chỉ đơn thuần là loại tình cảm được nảy sinh theo cách bình thường giữa người với người, không có lý do cụ thể. Như việc tôi thích học môn toán và ghét môn văn vậy, tôi chỉ có thể thích em mà không hề có cảm giác với bất kỳ đứa con trai hay con gái nào khác!

- Từ khi nào mà anh lại...?

- Có thể là khi em bị đám côn đồ chặn đường đánh. Tôi bất giác lại thấy lo lắng cho em.

27. Chương 27

Chính Hiệp cũng mập mờ về cột mốc mình nảy sinh tình cảm, nhưng điều đó giờ đây không còn quan trọng nữa. Điều quan trọng nhất lúc này đó chính là phải đối mặt với mối quan hệ đã không thể trở về “bình thường”. Sau khoảng thời gian dài khổ sở đấu tranh, cuối cùng Hiệp đã hoàn toàn chấp nhận, chấp nhận Xuyên như một “người đặc biệt” trong tim mình.

Còn Xuyên, lúc này đây bản thân cậu không biết nên vui hay buồn nữa. Cậu đang bị vướng vào chiếc lưới tơ rối rắm mà Hiệp dựng lên, hay nói chính xác thì chính cậu cũng đã âm thầm tự nguyện lao vào. Xuyên cảm thấy lo sợ nửa không dám dấn thân, nửa lại khao khát đến cháy bỏng vì tình cảm mà mình mong ước đã chạm được đến. Chính bản thân Xuyên cũng đã đấu tranh rất nhiều, chỉ là cậu mãi mê tập trung vào niềm mong mỏi được Hiệp chấp nhận mình như người trong nhà hơn, chứ chưa dám mơ đến điều vô thực đến như vậy. Cuối cùng, Xuyên cũng chọn cách gỡ rồi...

- Nhưng chính anh cũng đã hiểu, chúng ta đã phạm vào hai điều cấm kỵ lớn đến mức nào. Cho dù có thực sự tiếp nhận, thì em và anh cũng chưa chắc đi đến đâu!

- Quan trọng là vui vẻ, là cảm thấy hạnh phúc với sự lựa chọn của mình. Sao phải bận tâm đến những điều đó chứ?

- Nhưng còn ba và mẹ nuôi, làm thế nào giải thích với họ đây? – Xuyên không dám tưởng tượng đến viễn cảnh đó, một viễn cảnh đáng sợ.

- Chuyện đó trước sau gì họ cũng biết, thì cũng chỉ có hai khả năng là tiếp nhận hoặc phản đối thôi. Vì thế chúng ta tạm thời cứ giữ bí mật này, chờ đến khi tôi tốt nghiệp ra trường, tìm được việc làm ổn định, có thể tự lo cho bản thân và cho em. Lúc đó chúng ta sẽ cùng nhau tự lập!

- Sao anh lại có thể nghĩ ra ý tưởng vô tình đến thế được? Dù sao đó là người thân thích duy nhất của chúng ta, họ đã vất vả nuôi dưỡng em và anh khôn lớn trưởng thành như thế này.

- Vậy chứ em muốn thế nào? Từ bỏ tất cả, chôn vùi tình cảm thật của mình để sống giả dối, nhắm mắt nghe theo lời ba mẹ lấy một người mà mình không yêu, cũng không có cảm giác khi ân ái, để rồi phải khổ sở cả đời sao?!

Xuyên vô cùng bất ngờ trước những lập luận của Hiệp. Thì ra anh đã phải đắn đo rất nhiều, suy nghĩ rất nhiều, đắn đo rất nhiều mới đưa đến quyết định hôm nay - đối mặt với sự thật, với tình cảm thật của mình.

- Vậy bây giờ anh tính sao?

- Chưa tính gì cả, ngay bây giờ tôi chỉ muốn biết một điều thôi: Em có thích tôi không?

Một lần nữa Hiệp lại đẩy Xuyên vào tình huống lúng túng. Anh chàng luôn là người mạnh mẽ như chính tên của mình, một khi đã vào cuộc chiến là phải hạ đến quân tướng cuối cùng mới thôi.

- Em... không biết!

- Thích là thích, không thích là không thích. Sao lại không biết?! – Vòng tay Hiệp lại càng co hẹp hơn, áp sát vào thân thể nhỏ bé.

- Mọi chuyện đến quá bất ngờ, em còn chưa chuẩn bị tinh thần kịp.

- Vậy thì để tôi giúp em!

Nói xong, Hiệp cởi hai khuy áo trên cùng của mình, để lộ ra cơ ngực nở nang săn chắc. Xuyên giật mình chưa kịp hiểu Hiệp đang định làm gì thì anh chàng đã nắm lấy tay cậu, đưa vào trong áo, sờ vào ngực anh chàng. Thông qua sự va chạm của lòng bàn tay, Xuyên có thể cảm nhận được nhịp đập trái tim của Hiệp, nó dao động hơi nhanh so với tốc độ bình thường. Bất giác, hai má cậu chàng lại (lần nữa) ửng đỏ lên...

- Có biết nét đáng yêu nhất của em là gì không? – Hiệp như đã tìm được câu trả lời rõ ràng, nở nụ cười nửa miệng khoái chí.

- Là gì? – Xuyên ngược mắt lên nhìn vào gương mặt nam tính cuốn hút của Hiệp, rồi ngại ngùng cúi xuống, tay muốn rút ra nhưng vẫn bị kèm chặt.
- Đó là lý trí của em dù có mạnh mẽ cỡ nào, thì biểu hiện trên gương mặt em đều tố cáo hết cảm xúc mà em cố che giấu!

28. Chương 28

Xuyên như đã hiểu được điều anh chàng nói, đưa tay kia sờ lên má mình, nhiệt độ cơ thể lúc này đúng là rất nóng. Hiệp thả lỏng tay ra, nhưng đồng thời lại áp sát cơ thể vào, vòng tay ôm lấy eo Xuyên, đặt môi mình lên vầng trán mịn màng của cậu bé trai dễ thương kèm theo giọng nói trầm ấm chưa từng có:

- Em không cần phải lo lắng gì cả, mọi chuyện cứ để anh giải quyết. Điều cần thiết lúc này là hai đứa mình cứ bình thường hóa mọi chuyện đi, đừng lo sợ hay mặc cảm gì cả!

Nhìn thấy cử chỉ đầy chân thành ấm áp, cộng với thái độ vô cùng quyết tâm của Hiệp, lòng Xuyên như nhẹ nhõm hơn nhiều. Đúng vậy, quan trọng là vui vẻ, chỉ cần được ở bên nhau, được sống thật với tình cảm của mình, vậy còn gì phải đắn đo nữa.

- May cho em là anh mới dùng 1/4 tuyệt chiêu là em đã đầu hàng rồi đó, chứ không là anh còn nâng cấp lên thêm nữa! – Hiệp nói với vẻ âm mưu kèm ánh mắt gian xảo.
- Tuyệt chiêu gì mà nâng cấp? – Xuyên luôn dờ dặt trong khoảng đối đáp lập lờ.
- Thì anh mới cho em sờ ngực mà em đã thể hiện ra ngay rồi. Chứ em vẫn chưa “phê” là anh sẽ cho em sờ thêm “phần dưới” của anh nữa! Tiếc quá, anh đánh giá năng lực của em quá cao rồi! – Hiệp bỗng dừng cảm thán vì tiếc rẻ.
- Anh... anh đúng là đồ dâm dê biến thái mà! Em cũng đánh giá độ đàn hoành đứng đắn của anh quá cao rồi. Thì ra là ghê gớm đến thế! – Xuyên lần này mặt vừa đỏ vừa tím vì tức tối, quyết tâm trả đũa sòng phẳng.
- Sao, bức xúc hả? Hay cảm thấy bất công? Thôi được, anh là một người rất tuân thủ quy tắc có qua có lại. Hồi này đã để em sờ rồi, giờ anh cũng sẽ sờ lại. Như vậy là công bằng đúng không?!
- Ai thèm chứ, biến thái! Bấm nút khỏi phòng em ngay!!!

Dù thật sự rất là... ham muốn, nhưng Xuyên cũng không thể để mọi thứ diễn tiến nhanh đến thế được. Cái gì cũng phải có trình tự, chỉ mới vừa xác nhận tình cảm đã cho “chiếm tiện nghi” ngay thì còn gì háo hức nữa chứ. Cái gì cũng phải từ từ...~*^.

Định (lại vẫn) luôn là người được Xuyên chia sẻ bí mật lớn lao. Khi vừa nghe xong, cảm giác của cậu chàng cao kều bảnh tợn không phải là ngạc nhiên thần thốt, mà là khó chịu đến... khó hiểu:

- Hai người là anh em mà, sao có thể...?
- Mình cũng đã nghĩ thế, nhưng anh ấy nói quan trọng là vui vẻ, cứ sống thật với lòng mình. Thêm nữa tui cũng nghĩ, dù sao hai đứa cũng đều là “động vật giống đực”, không thể có con với nhau được, nên cũng không lo thế hệ F2 bị dị tật gì! – Cậu chàng cũng đã nghĩ đến tình huống xa vời đến thế.+.
- Vậy là Xuyên cũng chấp nhận?

Xuyên không bật ra tiếng nói, nhưng nụ cười và biểu hiện “không thể giấu che” trên đôi má mịn màng như da em bé kia đã thay thế cho câu trả lời. Lúc này Định cũng như Xuyên thời điểm đó – vừa vui lại vừa buồn. Vui vì cậu đã biết được người bạn thân của mình thì ra “có cảm giác” với con trai, buồn vì người mà cậu ta thích lại không phải mình.

- Sao Định thần thờ vậy? Có phải rất sợ tui không? – Xuyên đã lo lắng rất nhiều, không biết có nên chia sẻ điều tế nhị này cho cậu bạn thân của mình biết không.

- Hả? Đâu có, tui vẫn bình thường mà! Xuyên thích ai cũng vậy thôi, chúng ta vẫn là bạn thân của nhau mà! Hi hi...

- Ông nói thật chứ? Tui cứ sợ bị ông sợ hãi rồi xa lánh. May quá!!! Hi hi...

Xuyên không hề biết rằng, nụ cười rạng rỡ hồn nhiên của cậu lúc này vừa khiến tim Định dậy sóng, vừa như nhát dao cứa sâu vào vết thương đã rỉ máu từ lâu. Nhưng nó lại trở thành một động lực, khiến cậu chàng càng thêm quyết tâm hơn, không thể dễ dàng bỏ cuộc như vậy. Định tin chỉ cần có bản lĩnh, cậu hoàn toàn có thể khiến cho trái tim Xuyên thuộc về mình. Cậu không muốn để lỡ mất người bạn mà đã từ rất lâu, thứ tình cảm hồn nhiên trong sáng ấy đã chuyển hóa thành tình yêu rất đỗi đậm sâu rồi.

29. Chương 29

Từ ngày xác định rõ ràng tình cảm của cả hai, Hiệp và Xuyên càng trở nên khăng khít với nhau. Ba mẹ tất nhiên nhận ra sự thay đổi kỳ lạ đó, nhưng thâm nghĩ có lẽ các con đều đã lớn, biết tự nhận thức được tình thân để gần bó đùm bọc nhau hơn. Hai vợ chồng già lặng lẽ nhìn nhau cười, thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng ưu phiền nào đó đã cất giữ bấy lâu, họ nghĩ rằng như vậy cũng đã là tốt lắm rồi.

Ngày xuân dần qua, nắng hạ vàng rực rỡ chiếu soi qua từng tán lá vàng ươm làm chín rộ những trái cây thơm ngọt. Xuyên đã hoàn tất chương trình lớp 10, đang tận hưởng những ngày hè thoải mái sau bao vất vả bỡ ngỡ của năm đầu cấp 3. Mọi thứ vẫn thế, xoay vần theo vòng quay của cuộc sống lăm tấp nập, dù ngày qua ngày cũng chỉ có 24 giờ, một tuần 7 ngày, một năm nơi miền nam chỉ rõ rệt nhất với hai mùa mưa nắng. Những hạt nước long lanh dần trút xuống nhiều hơn, có khi báo trước bằng những áng mây vàng vũ, có lúc bất chợt vô tình khi nắng còn chưa phai, tưới vào mảnh đất cần khô sau bao ngày nắng hạn.

Xuyên đang thả hồn lãng du theo nhịp điệu nhẹ nhàng du dương tí tách của những hạt mưa rớt rơi trên mái hiên nhà, mơ mộng về một phương trời xa xôi dịu vợi, nơi có hoa bướm, cỏ thơm, cánh đồng bát ngát, đàn bò sữa cùng tòa lâu đài trắng lệt, rồi chàng hoàng tử cưỡi con ngựa trắng tung tăng đến đón đi ngao du khắp bốn phương trời (Thì ra “cậu bé” cũng có một ước ao, một khát khao được làm công chúa ngủ trong rừng cơ đấy!>.<). và=“ thực=“ tế=“ hoàng=“ tử=“ đã=“ xuất=“ hiện=“ cũng=“ có=“ ngựa=“ trắng=“ nhưng=“ làm=“ bằng=“ sắt=“ có=“ gần=“ động=“ cơ=“ đang=“ hoàng=“ lướt=“ êm=“ ru=“ trong=“ gió=“ còn=“ không=“ lo=“ bị=“ dần=“ sốc=“ lộc=“ cộc=“ nữa.=“ nhưng=“ nói=“ đi=“ cũng=“ phải=“ nói=“ lại=“ cái=“ gì=“ cũng=“ có=“ cái=“ lợi=“ và=“ cái=“ hại=“ của=“ nó=“ cười=“ ngựa=“ tuy=“ không=“ êm=“ ái=“ bằng=“ xe=“ máy=“ nhưng=“ nó=“ cà=“ tưng=“ cà=“ tưng=“ sốc=“ lên=“ sốc=“ xuống=“ rất=“ là=“ phê=“ cái=“ mong=“ lại=“ có=“ thể=“ tập=“ thể=“ dục=“ vòng=“ bụng=“ mà=“ không=“ cần=“ tốn=“ sức=“ nữa.=“ mãi=“ mê=“ suy=“ nghĩ=“ vẫn=“ vợ=“ “cậu=“ công=“ chúa=“ không=“ hề=“ biết=“ “chàng=“ hoàng=“ tử=“ kia=“ là=“ âm=“ thầm=“ đột=“ nhập=“ vào=“ phòng=“ đi=“ rón=“ rén=“ nhè=“ nhẹ=“ bước=“ tới=“ gần=“ bịt=“ mắt=“ cậu=“ bé=“ lại=“ giả=“ giọng=“ khàn=“ đục=“ găm=“ gừ=“ như=“ con=“ chó=“ sói=“ chuẩn=“ bị=“ “hành=“ quyết=“ tho=“>

- Đang mơ mộng tới anh nào mà thân thể ở đây mà hồn bay tứ tán thế hử???

Dù có dùng mấy thay đổi giọng nói của Conan thì Xuyên vẫn dễ dàng nhận ra được kẻ đang dùng một tay bịt mắt cậu, tay còn lại thì không yên phận sờ soạn mò mẫm khắp nơi bên trong áo kia là ai. Xuyên không còn là đứa em hiền lành, ngoan ngoãn chịu thiệt thòi như trước nữa, giờ đây đã “có danh có phận” hẳn hoi rồi, đâu có để cho ai kia oanh tạc thế nào cũng được chứ. Cậu chàng dùng một tay nắm lấy cánh tay đang gỡ trò kia, tay còn lại dùng lực chấn trở ra sau thúc vào bụng ai kia một phát. Bất ngờ bị phản công, lại không có chế độ phòng bị, tất nhiên một người dù võ nghệ cao cường vẫn bị bại dưới tay cậu bé thư sinh.

Anh chàng lùi về sau, cúi rạp người, ôm lấy bụng, vẻ mặt tỏ vẻ khổ sở ra chiều vô cùng đau đớn dù lực đạo của Xuyên chẳng thấm thía gì...

- Sao em... lại có thể ra tay tàn độc với anh như vậy? – Lời lẽ đúng kiểu một anh hùng kiêu hiệp...dại gái bị bại dưới tay mỹ nhân.

- Cho chừa cái tật rình mò người ta, vì em đang vui nên mới nương tình nhẹ tay cho đó! Lần sau thì không có may mắn như vậy đâu! – Lá gan của Xuyên đã theo thời gian tỉ lệ thuận với số tuổi, không chỉ phản kháng mà còn đe dọa nữa cơ.

- Em đúng là cổ lỗ xỉ, rờ có chút xiu mà cũng không cho. Sau này còn “làm” nhiều thứ khác nữa thì tính sao đây?

- Tới đó hần hay, bây giờ thì “nội bất xuất – ngoại bất nhập”!

- Khổ quá, phải đợi tới chừng nào đây? Anh chịu hết nổi rồi!!!

Tính đến nay cũng đã gần 1 năm, nhưng Xuyên và Hiệp chưa lần nào “vượt quá giới hạn cho phép”. Hiệp là người phóng khoáng, không suy nghĩ nhiều, thích gì là làm, không cần biết có nên hay không nên. Nhưng Xuyên hoàn toàn ngược lại, cậu còn nổi mặc cảm lớn lao về mối quan hệ của hai người, giữa người yêu và anh em cùng cha khác mẹ, mối liên kết của họ quá gần, lại sống cùng một nhà từ nhỏ. Cậu không biết điều đó có nên hay không, có thể được hay không khi mà lý trí vẫn còn là hàng rào chắn ngăn cách tình cảm của họ.

30. Chương 30

Đã nhiều lần hai người mâu thuẫn với nhau về điều đó. Hiệp vẫn thế, một người cộc tính và không thích sự chờ đợi, đã đi đến được bước này còn gì phải e ngại nữa chứ. Cứ phải chịu đựng cảnh nhìn món ngon trước mắt mà không thể ăn, một anh chàng vốn thuộc “loài động vật ăn thịt” cấp độ cao như Hiệp đã muốn chết vì ức chế rồi. Tuy vậy nhưng cũng có niềm an ủi chút chút, đó là không được nhai nuốt gặm nhấm thì cũng được liếm láp chút đỉnh cho đỡ ghiền(dùng từ nghe ớn quá!>.<).

Hai đứa thỉnh thoảng cũng đi chơi riêng, hẹn hò ở những nơi dành riêng cho những đôi tượng tương đồng. Nơi đó, họ không phải che giấu tình cảm thật, con người thật của mình nữa, một môi trường tự do nhưng vẫn lành mạnh, đó là khu giải trí thư giãn dành riêng cho những cặp đôi cùng giới, mới lập nên cách đây không lâu. Cứ mỗi tháng một lần hoặc những dịp lễ tết, Hiệp đều đưa Xuyên đến đây để tận hưởng không gian riêng của hai người. Nhờ những phút giây nhẹ nhàng lãng mạn như thế mà Hiệp phần nào đã “kìm hãm” bớt được thú tính của mình, tạm thời để nó lắng dịu “yên giấc vài thu”(nói vậy chứ cũng không lâu đâu!^.^).

Tất nhiên, một cặp đôi không dám tự nhận là “đỉnh của đỉnh” nhưng cũng liệt kê vào hàng cực phẩm “đẹp rạng ngời mà không chói lóa”, nhiều người dòm cũng lắm kẻ thèm. Cứ mỗi lần Hiệp và Xuyên cùng nhau tung tăng ra hồ bơi là y như rằng bao nhiêu ánh mắt đổ dồn về họ. Nói thật là nhân vật “Công - Top” này cũng đã được PR nhiều rồi, giờ cũng không biết nên tăng bốc thêm cái gì nữa. Nói chung thì hình thể của một chàng trai 20 tuổi hấp dẫn ngời ngời, chiều cao “không bằng ai nhưng hơn lắm người” 1m84, vòng ngực nở nang cân đối, cơ bụng 8 múi(lưu ý là có 2 múi nhỏ dưới đường ngực nữa nhé!^^)và đặc biệt “chết người” hơn cả là khi chiếc camera độ phân giải cao kéo xuống phía dưới chút xíu... Ok ok, xiu nữa đi, tốt tốt, chuẩn rồi! Đấy đấy, nơi chiếc quần bơi bó sát lấy cặp đùi to săn chắc khỏe ấy, và ở trung tâm vũ trụ kia, dù đã có thêm một lớp vải lót “bảo kê”, nhưng vì vật thể bên trong kia không - hề - nhỏ nên vẫn cộm lên một khối to tướng tròn tròn.(I da, bình tĩnh, chưa chỉ đã xị máu mũi rồi! Hx, đã nói là không muốn miêu tả chi tiết thêm nữa mà cứ ép!!!^.^)

Thôi, để cân bằng quân số, cũng phải dành chút đất diễn cho nhân vật “Thụ - Bot” của mình chứ, dù sao cũng là vai chính yếu mà, đâu thể để bị chìm hàng được! #.# Đối lập với ánh mắt của mấy em bot vừa nhìn Hiệp đầy thèm thuồng mơ ước, rồi nhìn Xuyên với vẻ một chút ngưỡng mộ nhưng ganh tị nhiều hơn. Các chàng top kia cũng đang say sưa ngắm nhìn vẻ đẹp kỳ quan tuyệt sắc. Nếu như Việt Nam cũng chọn ra

“Tứ đại mỹ nam” thì Xuyên không thể nào không có tên trong hạng mục này được. Lợi thể với làn da trắng sáng không tí vết, vừa đủ chứ không trông quá yếu ớt nhão nhệch. Gương mặt thon dài cân xứng, sống mũi thẳng cao nhẹ nhàng, vầng trán rộng, đôi mắt sâu hút hồn, thi thoảng lại nhay nháy trông đáng yêu cùng cực. Và đặc biệt nhất là nụ cười – một nụ cười rạng ngời đạt chuẩn “Hàng Việt Nam chất lượng cao” đã được chứng nhận độ an toàn của Bộ Y Tế là chết mê chứ không chết mệt. Nếu hình dung về suy tưởng của các chàng top là có thể đánh đổi mọi thứ để được mãi ngắm nhìn nụ cười mê hồn trộm của cậu chàng. Còn về body, dù không thuộc vào loại “chuẩn không cần chỉnh” như ai đó đi kè kè bên, nhưng dù sao cũng đã trải qua 3 năm bơi lội thành thạo, hiển nhiên vóc dáng của Xuyên cũng vô cùng cân đối. Dù có mặc chiếc áo thun mỏng nhưng vẫn thấy rõ vòng ngực nở nang vừa phải, bụng thon gọn và hông to săn chắc rất phù hợp với cặp đùi dài cũng chắc nịch khỏe khoắn tương đồng.

Thoáng nhận thức được hai đứa sắp trở thành vật trưng bày triển lãm, hoặc tệ hơn là vật hiến tế đáng tội chết không mảnh xương vì nhan sắc hơn người kia. Xuyên và Hiệp quyết định thống nhất thay đổi địa bàn, tìm một góc khuất ít người dòm ngó, ít kẻ dèm pha “hoa ghen thua thắm liễu hờn kém xanh”.

- Tại anh đó, lúc nào cũng thích tạo sự nổi bật! Đã nói khi nào xuống bơi hãy cởi áo ra, đang đi dạo mà đã lột ra hết, làm bao nhiêu đứa dòm vô thiếu điều muốn nhào tới cắn xé anh! – Sau khi đã tìm được một địa thế an toàn, Xuyên mới tuôn ra nổi bức xúc.

- Em thì hơn gì anh? Nhìn lại mình đi, hay là không biết mình cuốn hút người khác ở điểm nào?! Cứ cười nói hồn nhiên tươi sáng như đại minh tinh, rồi làm những cử chỉ đáng yêu nữa chứ! Đừng tưởng con sói nào cũng “ăn kiêng” được như anh nhá!!! – Hiệp cũng chẳng vừa, vốn đã sôi máu này giờ với bao ánh mắt thêm khát của tụi top.

- Ít ra thì anh cũng biết võ, lại khỏe mạnh, nếu có ai tới gần em là anh phản công ngay. Còn em, chân yếu tay mềm, cả đám “bánh da lợn” kia hùa nhau nhào tới thì sao em chống lại nổi?!

- Em không tự tin vào khả năng cản phá của em thì cũng phải tin vào sự “trung trinh” của anh chứ! Dù có chết, anh cũng sẽ bảo vệ thân xác này khỏi những nanh vuốt beng nhọt kia! – Hiệp bắt đầu bày ra bộ mặt không thể “vô số tội” hơn.

- Xí, hay là khoái muốn chết mà bày đặt làm bộ?!

- Em lúc nào cũng nghi ngờ anh! Được, vậy thì hãy mau chóng “xé tem” anh đi, ngay khi hàng còn nguyên thì thưởng thức trước cho nó thỏa thích. Để khỏi bức xúc vì bị người khác cướp mất! Nào, đừng chần chừ nữa, cứ làm những điều em mong muốn bấy lâu đi, anh sẽ không chống cự đâu!!!~ – Hiệp vừa nói vừa áp cơ thể mình đến gần đối phương mà không biết đang là chủ động hay bị động, mắt chớp chớp cùng biểu hiện cổ - găng - tỏ - ra - đau - khổ như thể sắp sửa bị mất đi “cái ngàn vàng”.

Xuyên gần như bị ức chế đến máu ọc lên tới não, mắt trợn trắng mồm há hốc không nói nên lời. Chưa từng thấy cái tên nào lại trơ tráo đến như vậy, cư nhiên tự sướng bằng việc biến thân từ người được lợi thành kẻ bị hại – bị cướp đoạt đời trai. Ừ thì cứ coi như là anh chàng có giá đi, cũng là món hàng được bao người giành giật đăm chiêu cào cấu cắn xé nhau để có được. Nhưng anh chàng dù sao cũng đã từng một thời oanh tạc với cương vị là một “traí thẳng”, cũng đã hẹn hò với cả đồng em chân dài tới nách, ôm hôn quấn quýt xà nẹo là chuyện thường tình (chỉ có chưa *ấy ấy* thôi vì bị hình ảnh Xuyên làm cản trở cảm xúc!^^). Vì thế chỉ có Xuyên mới thực sự là “Hàng nguyên tem” chính thống, đạt đủ mọi tiêu chuẩn kiểm định độ “trinh nguyên”. Tất cả những gì khi đến với Hiệp, cậu chàng đều là lần đầu tiên, từ tình yêu chớm nở đầu đời, mối quan hệ tình cảm, cái nắm tay, ôm nhau ấm áp cùng nụ hôn đầu ngập ngừng e ngại, tất cả đều là những trải nghiệm mới mẻ mà Xuyên được Hiệp “chỉ bảo” tận tình.

- Anh đúng là sói già tu luyện ngàn năm, em đây tự biết bản thân nội công không đâu lại! – Cậu chàng quyết định dùng kế hoãn binh, tránh kẻ địch càng đánh càng hăng máu.

- Trời ạ, em tính làm thầy tu à? Mơ dăng tới miệng mèo rồi mà còn không ăn?! – Hiệp nhất quyết không chịu buông tha, vẫn tiếp tục ưỡn ngực gợi tình.

- Anh sống chung với em hơn 10 năm mà không biết em ghét ăn mỡ sao? – Xuyên đã “lờn thuốc” trước sức hấp dẫn của Hiệp, nhìn nhiều riết cũng mất “phê” rồi.

Cứ như thế, con sói vẫn tiếp tục ăn kiêng, thổ tợ vẫn còn nguyên tem chưa rách. Nhưng có một điều khiến cả Xuyên và Hiệp đều hài lòng, đó là họ đang rất vui vẻ với thời gian hiện tại, được vô tư ở bên nhau, không nghĩ nhiều đến tương lai, trút bỏ mọi ưu phiền tư tưởng cổ hủ. Tuy thế, ông bà xưa vẫn thường nói “Cây kim trong bọc rồi cũng có ngày lòi ra”, vấn đề ở đây là có đến hai cây kim trong cùng một cái bọc, và cây kim thứ nhất đã bị lộ diện. Nó có thâm niên khá cao, đã được cất giấu kỹ lưỡng từ hơn 10 năm trước. Và có lẽ nó sẽ còn tiếp tục nằm trong lớp vỏ bọc rất chắc chắn và an toàn kia, nếu như không có một sự kiện mới phát sinh.

31. Chương 31

Vì Xuyên đã gần đủ 18 tuổi, cũng cần phải thu xếp vài hồ sơ cần thiết để ổn định hộ tịch, cũng như làm chứng minh nhân dân, hộ chiếu và các giấy tờ cần thiết khác. Có một điều Xuyên đã thắc mắc từ rất lâu, tại sao ba và Hiệp cùng mang họ Lâm, trong khi cậu lại là họ Lê. Tất nhiên điều này đã được papa giải thích rằng vì lúc ấy mẹ cậu âm thầm sinh ra nuôi dưỡng, rồi tự làm giấy khai sinh cho cậu theo họ mẹ luôn, lý do đã hợp lý nên từ đó Xuyên không thắc mắc gì thêm nữa. Nhưng sự tình lúc này nghiêm trọng hơn, không chỉ đơn giản chỉ một câu giải thích là có thể giải quyết tất cả. Vì thủ tục hồ sơ liên quan đến cơ sở chính quyền, nên cần phải có sự xác nhận của cả thân sinh, người nuôi dưỡng và chính đương sự đang sống ở cư gia mới. Một cuộc họp bàn kín đã được diễn ra, chỉ với ba thành viên là ba, mẹ và Hiệp, lúc này sự thật chính thức được hé lộ:

- Ba nói sao? Như vậy Xuyên không phải là con ruột của ba à?

- Ừ, thực ra nó cũng chỉ là đứa con của người bạn được ba đem về nuôi dưỡng thôi! Ba lo là nó sẽ mặc cảm vì không phải ruột thịt trong nhà nên đã tự dựng lên câu chuyện, chỉ có mẹ con biết. Nhưng giờ cũng là lúc con cũng cần biết điều này rồi!

- Vậy sao giờ ba lại tỏ ra lo lắng như vậy? Dù em ấy có không phải ruột thịt của mình thì chúng ta cũng vẫn yêu thương như trước đây thôi, có gì khác biệt đâu! – Hiệp vẫn cố gắng thể hiện vẻ mặt bình thường dù trong lòng đang dâng lên niềm hân hoan tươi sáng.

- Vấn đề không phải là tình cảm của chúng ta đối với nó, mà là việc thu xếp giấy tờ xác nhập Xuyên vào trong hộ tịch gia đình của chúng ta. Vì lúc trước còn thông thoáng, việc chỉnh đổi giấy khai sinh rất đơn giản để Xuyên có thể nhập học bình thường. Nhưng bây giờ chính quyền nhà nước đã khắt khe hơn trước, làm chứng minh nhân dân và hộ chiếu đều cần phải có sự xác nhận của chính cá nhân và ba mẹ thân sinh. Nhưng giờ đây, ba của Xuyên đã mất, còn mẹ của nó cũng... không thể quay lại được. Vì thế dù ba đã là người đứng ra bảo hộ cho nó từ nhỏ nhưng về mặt pháp lý vẫn chưa được xác nhận chính thức, bởi đến giờ Xuyên vẫn chưa biết sự thật này!

- Ý ba là để hoàn tất được mọi thứ, Xuyên phải biết được sự thật này. Để nó đứng ra đồng ý quyền bảo hộ của ba mẹ, chứng thực ba ruột thật sự đã chết, và.... – Hiệp thực sự không nghĩ mọi chuyện lại phức tạp như thế.

- Ừm, thực sự ba cũng đã nghĩ trước sau gì cũng phải cho nó biết. Chỉ là... - Papa thở dài khó nhọc, nét mặt chau lại hiện rõ vẻ trầm tư.

Với sự thật này, Hiệp đang nghĩ mình thật sự được thượng đế quá đối thương ban, vì vật cản lớn nhất ngăn cách tình cảm của hai đứa đã được phá bỏ. Nhưng với Xuyên lại khác, cậu bé sẽ chỉ vui một nửa thôi, phần còn lại chính là niềm tin bị dập tắt hoàn toàn khi từ nhỏ luôn lấy động lực là con ruột của ba để sống vui vẻ và ngoan ngoãn, cố gắng làm mọi việc để Hiệp hài lòng và chấp nhận cậu. Lúc này, Hiệp mới thấy hối hận vì mình ngày trước thật tệ, cứ hết lần này đến lần khác làm tổn thương Xuyên, cứ gây khó dễ, hiềm khích ghẻ lạnh xa lánh cậu. Nên Hiệp nghĩ, có lẽ không để cho Xuyên biết sự thật này còn tốt hơn, hai người hiện tại chẳng phải đã quá tốt đẹp rồi sao?!

Cuộc họp gia đình được tạm dừng, mẹ cũng vào bếp làm đồ ăn cho bữa cơm chiều. Papa ngồi đọc báo, còn Hiệp cũng ngồi ở phòng khách vừa xem tivi vừa suy nghĩ vẩn vơ. Bất chợt papa nhìn lên đồng hồ rồi hỏi:

- Hình như ku Xuyên nói nó đi học bơi tới 5 giờ về, sao hơn 5 giờ rồi rồi chưa thấy nữa ta? Nó thường ngày đi về rất đúng giờ mà!

Hiệp và mẹ cũng thấy kỳ lạ, gọi vào số của Xuyên nhưng không bắt máy, gọi liên tiếp vài lần nữa đều không được sau đó off hẳn luôn, chỉ còn nghe giọng nữ nhân viên lạnh lùng cất câu nói quen thuộc mà ai cũng chán ghét. Hiệp bước ra dự định đi tìm trong khi ba mẹ cũng đang rối cả lên, lúc này anh chàng mới phát hiện một manh mối ở cửa chính: đôi giày thể thao Xuyên thường mang đi học bơi đã để ở ngay bậc thềm, nhưng đôi dép lê cậu bé thường mang không có trên kệ. Chứng tỏ Xuyên đã về nhà, cởi giày ra toan bước vào nhưng lại ra ngoài tiếp tục. Cánh cửa chính khép hờ, còn cổng nhỏ mở toang, chứng tỏ Xuyên đã chạy đi rất vội vàng, không bình tĩnh kỹ càng đóng cổng lại như tính cách cậu bé luôn thể. Như vậy chỉ có một khả năng duy nhất, đó là Xuyên đã vô tình về tới nhà khi ba mẹ và Hiệp đang nói chuyện, biết được toàn bộ sự thật rồi.

32. Chương 32

Ánh chiều tà đã dần khuất sau những dãy nhà cao, vàng mây xám lững lơ trên bầu trời đang dần ngả màu vàng úa. Gió hanh mát nhẹ nhàng thổi vào mái tóc ngắn bông bênh của cậu bé, tiếng kéo kẹt của chiếc xích đu vẫn đều đều. Cứ mỗi lần buồn hay cần thư giãn, Xuyên đều ra công viên mini này chơi, ngắm nhìn những đứa nhóc đang đùa nghịch vui vẻ. Khi đã nhận thức được nhiều điều, hiểu được cuộc sống lắm biến động, không hề tươi đẹp như ta thường mơ, Xuyên nghĩ rằng giá như mình cứ mãi hồn nhiên vô tư như những đứa trẻ kia thì tốt biết mấy. Có thể khóc đó rồi cười đó, nhớ đó rồi quên ngay, chỉ cần có thứ gì đó lấp đầy là không bận tâm sự mất mát trước đó không lâu nữa. Nhưng ai rồi cũng phải lớn lên, phải trưởng thành, phải đối mặt với những điều mà bản thân không thể ngờ tới.

Chỉ là vô tình về sớm hơn thường ngày 10 phút, Xuyên đã nghe được cuộc đối thoại của ba mẹ và anh trai. Thì ra, người cha thực sự của cậu đã mất, mẹ cũng không rõ hiện đang lưu lạc phương nào. Những ký ức trước năm 4 tuổi, Xuyên hoàn toàn quên sạch, không hề nhớ bất kỳ hình ảnh gì dù chỉ là mơ hồ, ngay cả người mẹ ruột của cậu nữa. Xuyên cũng đã từng gắng hỏi ba rốt cục mẹ cậu vì sao lại bỏ đi, không nuôi nấng cậu nữa. Ba chỉ nói rằng vì mẹ có nỗi khổ riêng, với lại ba cũng rất mong được đem cậu về nuôi để chăm sóc tử tế, nhưng ông cũng đã có vợ và con riêng, không thể cùng lúc đưa cả mẹ cậu về cùng. Nhưng Xuyên lại nghĩ, một người mẹ dù khổ sở đến mức nào, vẫn sẽ cố gắng để nuôi dưỡng con mình chứ không dễ dàng giao cho người khác, dù đó có là người góp phần sinh ra. Giờ đây, Xuyên cảm thấy thật lạc lõng, cậu hoàn toàn không có một người thân thích ruột thịt nào, ngay cả người cha thương yêu cưng chiều cậu hết mực bấy lâu cũng chỉ đóng vai trò bảo hộ.

Tiếng bước chân ai đó gấp gáp rồi bỗng khựng lại, sau đó chậm chậm tiến tới gần, không có tiếng nói cất lên, cho đến khi người đó ngồi xuống chiếc xích đu kế bên, tiếng thở dài như trút đi nỗi lo lắng mới xé tan bầu không khí tĩnh lặng:

- Cả nhà đều đang chạy đi tìm em khắp nơi. Sao em biết chuyện không vào đối chứng rõ ràng mà lại bỏ đi như thế?

- Sao anh biết em ở đây? – Xuyên không trả lời ngay mà hỏi ngược lại.

- Trước đây em cũng đã từng bỏ đi một lần, cũng là anh tìm ra em không nhớ sao?

Ký ức tiếp tục được tua lại hồi Xuyên 5 tuổi, vì một lý do nào đó mà cậu đã lén trốn ra khỏi nhà, đi tới công viên này, rồi chui vào trong ống bê-tông thoát nước còn để trống chưa sử dụng. Lúc đó Hiệp cũng chẳng mấy thiết tha gì, vì nghĩ rằng con nít trốn ra ngoài chơi một lát rồi về thôi, việc gì phải đi tìm cho nhọc sức. Nhưng trải qua mấy lời căn nhắc của ba vì vô tâm không chịu phụ đi tìm, Hiệp cũng đành buồn bực bỏ màn đánh boss hấp dẫn sang một bên, ngêu ngao vừa huýt sáo vừa đi khắp các ngõ hẻm dòm ngó cho có lệ.

Thế mới nói là tương ngộ kỳ phùng, người nhiệt tình đi tìm thì không thấy, kẻ chẳng mấy thiết tha lại tìm ra. Khi đi ngang qua công viên với cả chục đứa nhóc đang đùa nghịch, bất chợt con mắt thị lực 15/10 của

Hiệp lại chĩa ngay vào vị trí mấy ống thoát nước rộng chắt ngay gốc hàng rào. Lúc đầu anh chàng chỉ nghĩ là tội nhóc chơi trốn tìm nên chui vào đó thôi, nhưng đũa nhóc đó chẳng có vẻ gì là đang chơi cả. Người ta trốn thì phải chui vào góc thật khuất để khó tìm, hoặc tư thế phải co rút rình mò tỏ vẻ lo sợ bị đũa tìm phát hiện, còn nó lại ngồi duỗi thẳng chân dựa người vào thành ống rất thoải mái, cũng không nhút nhát động đậy gì. Hiệp bước tới gần, khoảng cách dù còn khá xa nhưng thông qua đôi giày, bộ quần áo và vóc dáng nhỏ nhắn đó, anh chàng cũng đã nhận ra đối tượng mình cần (buộc) phải tìm. Cậu bé đang ngồi ngủ gục bên trong, hèn chi chẳng thấy cử động gì cả. Trông nét mặt khi say ngủ của nó thật đáng yêu, cứ muốn cúi xuống nhéo một cái vào đôi má tròn trịa trắng hồng mịn màng ấy. Nhưng bất chợt nhớ đến vì sao mình phải ra đây, Hiệp lại trở về tính cách của một tên cộc cằn, dùng lực hét lớn:

- Ở nhà chần ằm nệm êm không ngủ, ra ngoài đây chui rút ngủ gục là sao hả???

33. Chương 33

Âm vực cứ phải gọi là vang vọng khắp xóm, khiến mấy đứa trẻ đang chơi đùa xung quanh đều giật bắn mình, quay lại nhìn nơi vừa phóng âm thanh với tần suất khủng khiếp đó, hiển nhiên đối tượng chính quy bị hét kia cũng tỉnh giấc nồng, thót cả tim nhảy cẫng lên đến nỗi đầu đụng vào thành ống đau điếng. Bé Xuyên vừa lấy tay xoa xoa đầu sắp sửa bị u lên một cục, tay kia dụi giụi mắt rồi ngược lên nhìn kẻ phá rối ấy là ai. Khi biết được nhân dạng kẻ ấy, Xuyên mới giật mình sợ sệt lùi lại mấy bước, mặt cúi xuống không dám đối diện, cũng không nói gì. Hiệp lại tiếp tục màn “tra tấn”:

- Biết ở nhà ba mẹ lo lắng tìm kiếm khắp nơi không hả? Đi về lẹ lên rồi chuẩn bị no đòn đi! – Cái tên này dường như chỉ biết buông ra những lời đe dọa người khác.

Vừa dứt câu, không cần đợi đối phương phản ứng, Hiệp nắm tay lôi Xuyên về. Nhưng cậu bé rìch lại, tỏ ý không muốn đi...

- Sao? Bộ chơi chưa đủ hả? Hay muốn ở đây tới tối rồi bị tội bắt cóc đem đi bán qua Campuchia?!

Lực đạo đe dọa có phần đã đủ kinh dị. Đứa bé trai tội nghiệp không dám phản kháng nữa, ngoan ngoãn đi theo về nhà. Thời gian trôi qua, tình huống lúc xưa lại lần nữa tái diễn. Chỉ khác là lần này dễ dàng tìm thấy hơn vì mấy ống thoát nước đã đem đi hết, mà dù có còn thì cậu bé nay đã trưởng thành cao gần 1m70 cũng không thể chui vừa. Thái độ của người tìm thấy cũng đã thay đổi, không tức giận quát mắng như hồi trước, mà thay bằng sự ôn nhu dịu dàng vì hiểu rõ nguyên do cậu ra đây.

- Dù cho em không phải con ruột, thì ba và mẹ anh vẫn thương yêu em như từ trước đến giờ, không có gì thay đổi cả!

- Em biết... chỉ là em nghĩ cũng may là đến bây giờ mình mới được biết sự thật này. Chứ nếu vào lúc em vẫn còn bị anh ghét thì chắc em đã...

- Đã nói là anh không có ghét em mà, chỉ là lúc đó tính anh nó cộc cằn lãnh đạm vậy thôi! – Hiệp không muốn Xuyên cứ tiếp tục lững lờ vào mớ cảm xúc u ám đó, anh chàng áp hai bàn tay mình lên đôi má mịn màng (muôn thuở) của cậu, vuốt ve triu mến cùng cử chỉ dịu dàng – Em nghe đây, cho dù em có là em ruột hay không phải em ruột của anh. Thì anh vẫn sẽ yêu thương, quan tâm chăm sóc cho em từ bây giờ cho đến mãi sau này, không có gì thay đổi!

Xuyên nở nụ cười hạnh phúc, dù đã ngấm nhìn không biết bao nhiêu lần nhưng Hiệp vẫn mãi xao động đến loạn nhịp tim mỗi khi trông thấy nụ cười rạng rỡ hơn nắng mai ấy. Anh chàng kìm nén nỗi bức xúc, nếu đây không phải là chốn đông người lại qua thì anh đã ôm chầm lấy cậu rồi hôn vào đôi môi mềm mại đó đến sáng mai luôn.*.*

Xuyên trở về nhà trong sự mừng rỡ của ba mẹ, tất nhiên cũng như trước đây, chẳng có lời trách mắng nào cả mà chỉ là những cử chỉ quan tâm ân cần hỏi han. Hiện tại đầm ấm, tình thương yêu không nhất thiết phải có sự liên hệ ruột rà, miễn là vui vẻ sống cùng một nhà với nhau, mọi thứ ngăn trở đều là phù du cả.

Cậu chàng chính thức được xác nhận bảo hộ bởi ba (trước ruột sau nuôi) và mẹ nuôi hợp pháp, hồ sơ thủ tục cũng được thực hiện dễ dàng vì papa vốn quen biết rộng với các đơn vị trực thuộc cấp cao, chỗ thân thiết nên họ cũng không làm khó dễ, chỉ một chiều nhậnu thâm tình là đầu đó xong xuôi. Đời là vậy, chỉ có người làm khó người, chứ mọi thứ đều có cách giải quyết nhanh gọn của nó.

Danh phận được làm rõ, họ tuy khác nhưng vẫn được nhập hộ khẩu chung không có gì bất cập. Xuyên lại vẫn là con của ba mẹ, là em trai(không cùng cha khác luôn cả mẹ^.^.)với Hiệp. Để tạo sự đổi mới trong bước ngoặt đáng ghi nhớ này, hiển nhiên papa phải làm điều gì đó cho con trai cưng của mình. Tham quan xung quanh tầng 2 mà khá lâu mới lên một lần, ba cảm thấy không mấy vừa ý với căn phòng hiện tại của Xuyên, nó quá nhỏ đối với đứa con trai 16 tuổi. Vì thế ông quyết định sẽ tu bổ lại căn phòng, nới rộng diện tích ra ở khoảng phía sau còn trống mà trước đây dùng để làm nơi chứa đồ và sào quần áo phơi ngoài ban công. Nhưng giờ đây không dùng tới nữa, vì cách đây vài năm ba đã thu mua thêm phần đất trống kế bên làm mảnh sân vườn, đồng thời có chỗ rộng rãi để phơi quần áo và làm nhà kho chứa đồ đạc, không cần phải leo lên lầu bất tiện như trước.

- Không cần đâu ba, phòng như vậy cũng rộng rãi rồi, đâu có chật gì lắm đâu! – Xuyên là người thích an phận, không hay đòi hỏi nhiều vì tự cảm thấy cuộc sống như vậy đã là quá tốt rồi.

- Tại hồi đó ba chỉ dự tính xây căn phòng con đang ở làm chỗ chứa đồ, sau đó bận việc nhiều quá nên chưa sửa sang lại gì, thấy con còn nhỏ nên cũng tính để vậy một thời gian. Nay con lớn rồi, cũng cần có không gian riêng rộng rãi thoáng đãng, nên ba phải nâng cấp ngang bằng với phòng của anh hai con. – Ba luôn là một người công bằng, hướng chi lại dành tình thương cho Xuyên nhiều hơn, nên ông luôn áy náy khi những gì Hiệp có mà cậu chàng chưa sở hữu được.

- Con cũng đâu có cần gì đâu ba, phòng để giường ngủ, bàn học và tủ quần áo là vừa đủ rồi.

- Sao mà đủ được, ba phải xây thêm cái toilet riêng trong phòng con luôn cho tiện, rồi cần không gian riêng để tivi, máy vi tính và các vật dụng cần thiết khác nữa! Căn phòng hiện giờ quá chật nên không thể đủ.

Dù chưa từng một lần đòi hỏi, nhưng những thứ papa đặt ra hoàn toàn trùng khớp với mong muốn thầm kín bấy lâu của cậu chàng. Xuyên đã muốn có máy tính riêng từ lâu, vừa tiện lợi cho việc học hành, lại liên lạc dễ dàng với bè bạn, lướt web xem tin tức, xem phim, nghe nhạc mà không cần phải ngại ngùng xài ké của “ai kia”. Vì thế chuyện giả nai từ chối chỉ là làm màu cho có lệ thôi, chứ thực ra là khoái muốn chết luôn rồi. Nhưng lúc này mẹ nuôi lại đưa ra thêm một vấn đề khác:

- Phòng của Xuyên phải tu sửa lại, thời gian mất ít nhất cũng khoảng 1-2 tuần. Vậy phải để con ngủ tạm ở đâu đây ông?

Hai vợ chồng nhìn nhau ậm ừ, sau đó đồng loạt hướng ánh nhìn về người nãy giờ đang nhàn nhả ăn bánh uống trà xem Paris by night 111. Thần kinh nhà này có truyền thống nhạy cảm, hiển nhiên dễ dàng nhận biết được có tia nhìn hàm ý vừa yêu cầu vừa mong muốn của ba mẹ đang đổ dồn về mình. Cậu ngừng nhai chóp chép, nuốt nốt miếng bánh, uống ngụm nước thấm giọng rồi tăng hắng đáp:

- Cứ để em ấy ngủ cùng với con đi!

Một câu nói ngắn gọn, nhưng tác dụng lại vô cùng lớn, giải tỏa nỗi lo của hai phụ huynh. Họ nhìn nhau cười vui vẻ thoải mái mà không hề biết rằng kẻ đang tỏ ra thờ ơ kia còn vui hơn gấp mấy lần. Tay cầm ly trà lên uống nhưng mục đích chính là che đi nụ cười nửa miệng đầy gian xảo, cất giấu ý nghĩ trong đầu: “Ba mẹ thiệt quá ngây thơ, con còn mong em ấy ngủ cùng hơn ấy chứ! Nay tự đứng được dang tới tận tay, con không nhận thì quả là uống công trời ban rồi!!! kekeke^.^”

Tất nhiên hai vị thân sinh không biết gì thì vẫn hồn nhiên “giao trứng cho ác”, chứ quả trứng kia thì đã biết trước số phận rồi, cứ nhìn vào ánh mắt sắc bén đang nhìn cậu lom lom đây mà mị thì biết, ngày tháng đẹp tươi sắp - chấm - dứt rồi!!!

34. Chương 34

Đồ đạc của Xuyen được dọn qua phòng của Hiệp để tạm, giường ngủ thì đem xuống nhà kho vì sau này hoàn tất sẽ thay loại mới to hơn, cái cũ papa chê nó nhỏ như giường con gái í. Từ trước đến nay, Xuyen cũng có vào phòng Hiệp vài ba lần, nhưng chủ yếu là vào gọi anh chàng theo lệnh của ba mẹ, thưa gửi chuyển lời vài ba câu rồi đi ra ngay, có khi chưa kịp ra đã bị đuổi rồi (anh Top này từng một thời “ngược” bé Bot vô đối >.<>). Lần này khi chính thức được bước vào nhìn tổng thể, dù không gọi là tham quan nhưng cũng có cơ hội được thưởng ngoạn toàn cục một cách thoải mái, không lo thân chủ đuổi cổ nữa, Xuyen mới có thể so sánh được diện tích của căn phòng này rộng gần gấp đôi phòng mình, nên dù để thêm đồ của cậu vẫn không chật. Có phòng tắm và toilet riêng, một khoảng rộng để ghế sofa xem tivi treo tường, một góc để bàn học và các vật dụng cần thiết, tất cả đều được bày trí rất phù hợp và nề nếp. Vậy là Xuyen biết được thêm một ưu điểm của Hiệp, anh chàng này tuy có vẻ ngông nghênh bất cần nhưng lại là một người khá kỹ tính, cũng chịu khó sắp xếp ngăn nắp phòng ốc của mình đáng hoàng, dù vẫn còn hơi dơ vì vài... tuần mới lau quét một lần.

- Sao em không đợi anh về rồi hãy dọn đồ qua, một mình làm vừa một lại mất thời gian! – Hiệp vừa vào phòng đã vội bước tới phụ đẩy cái tủ nhỏ giúp Xuyen.

- Em cũng tranh thủ đem bớt qua vài cái, mẹ cũng định lên phụ nhưng em nói tự làm được rồi, để mẹ còn lo nấu cơm làm đồ ăn nữa! Anh về sớm vậy?

- Thì tranh thủ về phụ em dọn đồ qua nè!

- Tốt quá ha, thôi quý công tử thay đồ rửa tay rồi xuống chuẩn bị ăn cơm đi. Osin này đã dọn gần xong hết rồi! – Xuyen vừa nói vừa cầm cây chổi lau quét bụi bậm rác rến trong phòng.

- Để đó đi em, cuối tuần quét một lần luôn. Giờ em làm lát nó cũng dơ nữa hà!

- Thế anh ăn rồi có đợi đến cuối tuần mới đi WC một lần không?!

- Em dạo này cũng biết đối đáp quá ha! – Hiệp đành chào thua, để cho cậu chàng muốn làm gì thì làm.

Đáng ra Xuyen định đợi khi công nhân xây dựng tới làm phòng thì mới dọn giường xuống kho, tính ngủ thêm một đêm ở căn phòng cũ, nơi đã gắn bó với cậu suốt hơn 10 năm thơ ấu. Nhưng Hiệp nhất quyết không chịu, bảo đã dọn đồ qua thì dọn hết luôn rồi ngủ chỗ mới ngay hôm nay để thích nghi sớm, không sẽ khó ngủ. Giằng co qua lại, rốt cục Hiệp chốt một câu “Nếu em không qua phòng anh thì anh sẽ qua phòng em. Coi như tập quen NGỦ chung!”* _ *

Đêm trăng êm êm, ít gió nên tiết trời có phần hơi oi bức hầm hì, đồ đạc đã dọn dẹp xong xuôi đâu vào đấy, cơm nước hoàn tất, Xuyen lên phòng sắp xếp lại vài thứ rồi ra ban công hóng mát. Những ngày đầu hè vẫn còn oi nồng, nên dù về đêm cũng vẫn nóng nực, Xuyen chỉ mặc chiếc quần sort và áo thun trắng ba lỗ mỏng cho dễ chịu. Nhưng ai kia lại còn “sọc xi lây đi” hơn, mặc chiếc quần đùi bó sát ngăn ngủ và chẳng thèm mặc áo.

- Trong phòng có máy điều hòa mà em, ra đây làm gì? – Hiệp đã chuẩn bị sẵn sàng, nằm “phơi thân” trên giường đợi nãy giờ mà không thấy “con mồi” vào nạp mạng, tức mình đành chủ động ra rình.

- Gió thiên nhiên trong lành mát mẻ hơn! – Xuyen cũng trả lời thật tâm, hoàn toàn không dụng ý sâu xa của người hỏi.

- Vậy sao? Ừm, vậy chúng ta cùng hóng mát ngắm cảnh đêm vậy! – Hiệp vừa nói vừa vòng tay ôm lấy cậu trai nhỏ từ sau lưng, môi khẽ chạm lên vành tai để kích thích cảm giác, đồng thời ngửi mùi thơm thoang thoảng trên mái tóc mai bông bông kia.

- Anh này, đã nóng nực lại còn ôm nữa!~ - Câu nói đó chỉ làm giả vờ, thực tế là Xuyen rất thích thú khi cơ thể trần của Hiệp áp vào lưng mình, cảm giác đặc biệt dễ chịu.

.....

- Tối nay... anh muốn em...

35. Chương 35

Câu nói của Hiệp tựa hồ như bị bóng đêm bao phủ, nhưng vẫn vang vọng rõ ràng trong tai Xuyên. Lúc này mọi dây thần kinh cảm giác đều trở nên vô cùng tinh nhạy, cậu cảm nhận được sự ma sát, chặt thít từ người phía sau lưng mình, không chỉ ở phần trên mà còn cả phần dưới. Xuyên bắt đầu thấy tim mình đập dồn dập, cơ thể đã nóng nay càng nóng hơn, cơ thể Hiệp không ngừng chuyển động, va chạm liên tục vào lưng và hông cậu, tay lại chẳng an phận còn luồn vào trong áo mò mẫm sờ soạng khắp nơi, khiến cả người Xuyên tê rần, phải cố gắng lắm mới ngăn được tiếng rên khoái cảm.

- Anh... ở đây không được...! – Xuyên hoãn binh tạm thời, vì cảm thấy địa bàn hiện tại hơi nguy hiểm.
- Vậy mình vào trong phòng nha? – Hiệp dừng động tác, nhưng tay vẫn ôm chặt lấy Xuyên, áp mặt mình hôn vào má và cổ cậu.

Xuyên gật đầu nhẹ xem như đồng ý. Dường như chỉ đợi có thế, anh chàng bế xốc cậu bé lên, từ tốn bước vào “hang động tình ái”.

- Để em tự đi được rồi, anh dừng...
- Suyt, đừng nói chuyện, ba mẹ sẽ nghe thấy đó!

Xuyên đành ngoan ngoãn để Hiệp bồng mình vào phòng, đóng cửa chốt khóa cẩn thận, đặt lên giường êm ái rộng rãi, anh chàng chồm người tới nằm nghiêng qua bên, phong thái không quá nóng vội, như hiểu rằng trước sau gì mình cũng được “thưởng thức”. Hiệp vuốt ve lên làn da mềm mại của Xuyên, mơn trớn kích thích cảm giác trên cơ thể cậu. Quả nhiên vô cùng hiệu nghiệm, cũng có thể vì cơ thể Xuyên vốn nhạy cảm rồi, nên khi bàn tay với những ngón tay to vừa mềm vừa cứng của Hiệp khẽ chạm vào đã khiến cậu nhào người co giãn liên tục, kích thích tột độ, đến khi anh chàng xoa xoa hai “nhụy hoa” đỏ hồng thì cậu bé phải mím chặt môi lại, cố gắng không phát ra tiếng, nhưng từ trong cuống họng vẫn dội ra âm thanh kim nén “ư ư”... Hiệp dừng động tác, đưa tay lên kéo cánh môi Xuyên mở ra, sau đó đặt môi mình lên hôn thật sâu, hai đầu lưỡi quện vào, cuốn xoắn lấy, sự mềm mại ướt át càng làm kích thích dục vọng đã tạm ngủ bấy lâu. Sau một lúc đắm chìm trong nụ hôn tưởng chừng bất tận, Hiệp mới luyến tiếc rời ra, tiếng thở gấp gấp vì thiếu dưỡng khí, ánh mắt nhìn nhau nồng nàn...

- Anh chưa làm lần nào, nên không biết có làm tốt không... chỉ xem qua “lý thuyết” rồi học theo thôi! – Dù chuẩn bị xông trận, nhưng Hiệp vẫn thật thà báo cáo năng lực cá nhân.
- “Lý thuyết” của anh là từ đâu?
- Thì từ trên mạng đó, anh tải mấy bộ phim về coi để trau dồi kinh nghiệm! – Hiệp nói tỉnh rụi cứ như là được học một cái gì đó rất trong sáng vậy.
- Anh dám coi “phim con heo” hả? – Xuyên dù rằng cũng đã từng xem qua “Hot boy nổi loạn”, nhưng cũng chỉ biết chút chút vậy thôi, còn chi tiết thì... chưa dám.
- Thì phải coi mới biết cần phải làm những gì chứ!

Xuyên có vẻ hơi ngập ngừng, có phần lo lắng. Cái cảm giác làm một điều mình chưa từng biết đến khiến cậu hồi hộp và sợ sệt, không biết có đúng đắn không... Thấy nét mặt cùng cử chỉ đó của Xuyên, Hiệp như hiểu được nên cũng dò hỏi tâm ý:

- Em vẫn chưa sẵn sàng sao? Còn lo sợ chuyện gì?
- Không có... - Xuyên cũng không rõ, hai người giờ đây đã chẳng còn ngăn trở gì trong mối quan hệ huyết thống, cảm xúc có thể thoải mái hơn. Có lẽ đơn giản chỉ là sự căng thẳng thôi...
- Vậy thì sao trông em có vẻ lưỡng lự thế?
- Tại... em không biết lần đầu tiên có đau lắm không. Em đọc truyện với tin tức biết con gái làm lần đầu đau lắm, chắc con trai cũng vậy! – Đây là điều Xuyên lo sợ nhất.

Hiệp khẽ phì cười, vuốt khẽ mái tóc cậu rồi khẽ hôn ra vàng trán mịn màng...

- Anh sẽ cố gắng làm thật nhẹ nhàng, sẽ chỉ đau chút chút thôi! Anh có chuẩn bị sẵn “đồ nghề” rồi!!!

36. Chương 36

Xuyên chưa biết đó là gì, đến khi anh chàng lấy từ trong tủ ra một tuýp giống kem đánh răng, nhãn hiệu lạ hoắc, rồi giải thích đó là dầu bôi trơn, sẽ giúp dễ dàng ra vào và bớt độ ma sát. Xuyên cũng không biết phải làm thế nào, cứ để Hiệp chủ động. Cậu chàng nằm yên để cho con sói kia bắt đầu thưởng thức món ngon. Sau khi đã đấm đuối quần quýt lấy làn môi và chiếc lưỡi mềm mại, Hiệp bắt đầu trườn người xuống dưới, lưỡi và môi vẫn không ngừng “làm việc”. Với phong thái của một chàng “công mạnh”, hiển nhiên mỗi nơi đi qua đều để lại chiến tích rõ ràng, cứ những chỗ Hiệp chạm vào đều hiện lên dấu hôn đỏ hồng trên làn da trắng nõn của cậu bé. Nhịp thở Xuyên ngày một gấp gáp, cậu đưa tay lên mím chặt miệng mình, ngăn tiếng rên ngày một khó kìm hãm. Lần đầu tiên cảm nhận loại cảm giác lạ lẫm này, nó đầy khoái cảm và ma mị, Xuyên như lạc vào một thế giới ái tình đầy mê hoặc và ngất ngây, nửa muốn vượt khỏi, nửa muốn đắm chìm...

Chiếc quần mỏng manh cũng đã được lột ra, nơi giữa trung tâm vũ trụ, vật thể non nớt kia cũng đã biểu tình từ lâu, như thể được giải phóng khỏi không gian nhỏ hẹp, nó thẳng đứng nhô mình lên cao, thể hiện loại mong muốn khát khao cháy bỏng của thân chủ. Hiệp nắm lấy, xoa bóp nhẹ nhàng, lên xuống đều đặn chậm rãi để thăm dò xem bao quy đầu đã tuột hẳn ra chưa, tránh làm đau “cậu nhỏ” của Xuyên (thiệt là tâm lý hết sức!^.^). Có lẽ vì “đứa anh” vốn thuộc dạng dễ nuôi, nên “đứa em” cũng rất biết nghe lời, không có dấu hiệu khó khăn nào cả. Sau khi đã kích thích bằng tay, Hiệp bắt đầu dùng lưỡi chạm vào, lướt từ gốc lên tới ngọn, sau đó xoay tròn quanh đầu khấc. Hiển nhiên động tác này gây kích thích cực đại đến thân chủ, Xuyên co người chồm lên, nhìn xuống phía dưới, nơi Hiệp đang chuẩn bị ăn đến “món chính”, mặt vẫn hiện lên biểu hiện cố kìm nén sự sung sướng, nhưng lý trí lại điều khiển lời nói:

- Anh... đừng... em ngại lắm! – Tiếng nói đã không còn trong do cuống họng đã khàn đi.

- Rồi anh sẽ làm cho em bay đến tận thiên đường luôn, cứ nằm xuống và cảm nhận đi!

Nói rồi, Hiệp dùng tay đẩy người Xuyên nằm xuống, miệng bắt đầu thực thi nhiệm vụ của mình. Sau một lúc liếm láp xung quanh, anh chàng bắt đầu ngậm lấy vật thể đã cương cứng đến mức cực đại. Xuyên lúc này đã không thể ngăn chặn tiếng rên của mình nữa, cơ thể cậu tê rần lên, cảm giác nóng bỏng ướt át mềm mại nơi phía dưới cơ thể truyền ra tứ tán, khiến cậu không ngừng nhào người hưng phấn tột độ. Hiệp vẫn chuyển động miệng mình lên xuống đều đặn, thi thoảng nhả ra liếm láp xung quanh một lúc, rồi ngậm lấy hai viên bi mềm mại. Sau một lúc kích tình miên man, Xuyên gần như hiểu sắp đến giới hạn chịu đựng, chồm người dậy với tay ngăn Hiệp lại:

- Anh... dừng lại... em sắp... chịu hết nổi rồi! – Chất giọng đã không còn trôi chảy nữa, phải vừa thở khó nhọc vừa nói.

Hiệp khẽ cười, cũng hiểu cần phải dừng lại nếu không sẽ mất vui. Hiệp ngồi dậy, cởi nốt chiếc quần của mình, lúc này “thằng em” của anh chàng cũng mừng rỡ vì được giải phóng. Xuyên bắt đầu dịu bớt kích thích, nhưng sự thản thốt ập tới, bởi ánh nhìn của cậu đang hướng về vị trí trọng tâm kia. Vật thể mà dùng từ “khủng” để hình dung có lẽ vẫn chưa đủ, không hiểu là cậu chàng đang sợ hãi hay... thèm muốn nữa...

- Sao mà nhìn chằm chằm vậy? Thấy của anh thế nào? – Hiệp đang thăm dò ý kiến khi thấy ánh nhìn nửa bất ngờ nửa lo sợ của Xuyên.

- Đúng là “anh nào em nấy”! – Cậu chàng không còn đủ sức nói nhiều, tất cả mọi nhận thức đang tập trung vào chỗ kia.

- Em có muốn “chào hỏi” nó một chút không? – Hiệp cảm thấy rất tự hào khi nghe câu nói đó.

Hiệp là đang hỏi, nhưng có vẻ là yêu cầu mong muốn nhiều hơn. Xuyên tất nhiên là một người rất hiểu chuyện, biết rõ đạo lý “có qua có lại” là thế nào, huống chi thật sự là cậu cũng muốn!^^ Cậu chàng chậm chậm với tay mình tới vật thể sừng sừng kia, dù là bản thân cũng có, nhưng Xuyên vẫn thấy hồi hộp và run khi chạm vào “đồ” của người khác, huống chi nó lại khác xa “một trời một vực” với mình, kích cỡ khiến cậu vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị.

Xuyên cũng làm động tác như Hiệp đã làm với mình lúc nãy, nhưng hơi thiếu chuyên nghiệp và e ngại hơn. Cảm giác nóng ấm và cương cứng từ vật thể đó truyền vào lòng bàn tay, khiến cậu càng thêm hứng thú. Xuyên bắt đầu can đảm chủ động hơn, xích tới gần Hiệp, tay kia vuốt ve bộ ngực và cơ bụng rắn rỏi của anh. Ánh mắt Hiệp lúc này cũng bắt đầu mờ dần, nhịp thở cũng trở nên gấp gáp hơn. Biết rõ điều Hiệp mong chờ, Xuyên xoay người đẩy Hiệp nằm xuống, anh chàng hiểu ý làm theo. Vì “đứa em” của Hiệp quá khổng lồ và dài, nên Xuyên không thể “bao trọn gói” như Hiệp làm với cậu được. Sau khi khởi động xung quanh, thoáng thấy nét mặt nóng vội mong chờ của Hiệp đã gần lên đỉnh điểm, Xuyên cũng không dám câu giờ thêm, thực hành ngay bài học vừa mới được trải nghiệm. Dù động tác có phần vụng về, nhưng cũng đủ để Hiệp bay lên chín tầng mây bởi niềm hân hoan và hạnh phúc tột độ khi được người mình yêu làm chuyện đó ỳnh, vẫn ướt át và đầy mê đắm...

37. Chương 37

Tiếng gầm gừ thở gấp của Hiệp mỗi lúc một dồn dập, anh chàng ngồi nhồm dậy, nâng đầu Xuyên lên hôn lấy cậu đắm say, như thay lời cảm ơn cho sự sung sướng cậu ban tặng. Hiệp bắt đầu làm thao tác cuối trước khi vào trận, xoay người Xuyên nằm sấp xuống, kéo mông lên cao, dùng lưỡi liếm vào khe nhỏ mềm mại. Xuyên tiếp tục rơi vào cõi thiên bồng, sự kích thích từ đầu lưỡi truyền đến phía sau khiến cả người cậu rung lên, tê buốt tứ chi, tiếng rên lại cất vang, mang theo chút tà mị của trời đêm nóng rát. Hiệp dừng động tác lại, chồm người lấy tuýp dầu đổ ra ngón tay, sau đó bôi lên nơi khe nhỏ. Nơi được kích thích vốn đã mềm mại nay càng trở nên trơn tru hơn, Hiệp bắt đầu dùng ngón trỏ của mình đẩy sâu vào, khi đã quen dần lại tiếp tục thêm ngón thứ hai, nhịp độ ra vào đều đặn, vừa làm vừa nhìn vào biểu hiện của Xuyên. Cậu chàng vẫn rên nhẹ nhẹ, cảm giác bó sát trơn trượt thật sáng khoái.

Thấy đã đủ “áp phê”, Hiệp cũng dùng một ít dầu bôi lên “đứa nhỏ” của mình, làm trơn xung quanh đầu khật và khắp thân ngoài đến tận dưới gốc. Hiệp xoay người Xuyên lại, giơ cao hai chân lên rồi bảo cậu nắm lấy, cơ thể bắt đầu tiến đến gần. Xuyên hồi hộp chờ đợi, vật thể cương cứng kia đang từ tốn đi vào khe “hậu đạo” của mình... Xuyên không thể tưởng tượng nổi, nói đúng hơn là quá ngây thơ khi cho rằng đó chỉ là “sự đi vào” bình thường, sau khi đã trải qua vài kích thích đầy khoái cảm kia. Nhưng đến khi được đón nhận vật thể chính thức, cậu mới hiểu thế nào là “mất đi cái ngàn vàng”, nó vô cùng khó chịu và chật chội, như thể có một thứ gì đó cố gắng đi sâu vào nơi “ngoại bất nhập” từ trước đến giờ...

- Anh... em... đau quá!!! – Cảm giác rát bỏng lấn át, Xuyên buộc phải cất tiếng.

- Cố chịu một chút... sẽ qua nhanh thôi em! – Tiếng nói của Hiệp lúc này trở nên khàn đục, nhịp thở gấp gáp, ánh mắt cũng tối đen như vũ trụ vĩnh hằng.

Hiệp không thể dừng lại, đường chinh chiến đã vào đến một nửa rồi, huống chi cảm giác mang lại quá tuyệt vời như thế... Phải, chính xác! Dù nhìn thấy gương mặt đang nhăn nhó khổ sở vì chịu đựng của người tình bên dưới, anh chàng vẫn không thể dừng lại... Hiệp quyết định tiến vào thần tốc, không chần chừ nữa, vì càng kéo dài càng làm tăng cảm giác đau đớn ứ đọng trong Xuyên, thà rằng “đau một lần rồi thôi” sau đó mới đi đến sự sung sướng... Anh chàng dùng chút lực, đẩy thẳng vào, lút cáng, cả hai cùng nấc lên, một người vì sung sướng tột độ, một người vì đau đớn tột độ. Sau khi đã đi vào tận cùng hang sâu, Hiệp dừng lại, ngược nhìn nét mặt đang nhăn nhó chịu đựng cơn đau thấu tim, nước mắt chảy dài, môi mím chặt. Hiệp vẫn giữ nguyên vị trí, dùng môi mình hôn vào khoeo mắt cậu, rồi hôn khắp gương mặt mịn màng như một cách an ủi vuốt ve...

- Sẽ qua nhanh thôi.... Rồi em sẽ rất thích cảm giác này...

Xuyên không nói gì, chỉ khẽ gật đầu, sau đó đón nhận nụ hôn sâu dịu ngọt của Hiệp. Đúng như anh nói, cảm giác đau đớn dần qua đi, Hiệp bắt đầu chuyển động cơ thể, nẩy thân dưới, ra vào từ từ dương vật của mình bên trong khe. Xuyên cùng dần thích ứng với sự nóng rất bó sát của nó, nhịp thở cũng trở nên đều đặn hơn, không còn đau đớn nhiều nữa. Sau vài nhịp từ tốn để ma sát, Hiệp dần tăng nhịp độ lên, ra vào liên tục mỗi lúc một nhanh và mạnh. Tiếng rên rỉ và thở dốc ngày một gấp gáp và lớn hơn, rất may căn phòng rộng và tường cách âm nên không ai có thể nghe thấy. Sự nóng bỏng khóa lấp, cơn hưng phấn dâng tràn, Xuyên đã từ từ theo bản năng “hợp tác” với Hiệp. Cậu vòng tay lên ôm lấy cổ cậu, ra hiệu chuyển đổi động tác, như hiểu ý, Hiệp bắt đầu xoay người ở nhiều tư thế khác nhau, gia tăng cơn tình ái.

Trải qua gần 1 tiếng đồng hồ mây mưa tầm tã, cơ thể cả hai bắt đầu nóng cháy cực hạn. Hiệp biết sắp sửa đến đỉnh điểm, gia tăng tốc độ ngày một nhanh hơn, nhịp đẩy ngày một mạnh, tiếng rên vang rền. Đến khi Hiệp hự lên một tiếng, một cảm giác nóng ướt lan tràn vào bên trong cơ thể Xuyên. Hiệp lúc này đã thôi chuyển động, dùng tay mình sục liên tục cậu nhỏ của Xuyên, đưa cậu lên đỉnh cùng. Xuyên xoay người ngồi lên người Hiệp, vẫn giữ nguyên “chiến binh” kia bên trong khe mình, vài giây tiếp theo sau nhịp sục nhanh mạnh nóng ấm của Hiệp, Xuyên bắt đầu tê rần khắp người, dòng nước ấm nóng màu trắng sữa bắn ra, dính đầy trên ngực Hiệp, có vài giọt văng mạnh lên cả miệng, anh chàng dùng lưỡi liếm lấy. Tiếng thở dốc lơ lửng, Xuyên gục người nằm xuống cơ thể Hiệp, tận hưởng cảm giác sung sướng tột cùng...

Mây mưa tan đi, sau thời gian nghỉ ngơi cho ráo mồ hôi, cả hai cùng vào phòng tắm vệ sinh thân thể sau cả giờ oanh tạc. Lời thoại không nhiều, chỉ có nụ cười và ánh mắt triu mến nhìn nhau đắm say, như cùng hiểu rằng cả hai đều trải qua những phút giây ái ân đầy viên mãn.

38. Chương 38

Sáng bình minh dịu nhẹ, bầu trời trong xanh rực nắng vàng. Vì là thứ tư nên papa khá bận rộn, vừa ăn sáng nhâm nhi chút cà phê xong là đi làm ngay, mẹ cũng tranh thủ sắp xếp mọi thứ rồi phải đến trường quay thu hình chương trình mới. Tuần này Hiệp không có hoạt động ngoại khóa hè ở trường, vì thế ở nhà giúp Xuyên theo dõi và hướng dẫn các công nhân đến tu sửa phòng của cậu. Tuy vậy, mục đích chính còn nhiều hơn thế, đó là hai đứa có nhiều thời gian “tự do” bên nhau...

Tuy nhiên, kế hoạch của đôi tình nhân trẻ đã bị phá hỏng, chính xác là phá hỏng đại sự của nhân vật “CÔNG”. Một nhân vật đáng yêu đã lâu chưa xuất hiện, nghe tiếng chuông cửa, Xuyên chạy ra mở thì nhận ra đó là người bạn thân chí cốt của mình:

- Ủa, Định! Ông về rồi đó hả? Sao không điện thoại báo cho tui hay gì hết vậy?

- Vừa về là tui quăng đồ đạc vô phòng rồi bay đến đây liền nè! – Nét mặt tuy còn hơi phờ phạc vì đi đường xa nhưng vẫn cười tươi rói vì được gặp người bạn đầu yêu.

- Vô nhà chơi đi! – Xuyên hiển nhiên tỏ ra vô cùng nhiệt tình vui vẻ.

Định vô nhà, an tọa, tự nhiên như người quen lâu năm, chẳng ngại ngần mà tự rót nước lọc trên bàn uống cho đã khát, không cần đợi thân chủ mời. Nghe tiếng ầm ầm ở trên lầu, Định hỏi ngay:

- Ủa, ai làm gì trên lầu mà ầm ầm vậy?

- À, mấy chú công nhân xây dựng đang tu sửa phòng của mình cho rộng rãi hơn.

- Woa, được sửa sang phòng ốc khang trang hơn luôn, sướng ta!

- Ừm, papa nói phòng cũ của mình hơi nhỏ, phần phía sau vẫn còn trống nên mở ra cho rộng hơn, xây toilet phòng tắm riêng luôn. Tui thấy cũng không cần lắm, nhưng papa nhất quyết muốn làm nên đành nghe theo vậy!

- Thôi đi, khoái muốn chết còn bày đặt làm bộ nữa! – Định vẫn luôn là người thẳng tính, nghĩ gì nói vậy.

- Ông có thể nể mặt bạn bè chút được hem? Đóng vai hiền chút cũng lật mặt nạ nữa... Sao, đi về quê chơi vui không? – Xuyên hỏi đến vấn đề chính của Định.
- Ừ thì cũng vui, nhưng không có mấy vi tính để chơi game nên cũng hơi chán. Được cái vườn nhà ngoại tui có nhiều trái cây ngon lắm nha! Nè, tui đem qua biếu ba mẹ với Xuyên ăn lấy thảo!
- Trùi, cảm ơn nhiều nha... Thấy cầm cái bịch to tổ chẳng là tui biết có quà rồi!!! – Xuyên cũng rất tự nhiên nhận lấy, chẳng ngại ngần gì mà tỏ ra khách sáo làm màu, tổ tốn nước bọt. Đường nào cũng phải nhận thôi, huống chi lại toàn đặc sản miệt vườn cam, lê, xoài, bưởi, vú sữa, măng cụt... toàn những trái cây cậu thích.
- Hehe, à mà phòng Xuyên sửa sang vậy rồi ngủ ở đâu? Nếu ở nhà chật chội không có chỗ ngủ thì qua nhà tui ở tạm đi! Ba mẹ tui dễ lắm, với lại cũng biết mặt Xuyên rồi, họ đều rất quý mến thế nào cũng nhiệt tình cho ở dài hạn luôn á!
- Thôi, không cần đâu, như vậy phiền cho nhà ông lắm!
- Có gì đâu mà phiền, tui mừng còn không hết nữa á! – Định đang nỗ lực chớp lấy thời cơ, không hề che giấu cảm xúc, nhiệt tình “quảng cáo” chỗ ở tạm cho Xuyên – Này nhé, phòng của tui rất rộng rãi, lại đầy đủ tiện nghi, ti vi LCD 49”, đầu đĩa Blu-ray, karaoke 7 số cập nhật rất nhiều bài hit mới, laptop cấu hình cao tha hồ cho Xuyên chơi game thỏa thích luôn!!!

Xuyên đang vô cùng khó xử, không biết phải từ chối thế nào thì từ phía sau có tiếng vỗ tay bộp bộp, chủ nhân của tiếng vỗ khoang thai đó không ai khác chính là vị anh trai cao to nam tính “chuẩn men” kia. Anh chàng ở trên lầu bước xuống, đã thấy vị khách không mời kia vào từ lâu, nên âm thầm theo dõi trong góc khuất diễn biến cuộc nói chuyện giữa hai người họ từ nãy đến giờ. Khi đi đến cao trào của “sự dục dộng”, biết con sói đồng loại này sắp sửa vồ mồi, hiển nhiên sói bạc uy hùng là anh chàng đây không thể ngó lơ, mặc nhiên để cướp mất “thức ăn tuyệt mỹ” của mình được.

39. Chương 39

- Ku Xuyên có được một người bạn hết lòng nhiệt tình giúp đỡ đến như vậy, kẻ làm anh như tôi đây thật lấy làm mừng! – Giọng nói của Hiệp trầm ổn, nhưng ánh mắt lại như tia lửa điện “chọt” thẳng vào đối tượng “muôn kiếp tình thù”.
- Bạn bè chí cốt hoạn nạn có nhau, giúp đỡ nhiệt tình là chuyện bình thường mà! Nghe qua ngữ điệu của anh hai, chắc hiển nhiên rất vui lòng giao phó đứa em của mình cho tôi tạm thời chăm sóc chứ nhỉ?! – Định chưa từng một lần tỏ ra e dè hay khiếp sợ trước kẻ thù kia, chưa bao giờ.
- NHƯNG... – Chữ “Nhưng” được khựng lại, âm vực rất rõ ràng và dứt khoát – Phòng của tôi cũng rất rộng rãi, chăn ấm nệm êm, tiện nghi đầy đủ không thiếu bất kì thứ gì cậu vừa liệt kê khi này. Vì thế không cần một người bạn “ngoại bang” như cậu khổ công đâu!
- Ồ, hóa ra người anh trai tốt bụng bao dung kia đã được tận hưởng cuộc sống thoải mái, tự tại, thoáng đãng từ lâu, trong khi người em phải bó bột trong căn phòng chật hẹp suốt gần ấy năm trời! I cha, một người anh thiệt là cao cả, đáng được vinh danh muôn đời nha!!!
- Tôi đã kêu Xuyên qua ngủ cùng từ lâu rồi, tại em ấy không chịu chứ bộ! – Hiệp hơi chột dạ, nhưng vẫn thẳng lưng sừng sững đối đáp lại.
- Đó cũng chỉ là miễn cưỡng thôi! Còn tôi thì vô cùng nhiệt tình và tình nguyện. Tất cả những gì Xuyên thích tôi đều có thể đáp ứng, chứ không như ai kia cứ thích ép buộc người khác làm theo ý mình. Có bao giờ anh chịu ngồi một chỗ xem Paris by night với Xuyên suốt 2 tiếng đồng hồ mà không ngáp ngủ chưa?! – Định bắt đầu đưa ra dẫn chứng về sức chịu đựng của mình.
- Thì bây giờ tôi cũng sẽ như thế. Mà tôi còn chưa bắt lỗi cậu nữa đấy nhé, ở Việt Nam toàn coi đĩa lậu mà bày đặt sấm đầu Blu-ray, xài đồ xi-đa mà để trong túi LV à?!!

- Kệ tía tui, tui thích chơi trội vậy đó? Anh không có nên tức hay gì???

Xuyên lúc này đã bắt đầu mệt đuối với hai kẻ lúc nào gặp nhau cũng tràn trề sinh lực cãi vã thế này, nếu họ mà ở chung một nhà thì không biết một ngày quánh nhau mấy chục lần nữa...

- Hai người có cần tui làm ông mai, tác thành cho đôi trẻ được sống cùng nhau để tha hồ “cần yêu” không???

Nhận thấy nét mặt nghiêm trọng của Xuyên, Hiệp cũng thôi sùng sỏ, bắt đầu tăng hăng thể hiện nét mặt người lớn không chấp nhất kẻ nhỏ. Nhưng cử chỉ thì vẫn dần mặt đối phương, anh chàng quàng tay qua kéo Xuyên sát lại gần mình, để cơ thể cậu áp vào ngực anh, thể hiện sự chiếm hữu tuyệt đối.

- Nói tóm lại, ku Xuyên nhà này đã có một chỗ ngủ tạm, cũng - có - thể - là VĨNH VIỄN (nhấn mạnh từng từ) rất thoải mái và đầy đủ mọi thứ rồi. Vì thế chú em không cần nhiệt tình quá mức cần thiết như thế nữa. Hiện giờ đang rất bận rộn, em ấy còn phải lên xem tiến độ xây dựng theo đúng ý mình, không tiện tiếp khách lâu. Uống xong ly nước rồi về nghỉ ngơi đi!!!

Hiệp chẳng chút nề nang, đuổi khách lỗ liễu trước đôi mắt tròn tròng và cái mồm há hốc thẩn thốt vì tức tối của Định. Nhưng cậu bạn cao kều bảnh tợn không phải loại người từ bỏ dễ dàng như thế.

- Tôi đến đây phần để biếu quà cho ba mẹ và Xuyên, thêm nữa là muốn mời cậu ấy tối nay đến nhà tôi dự sinh nhật!

- Sinh nhật Định vừa mới qua hồi tháng 1 mà? – Xuyên vốn luôn tâm lý trong việc nhớ ngày sinh của những người quan trọng, kể cả ba mẹ và Hiệp.

- Là sinh nhật mẹ tui, bà rất muốn Xuyên tới chơi!

- Trời đất, sao ông không nói tui biết sớm? Giờ gấp quá không biết tui phải chuẩn bị quà gì bây giờ nữa!

- Không cần đâu, mẹ tui nói chỉ cần Xuyên có mặt là tốt rồi. Có đưa quà mẹ cũng không nhận!

- Nói vậy sao được chứ! Dù sao cũng phải có quà, để tui sắp xếp chuyện nhà rồi trưa nay cùng Định đi chọn.

- Nhưng mà không biết ai kia... có cho phép Xuyên đi không?! – Định vẫn tiếp tục trả đòn.

Nét mặt của Hiệp lúc này lộ rõ vẻ không vui, ánh mắt vẫn sắc bén như lưỡi hái tử thần, chân mày muôn thuở chau lại như sắp chạm nhau. Thế rồi anh chàng vẫn chọn cách kìm nén cảm xúc, dù sao với quyền hạn của một người anh trai không ruột thịt, Hiệp cũng không thể cấm đoán Xuyên đi dự tiệc của bạn bè.

- Chỉ cần Xuyên muốn đi là được. Tôi không có ý kiến!

Hiệp chẳng buồn làm khó nữa, cũng bởi vì nhìn thấy nét mặt khấn thiết thẳm lặng mong cầu của Xuyên cứ nhìn “say đắm” vào mình. Cậu chàng khi nghe thế rất lấy làm vui, Định cũng nhìn Hiệp nở nụ cười nửa miệng đầy ẩn ý, Hiệp không rõ đó là gì nhưng chẳng hiểu sao trong lòng lại thấy bất an.

Sau gần cả tiếng đồng hồ dạo khắp các shop lưu niệm, cuối cùng Xuyên cùng với Định cũng đã chọn được món quà ưng ý. Vượt qua cửa ải nguy nan, hiển nhiên về phần xin phép ba mẹ là điều vô cùng dễ dàng, chẳng ai lại đi cấm đoán đứa con trai ngoan luôn học hành chăm chỉ ngàn năm một thuở mới xin phép đi dự tiệc thế này, huống chi chính ông bà cũng đã nhiều lần khuyến khích cậu đi chơi để giao lưu bên ngoài nhiều hơn.

40. Chương 40

Buổi party của mẹ Định được tổ chức đơn giản, không quá hoành tráng xôm tụ cũng như chỉ lai rai một vài bạn bè anh chị thân thiết làm chung cơ quan. Thực tế bà cũng không muốn làm, bước qua U40 rồi còn trẻ trung gì đâu mà phải cầu kỳ nữa, nhưng người chồng hết mực chiều vợ và đứa con trai tuy lóc chóc hay vởi vỉnh nhưng vô cùng thương mẹ kia lại nhất quyết phải làm, thế là bà cũng đành thuận theo.

Xuyên vốn là đứa trẻ ngoan hiền lại lễ phép, ăn nói rất khéo léo vì thế luôn nhận được sự yêu mến của nhiều người, mẹ Định cũng nằm trong số đó. Bà ấy cảm thấy cậu bé rất đáng yêu, dễ thương như một đứa con gái vậy, điều bà ao ước từ lâu nhưng vì khi sinh được đứa đầu được một thời gian thì bà bị bệnh phải phẫu thuật hậu kỳ nên không thể sinh thêm được nữa. Vì thế mỗi lần Xuyên được Định dẫn đến chơi, bà cảm thấy như được thỏa mãn niềm mong muốn đó. Cậu bé rất đảm đang, vừa đến đã cùng bà phụ giúp làm công việc bếp núc chứ không cùng Định mê mẩn chơi game suốt, dù thắng nhóc cứ liên tục rủ rê.

Tiệc dần tàn, mọi người cũng ra về hết, Xuyên cũng chào tạm biệt ba mẹ Định để về. Bà cứ nắm tay cậu chàng bảo nếu mệt thì cứ ở lại đây ngủ một đêm sáng hãy về, Định mừng như mở cờ trong bụng, nhưng Xuyên bảo chỉ xin ba mẹ đi buổi tối rồi về ngay không sai lời được. Luyến tiếc bịn rịn một hồi, hai ông bà đành tiếc nuối bảo Định đưa Xuyên về tận nơi, lời nói như một mệnh lệnh, Định hiển nhiên không dám và cũng không muốn cãi lại, Xuyên cũng khó chối từ.

- Xem ra ba mẹ tui còn thương Xuyên hơn con ruột của họ nữa cơ đấy! – Định bày ra bộ mặt ầm ức đố kỵ dù thật sự chẳng hề phiền lòng.

- Chắc tại họ muốn có thêm đứa con nữa để hủ hỉ tâm sự. Ông đó, bớt long nhong lại đi! Thi thoảng vào bếp phụ mẹ mình vài việc lặt vặt, rồi cùng ba trò chuyện nhiều hơn. Đứng suốt ngày cúi đầu vào game nữa!

- Dạ, cháu biết rồi ông cụ non!!! – Bộ mặt bày ra kiểu kinh điển “Biết rồi, khổ lắm, nói mãi”.

Khoảng cách giữa hai nhà không xa, chỉ là sự lo lắng thái quá của ba mẹ Định, chứ một đứa con trai 16 tuổi như Xuyên đã quen với đoạn đường này rồi. Vài bước chân nữa thôi là đến nhà, Xuyên bảo Định quay về để cậu tự vào được rồi. Cậu bạn vùng vằng tỏ rõ vẻ luyến tiếc, đồng thời ánh mắt như thể do dự định nói ra điều gì đang giấu trong lòng. Xuyên rất tinh ý, nhìn thấy cử chỉ kia của Định hiển nhiên không thể phớt lờ:

- Định có điều gì muốn nói với tui à?

- Hình như... Xuyên và anh ta... ngày một thân thiết với nhau đúng không?

Thoảng ngáp ngừng một chút, Xuyên đắn đo suy nghĩ hồi lâu rồi cùng gật đầu, như một cách thừa nhận. Định tất nhiên chẳng thể vừa lòng:

- Sao có thể được chứ? Hai người dù thế nào cũng cùng một nửa huyết thống...

- Thật ra... tui và anh Hiệp không phải anh em ruột của nhau, một nửa cũng không có! – Xuyên quyết định cho Định biết rõ điều này.

- Cái gì? Vậy người cha hiện tại của Xuyên...

- Ông ấy không phải cha ruột của tui, vì thương tình nên đưa tui về hồi năm 4 tuổi.

Định rất bất ngờ vì điều này, hóa ra Xuyên chỉ là một đứa con nuôi được đem về từ một nơi nào đó, hoàn toàn không hề có quan hệ máu mủ nào đối với những người đang sống cùng với cậu suốt ngần ấy năm.

- Xuyên biết điều đó từ khi nào?

- Cũng mới vài ngày trước thôi.

- Vậy ra hiện tại, hai người không còn bất cứ ngăn trở gì?

- Cũng không hẳn, chỉ là thoải mái hơn trong tư tưởng thôi! – Xuyên biết, dù không còn ngăn trở bởi quan hệ huyết thống, nhưng hai đứa con trai yêu nhau vẫn không thể chấp nhận được.

- Tôi chỉ muốn biết một điều. Lúc này hai người đã không còn bất kỳ liên hệ nào nữa, đúng không?

- Trên danh nghĩa thì vẫn là anh em mà! Chúng tôi ngoài mặt vẫn như thế, không có gì khác.

- Nhưng tính chất sự việc thì đã đổi khác rồi, cứ nhìn kiểu quan tâm chiều chuộng kia của anh ta dành cho Xuyên là tôi hiểu, mọi thứ đã đi đến khoảng cách xa đến đường nào...

- Định sao vậy? Sao tự dưng lại nghiêm trọng vấn đề như thế?

- Không phải là nghiêm trọng vấn đề, mà là bản thân tôi quá chủ quan khinh địch. Tôi đã nghĩ mình có lợi thế hơn, có nhiều cơ hội phù hợp hơn nên đã quá lơ lửng. Từ bây giờ, tôi sẽ đấu tranh để giành lấy thứ mà mình mong muốn!

- Ông nói cái gì vậy, tui không hiểu gì hết?

- Nghĩa là... tui sẽ không để cho Xuyên rơi vào tay của tên sói lang đó đâu. Tôi sẽ cướp Xuyên từ tay hắn về!!!

Nói rồi, không đợi cậu trai nhỏ phản ứng gì, Định cúi người xuống ôm lấy đầu Xuyên rướn lên, áp môi mình vào hôn đắm đuối, như để chứng thực quyền chiếm hữu, hoặc hơn cả là để cho ai kia mà cậu đã nhìn thấy từ trong ngôi biệt thự đó bước ra này giờ, được chứng kiến toàn bộ sự việc.

41. Chương 41

Phản ứng bất ngờ, hành động mạnh bạo, Xuyên nhất thời không biết nên phản kháng thế nào, mặc nhiên để cho Định trấn áp. Cho đến khi cảm giác được tiếng động phía sau lưng, cậu chàng mới cố gắng oằn người ra khỏi vòng kiềm chặt của Định. Nhưng mọi nỗ lực không có kết quả, sức vóc của cậu bạn thân cao to này vốn hơn Xuyên gấp nhiều lần, không thể dễ dàng đẩy ra được. Ngay khi cậu quyết định dùng đến cách mà mình không mong muốn, đó là cắn vào cánh môi đang không ngừng tấn công kia thì tự dưng Định lại buông ra, đường đột như khi bắt đầu.

“Tại sao ông lại làm vậy? Uống nhiều rượu quá nên không tỉnh táo à? Hay mắc chứng bệnh cuồng hôn? Tính dùng tôi làm vật thử nghiệm trước khi hôn người yêu sao?”. Xuyên đã chuẩn bị một loạt câu hỏi, nhưng tất cả đều không thể cất lên. Vì thông qua ánh mắt của Định, ánh nhìn không hề hướng về cậu mà lại xẹt thẳng ra phía xa ngoài sau lưng Xuyên, linh cảm bất an trở dậy. Quả nhiên, người không mong đợi nhìn thấy cảnh này nhất đang đứng sừng sững phía sau lưng, ánh bình bất động, khoảng cách vừa đủ, ánh đèn chiếu ngược nên không hiện rõ nét mặt, chẳng biết là có loại biểu cảm gì. Xuyên lúng túng xen lẫn lo lắng, không biết phải mở miệng như thế nào. Hiệp và Định vẫn trao nhau ánh mắt “tình tứ” như muôn thuở, âm thanh tắt nghẹn hoàn toàn giữa không gian im vắng. Tiếng bước chân của Hiệp rất nhẹ, nhưng cũng đủ làm loạn nhịp tim của Xuyên lúc này vì nỗi sợ hãi bao trùm. Đừng nói là la làng cãi lộn nhau giữa trời đêm u tịch thế này nha, xóm này nhiều chuyện lắm, thế nào cũng kéo nhau ra xem kịch vui cho coi. Nhưng Xuyên đã lo hơi thừa, hay đúng hơn là lo sai, vì lần này Hiệp đã có một phản ứng khác...

BỐP!!!!!!

Một cú đấm, lực đạo không mạnh cũng không nhẹ, chỉ vừa đủ cho đối phương xoái mặt qua một bên.

- Ở đời không có cái gì cho không biếu không cả! Coi như đây là phí thu nộ hôn vừa rồi đi!

Dứt lời, Hiệp nắm lấy tay Xuyên lãnh đạm tiến về nhà. Nhưng kẻ vừa bị thu phí hiển nhiên không cam tâm, kéo tay kia của Xuyên lại...

- Tôi sẽ không từ bỏ đâu! Tôi sẽ quyết tâm giành được Xuyên từ tay hắn ta!

Hiệp không muốn có bất kỳ sự đụng chạm nào giữa hai người nữa, rất nhanh gạt phắt ra.

- Muốn đấu với anh đây thì chú mày hãy về tu luyện thêm 10 năm nữa đi!

- Không cần lâu vậy đâu, cú đấm hôm nay coi như tôi vì Xuyên mà nhận không chống trả. Nhưng lần sau thì đừng hòng, tôi sẽ trả lại cả vốn lẫn lời đó!!!

- Được thôi, tao sẽ đợi tới ngày đó!

Hiệp tiếp tục kéo tay Xuyên đi vào, bỏ lại Định vẫn đứng đó trông theo, ánh đèn đường hiu hắt soi xuống bóng dáng cô độc giữa màn đêm cô tịch... Xuyên không quay đầu lại nhìn, nên không rõ Định đứng đó bao lâu hay đi ngay lúc đó.

Bao giờ cũng thế, Xuyên không hề gặp trở ngại trước ba mẹ, họ luôn hết mực tin tưởng đứa con trai ngoan hiền, huống chi lại được Hiệp đi đón tận nơi (dù chính xác là mới bước ra cửa đã gặp). Đánh răng súc miệng xong, Xuyên cũng chuẩn bị lên giường ngủ, tất nhiên là “giường chung” của hai người. Hiệp đã ngồi dựa người trên thành giường từ lâu, không rõ là chờ đợi hay chỉ đơn giản là khó ngủ nên ngồi đó đeo tai phone nghe nhạc. Xuyên cũng không biết phải mở lời thế nào, an vị vào chỗ ngủ, không nằm ngay mà cũng dựa lưng vào thành giường như Hiệp, cảm giác lúc này tựa hồ như hai vợ chồng đang chiến tranh lạnh với nhau vậy. Cứ thế này thì cũng không thể ngủ được, Xuyên buộc phải lên tiếng hóa giải tình hình:

- Tại cậu ấy làm bất ngờ quá, em không phản ứng lại kịp... chứ không phải...
- Anh biết rồi! – Hiệp cắt ngang lời Xuyên nói, thì ra tai nghe chỉ đeo cho có vậy thôi, chứ không có nhạc.
- Vậy sao anh lại còn như thế?
- Anh có trách cứ gì em đâu nào?!
- Không trách mà lại bày ra bộ mặt di ghê thế đấy! – Xuyên bắt đầu giận ngược.
- Không trách không có nghĩa là không bực mình, em có hiểu cái cảm giác thấy người mình yêu bị kẻ khác chiếm đóng khó chịu đến mức nào không? – Cuối cùng anh chàng cũng nói ra lý do thực sự.
- Hi... thôi mà, đừng khó chịu nữa! Lần sau em sẽ cẩn thận hơn! – Xuyên quyết định xuống nước năn nỉ, người mạng Hỏa cần phải có mạng Thủy tạt nước xoa dịu mới êm được.

42. Chương 42

- Bộ em cẩn thận là được sao? Người em thì nhỏ thó ốm yếu như vậy, còn nó thì to xác gần ngang ngực anh. Anh đã dặn là đừng gần gũi thân thiết với nó quá mỗi khi vắng người rồi, lỡ nó nổi thú tính kiềm nén hết nổi thì biết tính sao, hả?! – Hiệp lo sợ cho an nguy của Xuyên cứ y như gái nhà lành bị số khinh hãm hại.
 - Anh cứ nghiêm trọng hóa vấn đề, em là con trai mà! Với lại anh đừng có lấy tiêu chuẩn body gym của anh mà so với em chứ, tại cứ ở gần với những người to con như anh với Định nên trông em mới nhỏ người, chứ so với mấy đứa nam cùng độ tuổi em cũng cao hơn nhiều đứa chứ bộ! – Xuyên luôn tức tối vì suốt ngày bị cho là công tử bột bởi ông anh trai kiêm “người yêu” và cậu bạn thân đều thuộc hàng “khủng long bạo chúa”.
 - Phải, cứ cho là em cũng cao ráo ngon lành đi. Nhưng thân thể em vốn thuộc dạng “mình hạt sương mai”, gió thổi một cái là bay qua tận I-rắc. Còn gương mặt của em nữa, có biết là bây giờ “Trai cong” nhiều lắm rồi không? Em đâu chỉ thu hút mỗi mấy đứa con gái, mấy thằng nam “bóng ngầm” cũng lắm le em lắm đó... Lỡ mất chút xíu là bị hót xác ngay!!!
 - Haizzz... ý anh là đang nói chính anh đó hả? – Xuyên cũng bắt đầu cố nhịn cười, bày ra bộ mặt cảm thán ra chiều tiêt rẻ. – Bởi vậy ta nói, dân tình phái nữ cứ rộ lên câu nói kinh điển bi thương “Trai đẹp nay đã hiếm tụi nó lại còn yêu nhau”. Nhìn bên ngoài menly ngây ngất vậy mà lại... Ôi, dân số Việt Nam sắp giảm thiểu đáng kể rồi!!!
 - Ê ê, câu này áp dụng luôn cả cho em nữa đấy nhá!
 - Hi hi, vậy là hết giận rồi nha! – Sau vài nước cờ đi vòng, Xuyên bắt đầu quay lại vấn đề chính.
- Như hiểu được “ý đồ” của Xuyên là cố tình hài hước hóa vấn đề, để cho anh chàng nguôi ngoai cơn bực bội, Hiệp dù chẳng còn giận gì nhưng vẫn bày ra vẻ mặt thờ ơ. Hiệp tháo dây nghe, để máy Mp3 lên đầu tủ đèn ngủ, hạ người xuống đắp chăn ngang ngực giả vờ đi vào giấc ngủ. Nhưng Xuyên hiển nhiên không cam lòng để tình huống xảy ra như vậy, người ta đang muốn... hòa giải mà!*.*
- Nè, cứ thế mà ngủ sao?
 - Chứ không ngủ thì làm gì? – Hiệp tất nhiên không vừa, đang muốn để đối phương tự giác ra hiệu.

- À... hiểu rồi, thì ra là “lực bất tòng tâm”!!!

Câu nói khích tướng quả nhiên vô cùng hiệu nghiệm, Hiệp chòm người bật dậy, tỏ vẻ bức xúc vô cùng. Là anh chàng vì giận dữ nên mới thế chứ lúc nào mà khí lực chẳng căng tràn chứ. Nhưng bật dậy thì chỉ là nhìn ngó thể thôi, chứ cũng không biết nói gì... không lẽ nhào vào tấn công ngay thì cũng kỳ cục quá, vừa mới chửi bới người khác là dè xồm sỏi lang sỗ khanh tùm lum, giờ làm vậy chẳng khác nào “cá mè một lứa”... Xuyên hiểu được cuộc đấu tranh tư tưởng của Hiệp, nên cũng nhẹ nhàng chủ động tiến tới gần, ve vãn mời gọi...

- Sao vậy? Có phải lần đầu đầu mà còn ngại ngại?

- Anh không ngại, chỉ là muốn biết cảm xúc của em như thế nào thôi.

- Ý anh là sao?

- Em đối với tên Định kia thế nào? Còn với anh thế nào?

Xuyên mỉm cười nhẹ nhàng, nụ cười mang theo vẻ mê hoặc cuồng vọng. Cậu chàng di chuyển cơ thể, ngồi lên giữa hai đùi Hiệp, hai tay vòng qua ôm lấy cổ anh, cọ cọ mũi mình vào mũi chàng, rồi áp cánh môi nhẹ nhàng lên hai bờ má...

- Em đối với Định là bạn thân. Còn với anh... đã đi đến bước này rồi, còn băng khoăn nghi ngại nữa sao?!

Hiệp toan nói thêm lời nào đó, nhưng cậu trai nhỏ đã chặn lại bằng chính môi mình. Nụ hôn nhẹ nhàng nhưng sâu thẳm, rõ ràng là trình độ đã thăng lên cấp bậc cao hơn, không còn vẻ ngại ngại e dè như hồi lần đầu nữa. Hiệp hiển nhiên đón nhận lấy cơn mê say, đẩy đầu lưỡi ra cuốn xoắn lấy, thưởng thức vị ngọt tình nồng. Hơi thở ngày một gấp gáp, tay Xuyên lại không ngừng vuốt ve sờ soạng khắp người Hiệp, từ sóng lưng ra trước bờ ngực rồi xuống cơ bụng, động tác mềm mại đầy điêu luyện như kiểu mát-xa. Anh chàng cũng không có thời gian thắc mắc, bởi mọi dây thần kinh cảm xúc đều đang căng lên để cảm nhận sự khoái cảm nồng nàn. Bàn tay mềm mại kia đang bắt đầu lướt sâu vào trong chiếc quần đùi mỏng dính, mò mẫm lấy vật thể vốn đã cương cứng từ nãy giờ. Tiếng rên khẽ cất lên, Xuyên đang thực hiện những động tác mà Hiệp đã từng làm đêm hôm đó, môi rời môi, cậu chàng dùng lưỡi liếm láp lấy vành tai của Hiệp, kích thích sự rung động đang tràn trề.

43. Chương 43

Bất ngờ, Xuyên đẩy người Hiệp ngã ra giường, dùng ánh mắt cộng nụ cười gợi tình chưa từng có. Chẳng hiểu sao lúc này, Hiệp lại trở thành người bị động, trở thành con thú cưng ngoan ngoãn bị chính loài vật vốn dĩ “nhút nhát” như Xuyên điều khiển hoàn toàn. Hai bàn tay bầu chặt, cảm giác nhột nhột trơn ướt đang lấn át khắp thân trước của anh chàng, Xuyên dùng cánh môi lướt nhẹ, rồi xoáy đầu lưỡi vào hai núm đỏ hồng, tay vẫn không ngừng sờ nắn. Có lẽ, đây là cũng là điều mà cậu chàng muốn làm từ lâu, muốn quyến rũ và ve vãn, muốn đưa người yêu vào cõi mê hoặc đắm say, muốn nhìn thấy sự khoái cảm kiềm nén của người luôn tự cho rằng mình sành sỏi. Nếu như Hiệp say mê thân thể mềm mại, trắng trẻo và thơm lừng mùi cỏ mai của Xuyên, thì cậu chàng cũng khát khao vô cùng những múi cơ nở nang cường tráng của Hiệp, chỉ nhìn thôi cũng đã đủ để mọi dục vọng cháy lên hừng hực rồi...

Quần đùi mong tanh nhẹ nhàng được cởi ra, chiếc lưỡi ướt át của Xuyên đang từ từ lướt nhẹ xuống rốn, xoay tròn và lào lơi đến những cộng lông tơ kéo dài xuống tận trung tâm. Cậu chàng không quá vội vàng, dùng tay nắm lấy vật thể đang cứng nóng hừng hực, đẩy nhịp lên xuống nhẹ nhàng, cúi xuống hôn lấy hai hòn bi ngâm nút. Hiệp gần như đã đi đến giới hạn chịu đựng, đưa tay nắm lấy tóc Xuyên xoa nhẹ, như thể hiện sự mong chờ được tận hưởng cảm giác dè mê. Cậu chàng ngược lên nhìn, ánh mắt cùng nụ cười đầy vẻ giả hoạt cuồng vọng, lưỡi thè ra đẩy từ gốc lên trên đỉnh, xoáy quanh đầu khắt, sau đó ngâm lấy. Hiệp “Hự” lên một tiếng, tiếng nấc ngất ngây hòa cùng cơn hoan ái say sưa. Sự ướt át, ấm nóng và mềm mại đang bao phủ lấy vật thể nhạy cảm nhất của anh chàng. Trải qua lần trải nghiệm xương máu, Xuyên rõ ràng đã có sự tiếp thu quá tốt cho lần chủ động này. Dù chưa thể “bao trọn gói” nổi cái dương vật to dài

thuộc hàng khùng của Hiệp, nhưng nhịp ngậm súc lên xuống đều đặn kết hợp cùng bàn tay xoa bóp cũng đã khiến đối phương tê dài khắp tứ chi rồi.

Hiệp đột ngột bật đầu dậy, kéo người Xuyên lên rời khỏi “thằng em” của mình, hôn vào bờ môi vừa đưa cậu vào thiên đường ân ái. Hiệp quay trở lại làm người chủ động, nắm vị thế oanh tạc như buổi ban đầu, sau những động tác thuần thực đã làm trước đó, anh chàng đẩy vật thể cương cứng đã sẵn sàng xông trận vào chiến địa đã được làm trơn. Gian phòng lại tràn ngập bầu không khí ái tình hoang lạc, tiếng rên của hai kẻ đang quần quýt lấy nhau vang vọng gầm gừ. Có lẽ vì sự kích thích ban đầu của Xuyên quá tiến bộ, nên động tác và số kiểu “make love” cũng tăng lên. Hiệp thay đổi tư thế liên tục, từ trên giường đến xuống đất, rồi lăn khắp nơi, sau đó bế cậu bé dựa sát vào bờ tường, điểm dừng cuối cùng để đạt đến đỉnh điểm là khi cả hai lao vào trong phòng tắm, thế mà vẫn tiếp tục thực hiện thêm 3 kiểu cuối trước khi phóng thích tù binh. Khắp người Xuyên tràn ngập những dấu hôn đỏ ửng, cơ thể tê dại mỗi nhử, người của Hiệp cũng nhể nhại mồ hôi. “Thằng em” đã bắn ra một lượng lớn mà vẫn còn cương cứng, chưa chịu rút ra khỏi địa phận ướt át bó sát nóng rát kia...

- Anh... lấy ra đi... em ra rồi mà anh ép vào hoài khó chịu lắm...

Hiệp không trả lời, chỉ lặng thinh nhìn vào vẻ mặt khổ sở vì vừa bị “trấn lột” đến mức đuối sức của Xuyên, rõ ràng hôm nay cậu chàng đã quá đại độ khi đánh động vào nguồn sinh lực vốn vô cùng dồi dào của anh chàng, đêm hôm trước chỉ mới là nửa phần công lực thôi, hôm nay thì tung ra gần hết tuyệt kỹ rồi, hỏi làm sao mà không đuối cho được. Anh nhẹ nhàng rút ra, dù đã tràn ra ngoài một lượng đáng kể nhưng bên trong khe vẫn tuôn ra ào ạt. Xuyên như trút được mớ ức chế trong cơ thể, cả cơ mỗi nhử, hai tay bấu chặt vào cổ Hiệp, đầu dựa vào vai anh thở dốc.

- Sao? Có hối hận không? – Hiệp bỗng cất tiếng hỏi kèm giọng cười giễu hoặc.

- Hối hận cái gì?

- Hối hận vì đã dám cả gan rù quén anh!

-- Hừ... người ta có lòng làm anh sướng, vậy mà còn đối xử mạnh bạo thế đó! – Xuyên đánh nhẹ vào ngực Hiệp, rồi cắn vào vành tai anh.

- Nè, làm thế là tiếp tục kích thích anh đó nha! – Hiệp ôm Xuyên bế nhẹ nhàng dựa vào bờ tường gần bồn tắm, để cho cậu ngồi lên người mình, dịu dàng hôn lên môi cậu đắm đuối, nhưng sau đó lại cắn nhẹ lên như một kiểu trừng trị.

- Ui da... sao lại cắn em? – Dù không đau lắm nhưng Xuyên vẫn nhăn mặt tỏ vẻ ức chế.

- Khai mau, học ở đâu cái chiêu trò đó hả? Hồi lần đầu tiên e dè rụt rè như thỏ tơ. Vậy mà hôm nay cứ y như hồ ly tinh chín đuôi đã tu luyện thành hình mỹ nhân vậy?! – Dù rất mê say cái cảm giác dạo đầu mà Xuyên mang lại, nhưng Hiệp vẫn không thể bỏ qua nguyên do cho sự tiến bộ vượt bậc này.

44. Chương 44

- Anh còn tra cứu em hả? Là ai bắt em ngồi coi chung “phim con heo” để trau dồi kinh nghiệm. Thì em cũng bắt chước theo thôi!~ Anh chẳng bảo thích đối phương chủ động một chút thì mới kích tình còn gì?!

- À... ra là vậy... Đúng là cậu bé thông minh sáng láng nha. Học cái gì cũng giỏi cả!!!

- Đáng ghét, còn dám chọc em...

Tiếng cười thỏa mãn lại vang lên, nhưng dường như sự va chạm của hai thân thể lại làm cho sự khát khao trở dậy. Hai người lại tiếp tục màn “tráng miêng” trong phòng tắm, sức vóc trai trẻ luôn căng đầy, nên đến “tăng hai” vẫn vô cùng tê tái, dòng nước từ vòi sen chảy xiết, rửa đi bao hoan ái trong đêm oi nồng...

Sáng sớm mai thức dậy, hai thân thể không mảnh vải che thân vẫn lười biếng lẩn tới lẩn lui trên chiếc giường nệm êm ái. Đến khi có kẻ to con nào đó đã bắt đầu không yên phận, đưa tay sờ soạng khắp nơi, Xuyên mới ý thức được tầm nguy hiểm mà ngăn lại, răng ngứa ngáy hiển nhiên phải trừng phạt con sói ham ăn kia...

- Tối qua “ăn” em đến không còn miếng xương hom. Từ bữa nay sẽ phạt anh ăn chay trường nguyên tháng, cấm sờ mó đụng chạm nữa!

~Như nghe được một tin sét đánh ngang tay, Hiệp mở to tròn mắt, bật đầu dậy la toáng lên:

- CÁI GÌ? NHƯ VẬY LÀM SAO ANH SỐNG NỔI????????!!!!!!

Phối Hiệp vốn tốt sẵn, âm vực lại luôn luôn lớn, lúc này là buổi sáng, ba mẹ dưới nhà đều đã dậy nên hiển nhiên nghe rất rõ ràng tiếng hét ai oán của anh chàng. Nhận thức được sự đại đột của mình, Xuyên bịt miệng Hiệp lại, ra hiệu im lặng, vội vàng xuống giường mặc quần áo vào, đánh răng rửa mặt rồi xuống nhà phụ mẹ làm bữa sáng.

- Hai đứa lại cãi nhau hay sao mà thằng Hiệp hét lớn vậy? Cái thằng to xác lại ăn hiệp em nữa phải không? – Papa hiển nhiên không bỏ qua sự tình, và luôn luôn thế, dành sự bên vực cho cậu bé nhỏ “ngoan hiền muôn thuở”.

- Sao ba lúc nào cũng nghĩ xấu cho con hết vậy? Biết đâu con mới là người bị “ức hiệp” thì sao? – Hiệp bày ra bộ mặt khổ sở ra chiều vô tội vạ.

- Thôi đi, mày mà để bị ức hiệp sao. Ba nuôi mày từ nhỏ tới lớn, chỉ có bị hàng xóm mắng vốn là mày đánh con người ta thôi! Ở nhà cũng vậy, toàn ý lớn hiệp đáp em mình.

- Đúng rồi đó ba, anh hai được gán biệt danh là Chaien mà, con là Nobita chuyên bị bắt nạt! – Xuyên quyết tâm “páo chù”, thêm xăng vào lửa.

- Ý em tự nhận mình hậu đậu, lười biếng, học dốt đó hả? keke... – Hiệp chưa bao giờ là cái đèn cạn dầu dù trong hoàn cảnh “thập diện mai phục”, vẫn không ngừng tìm cách đá xoáy.

- Em không có vậy à nha, em chỉ dùng hoàn cảnh để miêu tả thôi chứ em không có học dốt à!

- Thôi thôi ăn sáng đi, ngồi đó mà cãi nhau có tới tới luôn cũng chưa hết nữa! – Mẹ luôn là người đứng ra dàn xếp cục diện oanh liệt.

Bữa sáng vẫn diễn ra ấm cúng vui vẻ như thế, cho đến khi ba đi làm, mẹ cũng đi công việc. Những người thợ xây phòng cũng tới đúng giờ để làm công việc của mình. Nhưng không chỉ có thế, một người nữa cũng tới. Khác với vẻ tự nhiên chào đón buổi đầu, chính Xuyên cũng cảm thấy ngượng ngùng khó xử. Tính lén Hiệp đi với Định ra ngoài để nói chuyện, tránh gặp ai kia lại xảy ra “thế chiến thứ 3”. Nhưng oan gia ngõ hẹp, Hiệp luôn tinh nhạy trong những cuộc hội ngộ bất ngờ, dù không mong muốn nhưng cả ba người vẫn phải đối mặt với nhau để giải quyết chuyện tình cảm rối rắm...

45. Chương 45

- Nhà chúng ta có khách hả Xuyên?

Hiệp là người mở màn cho cuộc hội nghị. Thông qua chất giọng điềm đạm, nét mặt tươi tắn, cho thấy anh chàng không có biểu hiện của sự khó chịu hay kìm nén bức bối trong lòng đối với vị khách kia. Có lẽ, trải qua “đêm hè mộng đẹp” vừa qua, Hiệp đã có niềm tin nhất định vào tình cảm Xuyên dành anh, cũng như năng lực bản thân hoàn toàn chiếm thế thượng phong.

Xuyên hiển nhiên cảm thấy hơi khó tin vào biểu hiện này của vị anh trai kiêm người yêu vốn luôn nóng tính, lại chẳng đội trời chung với Định, tối hôm qua còn cho người ta một cú đấm, thế mà sáng nay đã đổi thay quay ngoắc 180 độ. Dù biến đổi theo hình thức tốt lên hay xấu đi, lòng Xuyên cũng cảm thấy bất an, bởi cơn giông tố luôn được khởi nguồn bằng sự tĩnh lặng êm đềm.

- Tôi muốn đến rữ Xuyên qua nhà tôi chơi. Anh có phiền gì không? – Định không hề mảy may đắn đo về thái độ của Hiệp, đi thẳng vào vấn đề cần đối mặt.

- Hôm qua vừa mới đi dự tiệc rồi, hôm nay còn đến nhà làm gì?

- Hôm qua đến nhà là vì mẹ tôi, còn hôm nay là vì tôi. Hai chuyện khác nhau!

Hiệp vẫn giữ nét mặt hiền hòa, kèm theo nụ cười nhẹ sâu xa, không rõ là sự ôn nhu hay suy tính ngầm ngầm. Chỉ thấy được đối thoại bên ngoài không còn mang kiểu lồng lộn bốc đồng như trước:

- Tối qua em ấy thức khuya nên giờ còn hơi mệt, đi ra ngoài nắng mưa không tốt cho sức khỏe. Cần trao đổi gì thì cứ ở lại đây, trà nước đầy đủ, cứ từ từ mà trò chuyện.

Vị trí ba người ngồi an tọa trên ghế sofa, nhưng khoảng cách của hai vị chủ nhà lại gần sát. Không những thế, chàng trai lớn còn quàng tay ôm lấy cậu trai nhỏ, cử chỉ thân mật dịu dàng, áp môi mình vào bờ tóc mềm mại, như thể khẳng định mối quan hệ rõ ràng như mặt trời buổi sáng cho vị khách kia thưởng ngoạn.

- Không cần phải thể hiện quá lộ liễu đâu! Đừng tưởng hôm qua dần mặt tôi bằng một cú đấm là tôi sẽ sợ mà rút lui. Cho dù anh có là anh trai hay người yêu của Xuyên đi nữa, thì tôi vẫn sẽ nhất quyết giành lại cậu ấy về mình. Tôi có thừa khả năng làm Xuyên hạnh phúc hơn anh!

- Chú em nói thế là xem thường khả năng của anh đây rồi. Xét về tương lai và tuổi tác, anh đây đã là sinh viên sắp ra trường, rồi sẽ có công việc ổn định trước chú, hoàn toàn tự lực cánh sinh để xây dựng cuộc sống cho riêng hai đứa chúng tôi. Còn chú em thì sao? Chỉ là một thằng nhóc lớn xác ăn chưa no lo chưa tới, sức học cũng chỉ ở mức vừa tầm, lấy gì để đảm bảo tương lai hay cũng chỉ ngồi đó mà dựa dẫm vào ba mẹ?!!

Bị xúc phạm danh dự đến mức cực điểm, Định đứng phắt dậy, mang theo sự khiêu chiến hùng hồn. Hiệp cũng đồng thời đứng lên, như một cách đối đáp không chút e sợ. Vào khoảnh khắc đối mặt này, Xuyên mới chứng kiến và nhận ra tầm vóc của hai đối thủ, kẻ tám lạng người nửa cân, khoảng cách chiều cao đã không còn chênh lệch rõ ràng nữa. Nếu Hiệp 1m84 thì Định cũng đã vượt qua mốc 1m80 rồi, Xuyên ngồi dưới nhìn lên muốn đơ cả cổ, vì thế cũng đứng dậy, dù khoảng cách vẫn chịu sự chênh lệch khá xa so với hai người.

- Anh với Định đừng như vậy nữa, em có là gì đâu mà hai người lại cứ đầu đá nhau sút đầu mẻ trán thế chứ?!

Hai ngọn lửa phần nào được nước suối trong veo dập tắt, ngừng màn phóng điện nhãn cầu, tiếp tục ngồi vào vị trí cũ. Hiệp toan định kéo Xuyên đến gần như lúc này thì cậu bạn kia đã nhanh tay hơn, rứt Xuyên ra phía trước, giữ khoảng cách quân bình giữa hai chàng. Hiệp cố kìm nén cơn bạo loạn, lấy chữ “Nhẫn” làm đầu, dù sao thì để cậu bé ở giữa chứ không kéo nhào vào lòng ôm là được. Lúc này, ánh nhìn của Định bắt đầu hướng về phía Xuyên, cử chỉ vẫn nhẹ nhàng như cũ nhưng thái độ đã mang theo sự quyết tâm cao thâm:

- Xuyên khẳng định có thể ở cùng một chỗ với chính người anh trai từng trên danh nghĩa là “cùng cha khác mẹ” với mình sao?

- Thì bây giờ biết rõ không có quan hệ ruột thịt rồi, còn vườn bạn gì đâu nào?! – Hiệp chen vào giải thích rõ nguồn cơn.

- Tôi không có hỏi anh, có tuổi rồi nên biết cách giữ lịch sự dùm!

46. Chương 46

Dù vô cùng cơ cực vì lời nói khích bác của kẻ địch, nhưng Hiệp cũng biết điều mà làm thính. Cậu bé trai lại tiếp tục bị dồn ép vào tình thế nan giải, tâm trạng rối bời...

- Định à, chúng ta là bạn thân của nhau mà đúng không?

- Phải, lúc trước là thế... nhưng bây giờ thì hơn thế nhiều rồi! Tôi thích Xuyên, và tôi nghĩ tôi mới là người phù hợp với Xuyên hơn cả.

- Tại sao Định lại khẳng định như vậy?

- Hiện tại, có thể đúng như anh ta nói, tôi chỉ là một thằng nhóc học hành chưa tới đâu, tương lai chưa định hướng rõ. Nhưng tôi tin chỉ cần nỗ lực hết mình, thì rồi đây tôi cũng sẽ đạt được thành quả tốt cho cuộc sống tự lập sau này. Thêm nữa, mẹ tôi rất quý Xuyên, chắc chắn sẽ rất vui nếu hai chúng ta ở cùng một chỗ. Còn với mối quan hệ hiện tại của Xuyên và hẳn ta, hoàn toàn không có kết quả rõ ràng, chắc chắn sẽ chịu sự phản đối của ba mẹ, vì hai người đã ở danh nghĩa anh em một nhà quá lâu rồi. Xuyên nghĩ ba mẹ sẽ dễ dàng chấp nhận sao?!

Những lập luận hùng hồn của Định khiến cả Xuyên và Hiệp đều im lặng. Sự thật bị phơi bày, đó cũng là điều cả hai đứa chưa bao giờ dám nghĩ tới, họ không biết ba mẹ có thể chấp nhận không. Chuyện danh phận tuy đã được làm rõ, nhưng trong mắt thân sinh hai đứa đã là anh em với nhau suốt ngần ấy năm trời, chuyện yêu nhau đã khó mà lại cùng là con trai nữa, làm sao có thể chịu được đây?!

- Cậu nói cứ như thể là chuyện của mình sẽ suôn sẻ lắm vậy? Cậu cũng là con trai một duy nhất, bao nhiêu niềm tin đều đặt hết vào, ba mẹ cậu sẽ chịu để cậu kết giao với một thằng con trai sao? – Hiệp tuy bị sang chấn tinh thần, nhưng vẫn bình tĩnh đối đáp lại.

- Tất nhiên cũng không dễ dàng gì, nhưng tôi tin nếu người đó là Xuyên, thì ba mẹ cũng sẽ tiếp nhận thôi!

- Vì thế ý cậu là, chỉ cần Xuyên đồng ý, thì cậu ngay lập tức sẽ công bố chuyện này cho gia đình biết?

- Không phải ngay bây giờ, đến khi mọi thứ ổn định, tôi đã có thể tự lo cho tương lai của mình, thì tôi sẽ mạnh dạn nói ra sự thật cho ba mẹ biết.

Cả Hiệp và Định đều là người mạnh mẽ, luôn muốn thể hiện sức mạnh của mình, luôn muốn là người chủ động đứng ra giải quyết tất cả, làm tất cả mọi việc để bảo toàn hạnh phúc cho người mình yêu. Nhưng Xuyên chưa bao giờ nghĩ đến những điều xa vời đó. Bởi lẽ cậu là người rất xem trọng nghĩa tình, rất xem trọng những đấng sinh thành đã bỏ biết bao công sức và tình thương dành cho con cái suốt bao nhiêu năm. Bản thân cậu không thể quá ích kỷ mà chỉ nghĩ đến hạnh phúc cho riêng mình được, đường đời không phải chỉ riêng mình ta bước, còn có biết bao người ta gắn bó và gặp gỡ, có thể liên quan trực tiếp hay gián tiếp, nhưng biết đâu rồi sẽ có đổi thay???

- Hai người đừng như vậy nữa. Chẳng ai có thể biết trước được tương lai thế nào, nên đừng hùng hồn cho rằng mình có thể “vá trời lấp biển”! Em cũng cảm thấy mình không xứng đáng để nhận được quá nhiều điều tốt đẹp đến thế đâu!

Màn đấu khẩu chính thức được hạ màn, mọi sự tập trung lúc này đều đổ dồn vào cậu trai nhỏ. Không khó để Hiệp và Định nhận thấy nét mặt hỗn tạp của Xuyên lúc này, ánh mắt ngấn nước đọng đầy xúc cảm lo lắng. Định không thèm để ý đến Hiệp, tiến đến gần quàng vai Xuyên an ủi:

- Chính Xuyên cũng biết tương lai có nhiều thay đổi, mọi thứ đều không hẳn sẽ cứ như thế... Đến một lúc nào đó cậu sẽ nhận ra được ai mới là người thích hợp để ở cạnh bên. Chỉ cần Xuyên chấp nhận tôi, tôi có thể chắc chắn chuyện của tụi mình sẽ không gặp phải sự ngăn trở nào hết!

- Định à, đừng như vậy! Tôi rất quý mẹ Định, xem bà như mẹ của mình vậy. Ngay cả ba Định dù không thể hiện gì nhiều nhưng cũng xem tôi như người trong nhà. Hai người họ đều luôn hết lòng tin tưởng tôi, rằng lúc nào cũng là người bạn thân sát cánh bên con trai họ. Tôi không muốn khiến cô chú thất vọng!

- Sẽ không đâu, họ chỉ thần thất lúc đầu... rồi đâu sẽ vào đấy cả thôi!

Hiệp không bao giờ muốn mình trở thành người thừa thãi với trái tim bên lề, anh chàng bước đến nắm tay Định kéo ra, dẫn khoảng cách giữa hai người họ...

- Đừng nói những lời quả quyết khi chính bản thân cậu chưa làm được gì! Còn tôi, tôi thừa sức hơn cậu, bản lĩnh hơn cậu, Xuyên ở bên cạnh tôi là sự lựa chọn đúng nhất!

- Anh chỉ đơn giản là muốn chiếm hữu cậu ấy mà thôi! Rồi tôi sẽ giúp Xuyên nhận ra, ai mới là người xứng đáng!

Định dùng ánh mắt nửa quyết tâm nửa thương luyến nhìn Xuyên, rồi âm thầm quay mặt bước đi không một câu chào. Lòng Xuyên chợt thấy hỗn độn, trải qua sự kiện hôm nay cậu mới hiểu đường đến yêu thương không chỉ có một màu hồng, còn rất nhiều chuyện phải đối mặt phía trước. Như đọc được suy nghĩ trong Xuyên, Hiệp bước đến ôm lấy cậu trai nhỏ, cử chỉ dịu dàng cùng giọng nói trầm ấm như để ủi an tinh thần bớt đi lo nghĩ:

- Anh đã nói với em là đừng nghi ngại gì cả, mọi chuyện cứ để anh giải quyết! Em chỉ cần biết đoạn đường sắp phải đi luôn có anh kề bên, như vậy là đủ rồi... Nhưng em phải hứa với anh một điều!
- Hứa điều gì? – Xuyên nhăn mày khó hiểu.
- Dù có như thế nào cũng không được thay lòng, cũng không được phản bội anh. Chỉ cần trái tim em luôn luôn hướng về anh, anh có thể đảm bảo không có bất cứ trở ngại nào có thể ngăn cách chúng ta được cả!

47. Chương 47

- Anh không tin tưởng em sao? Trong khi em mới là người lo sợ hơn cả?!
- Anh đã cố gắng hết rồi em còn lo sợ gì nữa?! Trong khi anh mới sợ mất em thôi, vì khi con người có nhiều hơn một lựa chọn, khó tránh khỏi dao động tâm lý, toan tính thiệt hơn để tìm một bên đỡ an toàn. Dù không ưa gì Định, nhưng anh vẫn phải công nhận là nó rất thật lòng và quyết tâm với em, anh lo...

Hiệp tính nói tiếp nhưng đã bị ngón tay của Xuyên chặn lại. Gương mặt đã thôi hoảng loạn ưu phiền mà thay bằng ánh mắt nồng nàn cùng nụ cười mím chỉ tỏa tia nắng ấm dịu nhẹ:

- Một khi em đã yêu thương ai, thì không bất kỳ thứ gì có thể thay đổi được! Em đã lựa chọn anh, quyết tâm đến với anh là chấp nhận tất cả, sẽ không vì sự tốt đẹp nào khác hơn thế mà dấn đo!

Anh chàng cao lớn điển trai thu hồi lại nét mặt nghiêm trọng, sự ôn nhu khỏa lấp trong vòng tay ôm xiết nồng nàn, khẽ cúi người hôn lên làn môi mềm mại của cậu trai nhỏ, Hiệp tự hứa với lòng dù có phải gian khổ đến mức nào, dù cho không còn gì trong tay thì vẫn quyết tâm nắm giữ người yêu bé nhỏ này mãi mãi... Vì Xuyên là niềm tin, tình yêu, là động lực sống vững vàng để Hiệp có thể bước tiếp đoạn đường dài nhiều chông gai phía trước. Chỉ cần có Xuyên kề bên, anh sẽ không lo sợ bất kì điều gì cả.

Chỉ cần có em thôi...

Trải qua 8 ngày thi công liên tục, căn phòng của Xuyên cũng đã hoàn thành. Với gam màu chủ đạo là xanh da trời và vàng chanh nhạt, không gian mở với cửa sổ ban công thông ra khuôn viên vườn hoa dưới sân nhà, bầu không khí trong lành tươi sáng luôn đón được ánh bình minh buổi sớm mai. Ba đã mời một kiến trúc sư rất giỏi vốn là người bạn thân thời đại học của ông, nên mọi ý kiến mong muốn của Xuyên về cách bày trí căn phòng đều được thực thi rất sát sao và hoàn hảo.

Xuyên vui vẻ huýt sáo dọn đồ đạc vào phòng, sắp xếp mọi thứ ngăn nắp, lòng hân hoan háo hức vì sắp được tận hưởng không gian mới thật rộng rãi và đầy đủ tiện nghi. Nhưng có một người đang cùng cậu phụ khiêng đồ, sắp xếp phòng ốc thì lại chẳng mấy vui vẻ, vì ngày tháng “mặn nồng ân ái” bên nhau đã mất tiêu rồi!!! >.

- Đồ đạc thì cứ dọn qua phòng em, học hành giải trí thì cứ riêng. Nhưng tối thì qua phòng anh ngủ nha! - Hiệp công tử bầy ra bộ mặt lừa tình, nói lời ngon ngọt dụ dỗ “Thỏ đã thành tinh” ở lại hang động của anh chàng.
- Chi vậy chời? Em có phòng riêng rồi thì phải ngủ ở đây chứ, mắc gì ngủ nhờ phòng anh nữa?
- Không phải là ngủ nhờ, mà là ngủ CHUNG!
- Thôi, em rất thích phòng mới của em... phòng anh cũ mềm hông thềm! – Xuyên lè lưỡi chọc quê ku-te không đỡ nổi.

- Được lắm, có trắng quên đèn, có mới quên cũ, có lê quên lựu chứ gì?! Vậy thì anh cũng sẽ như vậy, đêm đêm mò qua phòng mới khang trang này ngủ kè!

- Ai cho chứ, hồi đó là ai chẳng chọi không cho người ta vô phòng, hờ tí là bắt gõ cửa, hờ tí là đuổi ra, hờ tí là làm giọng địa chủ! Giờ thì thời đại đổi thay rồi, tui sẽ ấy người biết thế nào là đau thương!!! Lòeeeee.

- Bà xã nở đối xử với ông xã như vậy sao?! - Hiệp bắt đầu nâng cấp tuyệt chiêu.

- Cái gì ông xã chứ, ai thèm làm bà xã của anh! Biến đi!!! - Xuyên đóng rất tròn vai một người phụ bạc.

- Bà xã... đừng bỏ anh mà.....

Hiệp tỏ ra là một người si tình đáng thương, nhào đến ôm lấy cậu trai nhỏ, nhưng thực chất là đang giở trò ve vãn mê mẩn tìm cách đẩy cậu lên giường mới để... tí ta tí tởn!!! Nhưng kế hoạch của anh chàng không thể thực thi vì đã có “đại cát gia” xuất hiện giải nguy cho người yêu bé nhỏ...

- Cái gì mà ồn ào quá vậy hả?~!

Xuyên hoảng hốt nhanh chóng đẩy Hiệp ra vừa lúc papa đi tới trước cửa phòng, sức giằng co áp đảo khiến cho dù người đẩy là Xuyên nhưng lại bị ngã nhào, vì thế Hiệp oan uổng trở thành thủ phạm ức hiếp kẻ yếu. Papa thấy tình cảnh đó hiển nhiên chân mày chau lại, nhìn chằm chằm vào Hiệp như kẻ tội đồ, bước đến “nhẹ nhàng” néo lỗ tai Hiệp:

- Cái thằng này đã chừng này tuổi rồi mà vẫn chưa bỏ cái thói ăn hiếp em út nữa hả? Muốn ba bắt mày nằm dài lên bàn quất roi mây như hồi nhỏ nữa à?!! - Từ lúc Hiệp trưởng thành, bớt long nhong thì papa chỉ la mắng chứ không đánh đòn như lúc nhỏ nữa vì cũng cần giữ thể diện cho con cái, tuy thế sẽ có ngoại lệ nếu thằng con bất trị này làm càng với Xuyên - đứa con trai út mà ông muôn phần chiều chuộng.

- Ui da... Ba bình tĩnh đã, cái gì cũng phải điều tra kỹ lưỡng rồi mới nghiêm hình chứ! Chưa biết đầu đuôi sự việc ra sao mà đã đổ hết tội lên con là sao?!! - Hiệp cao hơn papa một chút nên phải cúi nghiêng người để nường theo tay đang néo lỗ tai mình cho bớt đau, nét mặt lộ rõ sự đau khổ.

- Còn điều tra gì nữa, thằng Xuyên thì nằm xài lai dưới đất còn mày thì đang trong tư thế “vồ mồi”, đây lại là phòng của em mày nữa. Không đứng lại qua phòng người ta không phải kiểm chuyện gây sự là gì?!

- Không phải, con chỉ là... - Hiệp đang định giải thích nhưng bị Xuyên chặn lại.

- Không có gì đâu ba, anh hai chỉ là ganh tị chút xíu vì phòng mới của con đẹp và “lộng lẫy” hơn phòng anh thôi à! - Xuyên vẫn còn lo thiên hạ chưa đủ loạn, Hiệp chưa đủ te tua, nhất quyết châm thêm xăng vào lửa.

Hiệp gần như ức chế đến mức máu muốn phun ra ngoài, cái tên nhóc ngây thơ dễ bị ức hiếp ngày nào giờ đã tinh ranh và cao tay ấn hơn anh chàng tưởng, biết đặt điều vu cáo “ngậm máu trâu trét người” nữa! Papa đẩy ánh mặt sắc mui đe dọa vào Hiệp, phán một câu:

- Em mày đã an phận ở căn phòng nhỏ thó suốt mười mấy năm rồi, giờ nó chỉ hưởng phần nó đáng có thôi! Là anh lớn đừng có mà nhỏ nhen quá, phòng hai đứa tiện nghi đều như nhau thôi! - Papa toan quay lưng bước ra ngoài thì chợt nhớ ra điều gì đó liền quay lại hỏi - Úa mà hồi nãy ba nghe cái gì mà “ông xã bà xã” nữa... Hai đứa nói chuyện gì vậy?

Hiệp và Xuyên đồng loạt giật mình, cố gắng viện lý do bàn luận về một bộ phim “sến chảy nước” nào đó để đánh lạc hướng, ba vốn cũng không để tâm mấy chuyện lật vặt nên cũng cho qua. Nhưng sự việc không chỉ dừng lại ở đó, một vấn đề khác lại tiếp tục phát sinh. Trong bữa cơm tối, bỗng dưng mẹ vốn xưa nay kiệm lời lại đưa ra một câu chuyện khiến mọi người đều tập trung cao độ:

- Sao lâu rồi không thấy Hiệp dẫn bạn gái nào nữa về nhà ra mắt nhỉ?

Thời gian trước, cứ khoảng mười bữa nửa tháng là Hiệp lại dẫn về một cô bạn gái mới để ba mẹ tuyển chọn, hiển nhiên cô nào cũng sắc nước hương trời, chân dài tới nách, da trắng ngọc ngà, lá ngọc cành vàng, thể lực thên thang. Mà đối với những cô nàng nhung lụa như thế thì tính cách “thuần khiết trắng trong” chỉ là lớp vỏ bọc nguy tạo thôi, chứ đạt được tiêu chuẩn truyền thống đối với ba mẹ chồng thì khó tìm hơn là mò cá ở hồ bơi nữa. Tuy hơi khó chịu với sự “bất bõ” dễ dãi của con trai, nhưng ba mẹ vẫn nghĩ chắc tại Hiệp đào hoa nên khó chọn lựa, thôi thì cứ đem về từ từ đi, không lẽ 100 đứa không lọc ra được một đứa

tuyệt hảo sao?! Nhưng mới tới cô nàng thứ 48,49 gì đó thì tự dưng Hiệp ngưng bật, không rút về thêm, làm papa và nhất là mẹ cụt hứng vì không được làm giám khảo danh dự chấm giải cho cuộc thi “con dâu thế kỷ 21” nữa, tiếc hùi hụi luôn!*.*

- Bộ đạo này chán yêu đương nhứt nhứt rồi hả? Hay đã tìm được “bến đỗ” bình yên nào rồi? Nếu có thì dẫn về cho ba mẹ xem mặt coi có được không thì tiến tới luôn, còn không thì còn biết đường mà “chia tay sớm bớt đau khổ”. Để một ngày đẹp trời mây dẫn con nhỏ đó về với cái bụng chành ành rồi bảo cưới là tao “tiền vong” hai đứa bay về nơi an nghỉ cuối cùng luôn đó! – Papa vẫn thường đưa ra những lời dọa nạt đầy chết chóc như thế đối với Hiệp, từng ấy thuốc “dự tê tê” mà còn chưa đủ phê với anh chàng nữa đó (đúng là cha con cao thủ võ lâm bá đạo).

- Papa yên tâm! Con xưa nay chơi bời luôn biết điểm dừng, không bao giờ để lại hậu quả! - Hiệp vẫn bình tĩnh đối đáp lại, sau đó xoay tằm mắt hướng về Xuyên, chỉ vài giây nhưng đủ để đối phương có tật giật mình. – Đúng như ba nghĩ đó, con đã tìm được bến đỗ bình yên rồi. Nên sẽ không trăng hoa bay bướm mai cô này một cô kia nữa đâu!

- Ô, là ai mà khiến một thằng “cả thèm chóng chán” như con rửa tay gác kiếm thế? Chắc là phải tuyệt sắc nghiêngngiêng đất nghiêngngiêng trời lắm đây?! - Mẹ vô cùng háo hức với “bến đỗ” của Hiệp.

- Nói chung thì cũng rất gần... mà cũng rất xa... - Hiệp xoa xoa cằm, mắt hướng lên trần nhà ra chiều đắm chiêu tư lự.

- Là ai vậy? Ba mẹ đã biết qua chưa? Mau đưa về đây để xem thử là người thế nào, gia thế có đàng hoàng không đã!

- Ba mẹ đừng lo, gia cảnh của nhà mình và “người ấy” rất giống nhau, vô cùng cân xứng! Con tin chắc ba mẹ sẽ rất yêu thương... Một ngày rất gần thôi con sẽ công bố chính thức.

Ba mẹ đều vô cùng tò mò xen lẫn sự háo hức chờ mong, không rõ “đứa con dâu tương lai” kia có được như những gì Hiệp quảng cáo không nữa. Vì mãi tập trung suy nghĩ mà hai bậc phụ huynh đều không biết có một “thằng bé âm thầm” khác đang toát mồ hôi lạnh ướt cả sống lưng vì lo sợ dâng tràn, trong khi gã sói to xác kia đang tung chiêu bài mèo vờn chuột đầy thích thú.

Nhưng đồng thời, trong Xuyên lại dâng lên nỗi lo lắng bồn chồn. Bởi lẽ ba mẹ đều đang rất kỳ vọng vào đứa con dâu trưởng (và cũng được xem là duy nhất) của gia đình họ Lâm. Họ sẽ nghĩ gì khi một mai sự thật được phơi bày, rằng người mà thằng con trai lớn với vẻ ngoài khỏe mạnh nam tính ấy, lại đem lòng yêu thương chính đứa em trai sống chung dưới một mái nhà hơn 10 năm, mà chính họ cũng đã xem như ruột thịt.

48. Chương 48

Chớp mắt mà đã hết hè, năm học mới lại đến, Xuyên bước vào lớp 11. Công việc của mẹ ngày một bận rộn, lịch quay nhiều nên không có thời gian ở nhà làm bữa sáng, vì thế Hiệp và Xuyên cũng như papa đều phải ăn tiệm. Đây cũng được xem là cái cớ để Hiệp phụ trách hộ tống Xuyên đi học mỗi ngày, từ đó suy ra, “cậu bạn thân” kia đã không còn cơ hội đến nhà rủ đi học cùng nữa. Tuy nhiên, vì giờ tan học khác nhau, Hiệp có khi phải ở lại tới chiều để tham gia buổi học ngoại khóa và thể thao hội nhóm, vì thế Xuyên phải tự về một mình. Nhưng cậu trai nhỏ chưa bao giờ phải chịu cảnh lẻ loi đó, vì đã có một người âm thầm nắm bắt thời cơ...

- Hey, chào người yêu bé nhỏ! - Định vỗ vai Xuyên cười tươi rói.

- Rảnh quá he, trong lớp gặp rồi giờ còn chào.

- Nhưng Xuyên có chịu nói chuyện với tui đâu nên coi như giờ mới là gặp mặt lần đầu mừ! - Định tỏ ra phiền muộn vì mối quan hệ không còn khấn khít như xưa.

- Ừm, tại tui cũng cần suy nghĩ về mối quan hệ của tui mình...

- Hả? Vậy là Xuyên đang do dự đúng không? Đang cảm thấy ở bên tui mới thật sự vui vẻ??? - Định mắt sáng bừng lên, nhen nhóm niềm hi vọng cháy bỏng.

Ánh mắt Xuyên nhìn xa xăm, khoảng không vô định như cuốn sâu vào tầm ngắm sâu thẳm, không rõ chỉ là băng quơ hay chất chứa những suy nghĩ mơ hồ. Cậu trai nhỏ cất giọng nhẹ nhàng như làn gió...

- Chúng ta vào quán cà phê nói chuyện chút đi!

Định chưa bao giờ từ chối lời đề nghị nào của Xuyên, trước đây cũng vậy, bây giờ và sau này cũng thế. Quán cách xa trường khoảng 300 mét, là tụ điểm của khá nhiều học sinh cấp 3 hội nhóm với nhau bởi không gian yên tĩnh, bình dị. Gọi nước xong, Xuyên nhanh chóng vào thẳng chuyện cần nói:

- Mấy ngày gần tựu trường, tui đã suy nghĩ về Định rất nhiều!

- Thật vậy sao? Nếu nhớ tui sao không tới nhà chơi, không thì gọi điện a lô một tiếng, dù tui có đang ở tận Phi Châu cũng bay về với Xuyên mà! - Định đã thăng cấp về tài ăn nói “mật ngọt chết ruồi” lên nhiều bậc kể từ khi quyết tâm cưa đổ Xuyên.

- Hi, ông thiệt là vui tính, lúc nào cũng biết cách làm cho tui cười! Chính vì điều đó lại càng làm tui thêm đắn đo...

- Xuyên đắn đo vì giờ đây tui đã không còn thua kém bất kỳ điểm gì so với hấn ta nữa, về chiều cao, thể lực, vóc dáng, võ công, v.v... đúng vậy không? Xuyên tin tui đi, chỉ là vấn đề thời gian thôi. Rồi khi tui trưởng thành, công thành danh toại, tìm được việc làm thì khả năng tài chính của tui thừa sức để lo cho tương lai của hai chúng ta!!! - Định nghĩ rằng mình đang chiếm ưu thế, thừa lực tấn công thần tốc.

Xuyên cười nhẹ, nụ cười ẩn chứa suy nghĩ xa xăm, không hẳn vui vẻ, cũng không hẳn đau buồn, chỉ có thể gọi là hỗn tạp.

- Định biết không... tui rất quý Định, xem Định là người bạn thân nhất và duy nhất của mình, không ai có thể thay thế được. Chính vì lẽ đó, tui càng sợ mất đi một người bạn quá tốt như Định, tui không muốn mọi thứ bị phá vỡ. Nhưng có lẽ tui đã sai, tui quá ích kỷ, khi cố giữ niềm vui ỉn ỉn mà cố tình lơ đi sự quan tâm hơn mức tình bạn quá dễ dàng nhận ra như thế...

- Xuyên nói sao? Tức là... Xuyên đã biết rõ tình cảm tui dành cho Xuyên từ lâu rồi, nhưng cố tình giả vờ như không biết đó hả?

- Đúng thế, tui đã nghĩ, cách tốt nhất khi mình không thể tiếp nhận là nên để mọi thứ cứ như bình thường. Rồi theo thời gian, thấy tui không có phản ứng gì, cứ vô tư xem nhau như bạn bè thì Định sẽ dần dần từ bỏ, giữ nguyên tình bạn như thế. Nhưng không ngờ, tui lùi một bước, Định lại tiến hai bước, nhất quyết kiên trì không bỏ cuộc, dù đến khi biết được mối quan hệ của tui và anh Hiệp rồi, Định lại không những không buông xuôi mà càng tranh chấp quyết liệt hơn. Điều đó khiến tui vô cùng khó xử!

- Phải, cho dù là hấn ta hay bất kỳ ai đi nữa, tui cũng nhất quyết không buông tay! Xuyên có biết để dành trọn yêu thương ột ai đó là một điều hết sức khổ sở hay không?! Lúc vừa mới nhận thức được tình cảm của mình, tui đã vô cùng hoảng sợ, thậm chí kinh tởm chính mình. Tui là một thằng con trai khỏe mạnh, cao ráo bảnh mã, cua gái dễ như trở bàn tay, thế mà lại “tim đập chân rung” khi tiếp xúc với chính thằng bạn thân chí cốt của mình...

49. Chương 49

Hơn ai hết, Xuyên hiểu rõ điều đó, mà có lẽ đứa con trai nào khi vừa nhận ra tình cảm bất thường của chính mình đều có suy nghĩ như thế. Nhưng không phải bất kỳ điều gì trái với lẽ tự nhiên đều đi đến một điểm chung, Định yêu Xuyên và Xuyên yêu Hiệp... chứ không hề có bất kỳ sự phát sinh tình cảm nào đối với một đối tượng khác. “Tình yêu” và “Dục vọng” hoàn toàn khác nhau, chúng ta có thể đắm say với một người nào đó quá lý tưởng về ngoại hình, nhưng để dành trọn tim yêu vào người đó không tính toán thì lại là một chuyện khác. Xuyên yêu Hiệp, yêu chính anh trai tuy không cùng huyết thống với mình, đó là điều cậu đã phải đắn đo rất nhiều, vì thế cậu chàng chẳng còn đủ sức lực để dấn thân vào một mối quan hệ rối rắm nào khác nữa. Với Định, một người bạn thân hoạt náo, luôn đem lại niềm vui và sự thư thái cho cậu, như vậy là quá tốt rồi, cậu không muốn chuyển hóa nó thành một điều gì khác mà có thể tốt hoặc xấu đi nữa...

- Định à, tui không thể và cũng không muốn yêu Định. Định là một người bạn mà tui vô cùng quý mến, tui không muốn mất đi tình bạn tốt đẹp của hai chúng ta! Đừng so sánh cũng đừng tính toán những ưu khuyết của Định và anh Hiệp nữa... Cho dù sau này, Định có vượt xa anh ấy về mọi mặt, thì người mà tui lựa chọn vĩnh viễn chỉ có một mà thôi!

- Tại sao chứ? Tại sao không phải là tui?!

- Không biết nữa, yêu không có lý do, không yêu lại càng không có lý do. Người ta thường dùng nhiều biện chứng khi yêu một ai đó nhưng tui nghĩ quan trọng là cảm giác thôi!

- Rắc rối quá, tui không thể hiểu nổi! Tui chỉ nghĩ đơn giản rằng, chỉ cần mình cố gắng thì mọi thứ sẽ thuộc về mình, vậy thôi!

Cuộc nói chuyện không thể đi đến một điểm kết nhất định, bởi Xuyên và Định có những chí hướng của riêng mình. Phía xa khuất sau cây thông lớn cuối góc quán, có một người cũng đang ngồi đó lặng lẽ này giờ, ở địa phận rất dễ dàng nhìn và nghe, cũng như “save” lại hình ảnh cuộc gặp gỡ của hai người...

* Người đã âm thầm theo dõi và ghi hình lại cuộc gặp gỡ của Xuyên và Định là ai? Mục đích của kẻ đó là gì? Có mối quan hệ thế nào với 3 nhân vật và sẽ gây nên ảnh hưởng gì cho chuyện tình của họ???

Khi Xuyên về tới nhà thì thấy cổng nhỏ không chốt khóa, cửa chính khép hờ, cậu bước vào nhẹ nhàng mang theo chút lo lắng, nhưng rồi thở phào nhẹ nhõm khi biết Hiệp đã về trước mình. Anh chàng đang ngồi trên ghế sofa ung dung thư thái xem ti vi, Xuyên rón rén đi tới bật mắt Hiệp lại rồi giả giọng gầm gừ:

- Ngồi im, cấm động đây! Móc hết tiền bạc tư trang rồi lột hết quần áo ra cho ta!!!

Dường như không lường trước được tình huống này, hay có lẽ Xuyên nghĩ Hiệp sẽ có hành động nhẹ nhàng và lãng mạn hơn kiểu như mấy bộ phim Hàn xêng. Nhanh như tên bắn, Hiệp nắm chặt hai tay đang bật mắt mình, sau đó xoay người xoay góc 90 độ, dùng tay kia lòn qua quạt Xuyên từ phía sau ngã nhào ra phía trước. Cũng may là anh chàng còn chút lòng nhân đạo, để cậu trai nhỏ nằm xài lai trên hai bắp đùi mình thay vì cho đo đất. Tuy vậy Xuyên cũng hơi ê ẩm vì bị quạt xuống nhanh và mạnh như thế.

- Anh thật thô bạo, bộ không biết thiệt hại hay cố tình giả ngu mà vẫn ra tay mạnh với người đang muốn đùa với mình như thế chứ?! – Xuyên xoa xoa cổ tay bị đau.

- Nếu như anh thật sự không biết thì vị trí của em nằm không phải còn nguyên vẹn êm ái ở đây đâu mà đã văng ra tuốt ngoài cổng cách hơn 100 mét rồi!

- Người ta chỉ chọc anh một chút, có cần ra tay nặng vậy không?! Hành động lãng mạn vậy mà lại biến thành phim kiếm hiệp... rõ bực!!!

- Anh không thích phim tình cảm sến đuối, coi phim hành động thôi!

- Hứ, đúng là Dracula bạo chúa mù!!!

Xuyên ức chế chồm người đứng dậy, làm bộ mặt giận dữ toan đi lên lầu thì Hiệp gọi lại:

- Sao hôm nay về trễ thế?

Thoáng ngập ngừng một chút, Xuyên đã tính nói ra cuộc hẹn với Định nhưng bất giác lại thôi...

- À, em ở lại với mấy đứa bạn để bàn về kế hoạch làm báo tường.

Câu trả lời ngắn gọn, mang tính thuyết phục cao bởi chuyện đó cũng không có gì lạ lẫm đối với một đứa có năng khiếu vẽ vời như Xuyên. Hiệp im lặng không hỏi gì thêm, quay đầu lại tiếp tục ung dung xem chương trình “Đi tìm ẩn số”, biểu hiện bí ẩn khôn lường. Xuyên cũng lẳng lặng đi lên phòng, lòng chột dạ lên nổi bất an không tên. Chẳng hiểu sao cậu lại chọn cách nói dối, nói thật cũng có sao đâu! Nhưng có lẽ Xuyên muốn tự bản thân mình giải quyết êm xuôi mọi chuyện, chu toàn mọi thứ, để vẫn có được tình yêu và tình bạn vững bền. Nước cờ mà cậu đặt ra có thể đã đúng, nhưng tính toán đường đi lại quá non tay, trên dọc chuyển hành trình không phải chỉ có “quế nhân” mà còn có “dã nhân” nữa.

50. Chương 50

Chiều cuối tuần, mẹ ở nhà nên chuẩn bị cơm nước rất thịnh soạn, thậm chí đồ ăn còn nhiều hơn bình thường. Vì thế Xuyên thắc mắc hỏi tại sao, mẹ bảo là nhà mình sắp sửa có khách đến ăn cơm chung. Người đó là ai thì Xuyên chưa tiện hỏi vì nghĩ chắc là người quen của ba mẹ, bản thân cậu còn nhỏ không thể biết được. Một lúc sau thì papa về, nhưng không phải về một mình, bên cạnh còn có thêm một người đàn ông trạc tuổi và một cô gái trẻ rất xinh đẹp.

- Mình về rồi đó à? Vào phòng khách ngồi chơi một chút, em dọn đồ ăn ra bàn rồi vào dùng cơm luôn! - Mẹ niềm nở bước ra chào ba và đón tiếp vị khách kia rất nhiệt tình.

- Chị đừng xem tôi là khách, người quen thân thiết lâu năm cả mà! Châu bước ra chào cô đi con, rồi đi vô bếp phụ cô dọn cơm luôn! - Châu là tên của cô nàng.

Người đàn ông trung niên với vẻ ngoài lịch lãm không kém gì ba nói năng lịch thiệp, xem chừng là người khá quyền uy, vừa chào hỏi nhã nhặn với mẹ xong thì quay sang cô con gái ra mệnh lệnh. Vẫn theo kiểu mấy phân cảnh của phim gia đình Hàn Quốc mấy trăm tập, đơn đả đùng đẩy ngại ngùng một hồi thì cũng đầu vào đấy thôi, cô gái xinh đẹp kia vẫn vào phụ mẹ dọn cơm, tranh mất phần việc thường ngày của cậu. Bàn ăn sẵn sàng thì mẹ cũng kêu Xuyên lên gọi Hiệp xuống, vì lúc này anh chàng có dặn bận làm báo cáo dữ liệu nên khi nào ăn cơm mới được kêu (máu công tử vẫn còn nguyên *.*).

Những tưởng Hiệp sẽ hơi ngạc nhiên khi thấy sao nhà hôm nay đông người như thế, nhưng anh chàng vẫn giữ biểu hiện bình thản, xem như chuyện đã biết trước rồi vậy. Không đợi ba mẹ nhắc nhở, Hiệp tự động bước đến chào bác trai kia, kèm theo ánh mắt “có lẽ là” trù mến dành cho cô gái ấy (theo cảm nhận của Xuyên thôi!^^). Mà không “cảm” vậy sao được khi mà vô bàn ăn, mẹ lại cố tình bảo Xuyên nhường chỗ ngồi thường ngày cho cô nàng ấy - tức là ngồi kế bên Hiệp, Xuyên phải lấy thêm ghế ngồi kế bên (ngoài bìa).

Cuộc trò chuyện bắt đầu bằng những câu chào hỏi thông lệ, rồi về công việc làm ăn. Vấn đề chính mà Xuyên bắt đầu vểnh lỗ tai lên tập trung nghe đó là khi hai bên người lớn bắt đầu đề cập đến chuyện của Châu và Hiệp - bộ đôi mà theo họ là thanh mai trúc mã hiếm có trên thế gian. Thì cũng cứ coi như là vậy đi, Hiệp thì miêu tả nhiều rồi, cũng được xem như là nam nhân bá đạo. Còn Châu - cô gái với vẻ ngoài đúng chất một thiếu nữ xinh đẹp, tính cách biểu hiện này giờ xem ra cũng là con nhà gia giáo nề nếp, nói năng nhỏ nhẹ, không sồn sả rôm rả nhưng mấy cô “thí sinh” trước đó Hiệp dẫn về. Có lẽ với một vài tiêu chuẩn được xem là khá ổn đó, ba mẹ cũng đã đủ hài lòng về cô gái này rồi, nhưng Hiệp thì vẫn lặng im, không tỏ ra bất kỳ biểu hiện gì là tiếp nhận hay phản đối cả, cứ làm thật tốt phần việc của mình đó là ÁN.

Cuộc gặp gỡ rồi cũng đến lúc hạ màn, hai cha con khách quý chào cả nhà ra về. Trong khi ba và bác kia đang vừa từ tốn ra ngoài tiễn đưa trò chuyện thêm dăm câu, thì Châu vẫn còn nấn ná đứng đó chào hỏi mẹ Hiệp và anh chàng. Hiên nhiên mẹ nháy mắt ra hiệu bảo Hiệp tiễn cô nàng ra ngoài cổng (có phải về một mình đâu mà cũng màu mè *.*), cái chính là bà muốn tạo điều kiện cho đôi trẻ được quyền luyện tâm tình với nhau đôi câu, Hiệp cũng không chối từ, chủ động nắm tay cô nàng bước đi. Xuyên cũng chỉ lẳng lặng nhìn như thế, bởi danh phận cậu cũng chỉ đơn thuần là một đứa em trai, không thể can thiệp được gì. Nhưng điều cậu chàng không ngờ tới đó là cô gái ấy trước khi đi lại quay mặt lại, nhìn về phía Xuyên nở nụ cười hết sức “nồng nàn”:

- Chị về nha Xuyên, hôm khác sẽ đến chơi và mời em đi cà phê Starbuck!

Đơn thuần cũng chỉ là một lời chào, nhưng cái đáng nói ở đây là sao cô ấy lại biết được tên cậu?! Trong khi lúc này chào hỏi mẹ cũng chỉ nói đây là em trai của Hiệp mà thôi. Chẳng lẽ cô nàng đã biết Xuyên từ trước, cậu cứ nghĩ đây là lần đầu tiên họ gặp nhau, cả Hiệp cũng vậy, nhưng có lẽ mọi việc không hề đơn giản như Xuyên đã tưởng. Đường như mối quan hệ của anh trai và Châu đã có từ trước rồi.

Xuyên không bao giờ giữ mối thắc mắc của mình được lâu, cần phải tìm lời giải đáp thỏa đáng thật sớm, nhất là khi câu trả lời đều nằm ở vị “anh trai kiêm người yêu” kia. Khi ba mẹ đều đã yên vị ở dưới lầu chuẩn bị đi ngủ, Xuyên mới rón rén đi vào phòng của Hiệp...

- Có cần em phải gõ cửa không? - Miệng thì nói thế nhưng cửa đã mở rồi, chân cũng đã vào được 3 bước.

- Không cần làm màu nữa, đã lẩn lộn lê lét ở đây mấy đêm rồi còn gì?! – Cái tên to xác này luôn nói những lời cay độc không chút nề mặt.

Xuyên cũng đã quen với tính cách thô thiển đó, bình thản bước vào, ngồi trên góc giường, nhìn vào đối phương với ánh mắt nửa dè chừng nửa dò xét:

- Sao vậy, lâu ngày không được ngủ cùng nên nhớ hơi hả? Bởi vậy, lúc người ta chủ động thì không chịu đâu, cứ làm giá! Giờ chịu hết nổi rồi cũng tự động bỏ qua!!! - Hiệp tiếp tục dùng những lời nói khích tướng, cố tình khiến Xuyên nổi giận.

- Em chỉ hỏi hai chuyện thôi, rồi về phòng ngay! - Cậu chàng chẳng thèm để tâm lời Hiệp nói. Đi thẳng vào vấn đề chính.

- Chuyện gì?

- Có phải anh và chị Châu kia đã biết nhau từ trước rồi không?

- Phải, thì sao?

- Hai người quen nhau khi nào, và tại sao chị ấy lại biết tên em trong khi trước đó chưa từng gặp mặt, mẹ cũng không nói tên em ra... thế mà chị ta lại gọi chính xác và rất tự nhiên nữa?!

- Vì trước đây anh và cô ta đã từng...

Hiệp tính nói thêm thì bỗng tiếng chuông từ Iphone 5s vang lên, anh chàng nhìn qua tên hiển thị người gọi đến bỗng khẽ chau mày một chút, sau đó bấm “Denied”, không nhận cuộc gọi. Hiệp ngược mặt lên nhìn Xuyên rồi nói:

- Em về phòng đi, lúc khác anh sẽ giải thích cho em hiểu. Anh bận việc chút!

Dù lời thoại tiễn khách có phần dịu dàng hơn so với trước đây rất nhiều, nhưng Xuyên vẫn cảm nhận rõ sự lãnh đạm của anh, có vẻ còn bất an hơn cả ngày trước. Rốt cục giữa hai người có mối quan hệ như thế nào, vì sao Châu lại có vẻ như khá hiểu biết về cậu? Điều Xuyên lo lắng nhất chính là, Châu hoàn toàn khác với những cô gái trước đây, cả về nhân cách lẫn hoàn cảnh: Thứ nhất, Châu không nằm trong danh sách những “thí sinh” Hiệp đưa về nhà ra mắt ba mẹ, thế mà họ khi vừa gặp mặt cô ta vẫn rất niềm nở và ra vẻ ưa chuộng rất nhiều. Thứ hai, đa phần những cô gái trước đây đều không mấy may để ý gì đến Xuyên nhiều lắm, chỉ là chào hỏi qua loa cho có lệ, còn lại hoàn toàn phớt lờ với danh phận anh em trai của hai người. Trong khi đó, Xuyên lại cảm nhận rất rõ, Châu có một cái nhìn khá khác lạ về mình, có sự chú ý đặc biệt đến mình. Hay là người cô nàng thật sự “cảm gió” là Xuyên???Ặc ặc, không thể nào, chỉ là mơ mộng thôi, làm gì có cái kiểu “tình anh duyên em” ở đây được, mà nếu được thế thì khỏe rồi, chỉ sợ mọi chuyện đi xa hơn những gì cậu tưởng tượng thôi.

Cánh cửa phòng vừa khép cũng là lúc Hiệp bấm lại số vừa gọi đến ình, hướng mắt nhìn ra hiên cửa sổ, nơi ánh trăng vàng hui hắt đang chiếu rọi giữa trời đêm ảm đạm, nét mặt anh chàng cũng có vẻ đắm chiêu xen lẫn biểu cảm sâu xa.

51. Chương 51

Quán cà phê Highland, buổi trưa thanh vắng, nắng nhẹ. Trong một góc quán khuất sau tầm nhìn ra con phố ồn ào, Hiệp và Châu đang ngồi đối diện nhau, trong nét mặt có vẻ nghiêm trọng khác biệt với những đôi tình nhân đang âu yếm xung quanh họ...

- Lâu lắm rồi chúng ta mới lại được hẹn hò với nhau thế này đúng không anh? Nhớ lại khoảng thời gian lúc trước, thật êm đềm và lãng mạn quá...

- Đùng vòng vo ca cẩm nữa, cô muốn gì nói đi!

- Sao anh lại hỏi em câu đó, em có muốn gì đâu chứ? – Châu bày ra bộ mặt rất ư là kinh điển: ngây thơ vô số tội.

- Tôi rất không ưa những đứa con gái dây dưa lâu bầu. Rốt cục thì cô muốn sao mới để yên cho tôi đây?! - Hiệp bắt đầu mất kiên nhẫn.

- Anh à, em chưa bao giờ làm khó anh. Ngày trước chẳng phải anh từng thực hiện mọi yêu cầu của em không chút nề hà đó sao?

- Ngoài yêu cầu đó ra, tôi sẽ đáp ứng cho cô tất cả!

- Ngoài yêu cầu đó ra, em cũng không cần gì cả!

Hai lời thoại gần giống, nhưng ngụ ý hoàn toàn đối lập. Ánh mắt Hiệp bắt đầu sắc lạnh, chiếu tia nhìn về phía đối phương đầy sự căm phẫn cố kìm nén.

- Cô đừng quá đáng như thế, cái gì cũng có giới hạn thôi! Bình sinh tôi đây chúa ghét ai uy hiếp tôi, đưa tôi vào thế bị động.

- Anh nhầm rồi, từ trước đến nay... trong mối quan hệ của chúng ta, em luôn là người chủ động. Lúc bắt đầu yêu, rồi chia tay, để giờ đây quay trở lại, em đều chủ động! – Nét mặt Châu vẫn thể hiện sự tươi vui ngạo nghễ, nhưng ẩn sau ánh mắt cùng nụ cười sắc sảo kia lại chứa chút ủy khuất sâu xa nào đó, ít hay nhiều chỉ mình cô biết.

- Quay lại? Cô đừng có nằm mơ!

- Sao lại không, gia đình hai bên cũng đã gặp nhau nói chuyện cả rồi. Ba mẹ anh rất là quý em, mà có vẻ ông bà cũng ham con dâu lắm rồi. Này nhé, chúng ta sẽ cưới nhau, sau đó vui chơi thư thái thêm vài năm cho đến khi tụi mình tốt nghiệp ra trường, anh ổn định sự nghiệp, công ty của ba anh và liên doanh của ba em hợp lại thành một tập đoàn thống nhất, anh sẽ được kiêm nhiệm chức vụ phó tổng điều hành, em an phận ở nhà sinh cho anh một đứa bé trai thật kháu khỉnh, cháu nội đích tôn nối dõi tông đường khiến ba mẹ anh tự hào và mãn nguyện. Rồi...

Châu đang còn tính tiếp tục bài diễn thuyết bất tận của mình nhưng đã bị bàn tay Hiệp chặn hòng lại:

- Xi-tốp cái điệp khúc “Beautiful life” đó của cô lại đi! Tôi tự thấy mình không được cái diễm phúc đó, mời cô trao tương lai sáng lạng kia ột thằng “dại dột” khác dùm. Tôi đã qua cái thời bông bột dễ dãi trước đây rồi, tôi hiện giờ đang muốn sống rất nghiêm túc!

- Chờ đất ơi, chứ bộ này giờ em nói với anh là chuyện giỡn chơi chắc?! Tất cả những điều em liệt kê ở trên đều sẽ thành hiện thực 100%, chỉ cần anh gặt đầu một cái là xong xuôi đâu vô đó. Ngủ một giấc sáng mai thức dậy là thành chàng rể quý của ông chủ doanh nghiệp TRẦN CHÂU lừng lẫy nhất Sài Thành chuyên về mặt hàng phế liệu... í quên vật liệu xây dựng! – Đúng là học chuyên ngành tiếp thị có khác, trót lưỡi đầu môi ghê gồm luôn.

- Hứ, tôi không cần cái danh hiệu đó, khả năng tôi đủ để tự lực cánh sinh, không cần dựa hơi vào ai, càng không muốn để phụ nữ dắt mũi mình. Cô mà chịu an phận sao? Có mà trời sập á, về nhà chồng rồi thì chắc cô leo từ nóc nhà nhảy xuống quá!

- Đứng trên nóc nhảy xuống chi vậy anh? Nhà anh cao lắm, nhảy xuống té gãy cổ rồi sao?! Em không có ngu vậy đâu, anh yên tâm!!!

Hiệp hoàn toàn bó toàn thân với cô gái lắm chiêu này, có lẽ đối thoại không thể giải quyết được vấn đề, Hiệp đứng dậy, tiến đến gần, cúi người đưa mặt mình gần sát vào mặt cô nàng, làm mọi người lầm tưởng rằng họ đang “hun” nhau, nhưng kỳ thực là buông lời đe dọa.

- Đừng có manh động tự làm theo ý mình, cô sẽ không biết mình phải nhận lãnh hậu quả gì đâu!

- Anh có thể làm gì được em? Khi em là người nắm dao đằng cán?!

- Chuyện đó trước sau gì cũng phơi bày, chỉ là tôi muốn tự mình đứng ra giải quyết, người ngoài như cô đừng có nhúng mũi vào, và cũng đừng mơ tưởng cái ý định hoang đường đó nữa, không có cửa đâu!

- Hihi, anh đúng là người đàn ông thủy chung son sắc nha! Thiệt ganh tị quá đi mất, mà không biết cái chuyện hôm trước em mách cho anh, anh đã hỏi “người ấy” của anh chưa vậy?!

Ngập ngừng một lúc, Hiệp lên tiếng hờ hững...

- Chuyện đó không cần cô lo!

- Nhắc nhở anh biết, đừng tin tưởng quá mà dễ bị cầm chừng. Trong thế giới của anh cũng không thiếu chuyện đó đâu, nhất là người ta có nhiều sự lựa chọn như thế.

Hiệp bỏ đi, cố tỏ ra vẻ phớt lờ những gì Châu nói, nhưng thực sự trong lòng cũng có chút dao động. Anh chàng rất phiền lòng khi Xuyên lại nói dối chuyện hẹn gặp Định ở quán ở cà phê buổi trưa hôm đó bằng cách lấp liếm bởi việc học. Hiệp là người không thích sự lừa dối, nhất là với người mình yêu thương...

52. Chương 52

Thứ năm, Xuyên được nghỉ buổi sáng, điều đó có nghĩa cậu ở nhà một mình. Đang ngồi thảnh thơi trên ghế sofa xem Paris by night “S” thì bỗng tiếng chuông cửa reo, Xuyên buồn bực chạy ra mở cửa thì nhận ra đây là vị khách nữ xinh đẹp bí hiểm.

- Chào em trai xinh xắn đáng yêu!

- Chào chị, chị muốn tìm anh Hiệp hay ai ạ? Ba mẹ và anh ấy đều đi làm, đi học hết rồi. Chiều chị ghé nhé!

- Xuyên muốn giải quyết nhanh gọn để khỏi phiền hà giờ phút nghỉ ngơi của mình, sắp tới bài “Anh muốn em sống sao” của Minh Tuyết rồi.

- Chị biết, tối đây chủ yếu là chơi và tham quan thôi, không cần gặp ai cả!!!

Xuyên còn chưa hết thần thốt về câu trả lời của Châu thì cô nàng đã điềm nhiên lách người chen vào trong, mặc cho Xuyên vẫn đứng đó trông theo với ánh nhìn nửa thần thốt nửa dị hợm. Không còn cách nào khác để “tiễn khách”, Xuyên đành đóng cửa cổng, bước vào theo để kiểm soát vị khách quá mức tự nhiên kia. Châu đi lòng vòng phòng khách, ngắm ngắm nghía nghía, sờ mó hết vật này đến đồ kia, cũng may là không hậu đậu cầu thả đến mức làm đổ bể thứ gì. Đạo chơi chán chê, cô nàng ngồi phịch xuống sofa thở hắt ra một cái rồi lên tiếng:

- Lấy cho chị cái gì mát uống đi cưng!

- Chị uống gì ạ?

- Ừm... sinh tố kiwi đi, để ít đường thôi, chị đang giảm cân, nhanh nha chị đang khát!

- Dạ, xin lỗi... Nhà em không có kiwi.

- Vậy thôi sinh tố sầu riêng đi!

- Hôm qua mẹ em có mua về cho cả nhà ăn hết rồi, không có chứa lại làm sinh tố chị ơi!

- Chờ đi cưng, cái biệt thự rộng thênh thang, đẹp lộng lẫy như vậy. Mà hỏi món uống nào ra cũng không có là sao chời?!! - Cái mồm của chị í cong cớn đến Trần Thành giả gái còn không bằng luôn.

- Dạ, nhà em không phải quán cà phê sân vườn. Nếu chị thích uống sinh tố thì cảm phiền ra ngoài đầu ngõ mua dùm!

- Thôi, trời nắng vậy đi long nhong ngoài đường đen da hết. Vậy trong nhà có đồ uống gì sang nhất thì đem ra đây dùm đi! - Xà nẹo một hồi cũng đành biết thân biết phận.

Xuyên thở dài ngao ngán rồi lặng lẽ quay người đi vào bếp, 1 phút sau để lên bàn trước mặt vị khách quý ly nước lọc.

- Cái gì vậy chời... nghĩ sao mà tiếp khách bằng loại nước không thể bèo hơn thế này chứ?!

- Thì chị bảo đang khát, mà lại sợ mập. Nên em đem cho chị ly nước mát vừa giải khát vừa không đường, khỏi sợ tăng cân! - Xuyên đáp trả hờ hững.

- Tui thấy không vui vì thái độ của cậu rồi đấy nhá! Dù sao thì tôi cũng là người yêu của anh hai cậu, chẳng bao lâu nữa là thành chị dâu rồi. Cậu nên biết điều mà phải phép một chút!

- Khi nào lấy nhau được hẳn hay đi. Giờ chị vẫn chỉ là “người đứng ngược lối”, đừng nên ra vẻ quá như vậy!

Châu bắt đầu phát cáu, đứng phắt dậy, dù thể vì không mang giày cao gót nên chiều cao đã bị thua thiệt ít nhiều so với Xuyên, cổ nhón lên nhưng vẫn chới với, 1m64 phải chịu thôi! Cô nàng thể hiện sự ranh mãnh đàn chị, đưa tay vuốt nhẹ má Xuyên, rồi nhéo nhéo ngất ngất ra chiều dạy dỗ...

- Cưng à, khôn hồn thì nên ngoan ngoãn với chị đi, cưng không biết bản thân cưng đang chịu sự lệ thuộc thế nào đâu!

Xuyên nghe thấy tiếng mở cổng, đoán chắc Hiệp về nên dùng kế hoãn binh:

- Chắc anh Hiệp về rồi đó, tôi lên phòng đây. Cứ ở đây mà trò chuyện với anh ấy. Cáo từ!

- Đứng lại đó, tôi còn chưa uống nước mà?

- Ly nước để trên bàn đó, chị không có tay cầm uống sao?!

- Tôi muốn cậu dâng tới tận tay tôi uống!!!

Xuyên bắt đầu nổi điên với loại con gái vẻ ngoài thiên thần mà bên trong ác quỷ này, cậu chàng cầm ly nước lên đưa sát mặt Châu. Nhưng vì lực tương tác hơi nhanh nên nước bị văng ra ngoài, tạt trúng vào áo của cô ả một ít. Xuyên rút tay lại toan xin lỗi thì Châu đã giơ tay lên tát vào mặt cậu một cái rõ đau:

- Chị quá đáng rồi đó, tôi chỉ lỡ tay một chút thôi! Sao lại động tay động chân như vậy chứ?

- Tao thích đó mày làm gì được tao? Tao rất ghét đứa nào làm đổ nước lên người mình, làm dơ hết cái áo hàng hiệu mười mấy triệu mới mua, lát về tao phải đem giặt vô sọt rác rồi!

- Chị thật đúng là...

Xuyên hơi rướn người về phía trước, toan hù dọa đôi chút vì nóng giận cực đại, máu sôi lên tới não, phải dạy cho đứa con gái thâm hiểm này một bài học mới được. Nhưng cậu chưa kịp làm gì thì Châu đã nhanh tay hơn, xử lý tình huống mà chính cậu cũng không ngờ tới...

- Cái gì? Cậu tính đánh tôi hả, sao cậu có thể thô bạo với con gái như vậy chứ?~! Á.....

Xuyên chưa kịp hiểu cái lời thoại cắt cớ đó của Châu dùng để làm gì thì cô nàng đã kéo cánh tay cậu đang cầm ly nước vẫn chưa tràn ra hết về phía mình, tự động hất vào mặt cô ả. Sau đó hất tay Xuyên ra, làm ly nước trượt ra rơi xuống nền gạch vỡ tan tành, đồng thời cô nàng bật người ra sau, làm động tác “bị ngã” vô cùng điêu luyện, lăn thêm mấy vòng rồi hạ cánh an toàn gần thành nệm sofa, gương mặt lộ vẻ đau đớn đối trá. Một tình huống quá đối quen thuộc trên các phim truyền hình, chỉ là Xuyên không ngờ cái loại con gái hai mặt này lại đưa mình vào vai diễn bị hại, khi thiên thời địa lợi nhân - vừa - đủ, Hiệp đã đứng ngay cửa chính, thưởng thức toàn bộ vở diễn “Nỗi Oan Thị Mẫu”.

53. Chương 53

Mọi thứ diễn tiến theo đúng những gì Châu sắp xếp, chỉ còn chờ Hiệp bước vào đỡ mình dậy và mắng đứa em bạo hành với chị dâu một trận thôi. Hiệp từ tốn đi tới chỗ hai người, nhẹ nhàng đỡ cặp xách xuống ghế, sau đó tiến lại gần chỗ Châu đang tạo dáng “nửa nằm nửa ngồi” cộng vẻ mặt cố tỏ ra khổ sở nhất có thể...

- Em có sao không?

- Dạ, không sao đâu anh! Chỉ bị trầy trụa chút đỉnh, bầm tím chút đỉnh, trật khớp chút đỉnh thôi. Lát em đi khám bác sĩ thử xem sao, nhưng chắc không đến nỗi ảnh hưởng tới xương đâu!

- Vậy thì tốt rồi! - Hiệp quay mặt nhìn chỗ khác, nét mặt hồ hững.

- Mà anh đừng có la Xuyên nha! Cũng tại em, có phải là khách quý gì đâu, chỉ vì tới nhà thăm anh và hai bác nhưng không gặp, trời thì trưa nắng nóng quá đi nên em có xin cậu ấy cho em vào nhà uống chút nước át. Em hiểu hoàn cảnh “chị dâu em chồng” mà, có lẽ Xuyên hồng có ưa em nên mới đẩy ly nước mạnh tay quá, em cảm không kịp. Con gái chân yếu tay mềm, dù Xuyên trông có vẻ thư sinh như cũng cao hơn em

gần 10 phân nên hiển nhiên sức lực áp đảo, muốn đẩy ngã em đâu phải chuyện khó khăn gì!!! – Đi một vòng dài dòng chóng mặt, cuối cùng cô nàng cũng về đích thành công với ý định ám hại “em chồng hờ”.

Xuyên lắc đầu thở dài, có vẻ như lần này Hiệp lại tiếp tục chọn sai đối tượng nữa rồi, mà chính xác là ba mẹ thì đúng hơn. Chỉ có điều lần này hơi mệt tim vì bà chị này lại hướng tầm ngắm về phía cậu quá tập trung. Lười thanh minh, lại dị ứng day dưa với phụ nữ nên Xuyên chọn cách im lặng, giao mọi quyền xử lý vào tay vị anh trai kiêm người yêu. Hiệp sau khi kiên nhẫn nghe hết lời ca cẩm của Châu thì nhẹ nhàng đỡ cô nàng dậy, tạo thời cơ cho chị ấy lợi dụng ôm ấp sờ soạng bờ vai và cơ ngực rần rở của anh, Xuyên cũng chẳng quan tâm, nhìn đi chỗ khác. Sau khi dìu Châu an vị lên sô-pha, Hiệp lúc này mới xoay người hướng về phía Xuyên đang đứng, mặt đối mặt. Châu háo hức nghiêng người qua để chuẩn bị chứng kiến phân cảnh mắng chửi bênh vực cho cô, có khi còn đánh cho vài cái cũng nên. Hiệp đưa tay lên, hướng đến bên má hơi đỏ lựng của Xuyên, đó cũng là chỗ Châu vừa tát. Vì da mặt Xuyên trắng, lại dễ kích ứng với tác động bên ngoài nên dấu tay in khá rõ, Hiệp ôn nhu vuốt ve nhẹ nhàng lên, ánh mắt hơi lay động mang chút thương cảm, sau đó cất tiếng nói khẽ:

- Em lên phòng đi, ở đây để anh dẹp được rồi!

Xuyên tính nói thêm gì đó nhưng lại thôi, vì quá hiểu rõ tính nhau rồi nên Xuyên càng biết Hiệp luôn muốn tự đứng ra giải quyết mọi rắc rối một mình, tránh ảnh hưởng đến đối phương càng ít càng tốt. Cậu chàng lẳng lặng tiến đến stop đĩa nhạc, lấy ra cát vào hộp cẩn thận rồi tắt tivi, sau đó đi lên lầu, trong khi Châu vẫn há hốc mồm vì sự bình an vô sự của kẻ mình cố tình hãm hại.

- Anh Hiệp, anh bỏ qua dễ dàng vậy sao?! Không một lời trách móc thậm chí nhắc nhở luôn!

- Thì em cũng bảo đừng la mắng em ấy còn gì? Với lại em tự biết mình chân yếu tay mềm, mong manh dễ vỡ nên tự động mất đà té ngã, đâu phải ai làm cho té đâu mà oán trách được!

- Anh... Anh không thấy người em ướt chèm nhẹp sao hả? – Châu chẳng chút ý tứ, ưỡn bộ ngực căng tròn của mình lên để Hiệp dòm cho rõ, mắng nước ướt thấm thấu vào lớp áo ngoài mỏng manh làm người đứng gần dễ dàng thấy rõ những hoa văn màu đỏ chót của chiếc áo ngực cô đang mặc.

Hiệp không đáp lại, bước vào phòng tắm lấy ra chiếc khăn nhỏ và cái áo mặc nhà của mẹ trên sào, đem ra chìa trước mặt Châu:

- Vào trong thay ra rồi mặc đỡ cái này vào, lấy máy sấy hong khô rồi mặc trở lại, để ướt vậy hoài không tốt đâu! - Lời nói có vẻ quan tâm nhưng cử chỉ lại lạnh đậm như xa lạ.

- Thiệt là cảm động quá đi! – Châu nũng nịu, áp sát người vào Hiệp, không nhận lấy vật phẩm ngay mà đong đưa vòng 1 của mình để lừa tình, ánh mắt rất đổi “Phan Kim Liên”. – Em muốn anh... thay đồ cho em!!!

- Hi... xin lỗi nha, tui giờ không còn thích ăn bánh bèo nữa!

- Anh giờ chuyển sang ăn bánh da lợn rồi hử? – Châu gắng hỏi mang theo chút tức tối kìm nén.

- Cô biết vậy là tốt rồi!

- Ấy da, ba mẹ anh mà biết được khẩu vị “khác loài” này của cậu con trai quý tử, chắc là vui mừng đến muốn chết đi mất!!! – Châu châm biếm với vẻ thâm hiểm đa đoan.

Lúc này chính Hiệp là người kéo Châu áp sát vào mình, ánh mắt sắc lạnh đáng sợ hướng vào đối phương buông lời cảnh cáo cao điểm:

- Tôi đã nói là cô đừng manh động làm càng, khôn hồn thì biết điều một chút! Cô cũng chẳng tốt đẹp gì để có thể đặt chân vào nhà này làm con dâu đâu!

- Tại sao lại không? Chẳng phải em là người tình đầu tiên của anh sao? Và chẳng phải em cũng là người anh có ý định gắn bó lâu dài là gì?!

Trong lúc đó, Xuyên bước xuống trở lại, trên vai có quai theo chiếc ba lô. Dù nhìn thấy khung cảnh “ôm ấp dính khấu” có phần nhạy cảm nhưng nét mặt cậu vẫn không biến sắc, bình thần lướt qua rồi nhìn Hiệp nói một câu:

- Em sang nhà bạn học nhóm, 5 giờ em về ă!

Hiệp chưa kịp lên tiếng nói gì thì Châu đã chen vào:

- Chắc là qua nhà người bạn trai vô cùng thân thiết, hơn cả mức tình cảm bình thường luôn chứ gì?! Trông cậu ta cũng đẹp trai, cao lớn chẳng kém gì anh trai của cưng mà đúng không? Ấy da, hơi khó lựa chọn đây!!!

- Chị đừng có nói nhảm nhí, không biết gì thì đừng có thêm mắm dặm muối vào! – Xuyên cảm thấy hết chịu nổi cái loại con gái rãnh rỗi sinh nông nổi này.

- Tôi nói là chỉ có từ đúng tới chính xác hoàn toàn thôi. Tôi biết cậu cũng đang do dự dūr lắm, chàng nào cũng tươi nguyên hết mà, nhưng tôi nghĩ cậu nên “bát-sê” sang cậu bạn thân kia thì hơn, vì anh trai hào hoa phong nhâ này đã có tôi “hót” rồi!!! – Châu vừa nói vừa tiếp tục lợi dụng ve vuốt ngực Hiệp.

Xuyên chẳng muốn mất thời gian đôi co thêm nữa, cộng thêm chướng mắt với khung cảnh kia nên quay mặt bỏ đi. Nhưng được một đoạn đến giữa sân thì đồng thời chuông cổng reo lên liên hồi, Xuyên bước ra mở thì biết ra người mình đoán trong đầu ngay, chỉ có thể là Định:

- Tui nói để tui tới nhà Định mà, sao lại đây làm gì nữa?

- Tại trễ hơn giờ hẹn nửa tiếng rồi, không biết Xuyên có chuyện gì nên tui tới...

Xuyên định nhanh chóng bước ra đóng cổng đi ngay nhưng bà tám kia như oan hồn vất vưởng quyết chống phá cho ban hành mới chịu siêu sinh, tiếng cười lãnh lớt chói tai từ phía sau vọng tới, tiếp nối theo giọng nói lạnh lạnh:

- Ấy da, cảm động thiệt nha. Chàng đến chờ nàng ở tận cổng luôn cơ! Điều này thì anh Hiệp sắp sửa mất người yêu là cái chắc rồi, người ta nhiệt tình đến thế mà! Chúc cho đôi trẻ trăm năm hạnh phúc nha, hai cặp đều thành được với nhau, kết thúc phim quá có hậu luôn rồi!!! Hí hí hí...

Bốn đôi mắt cùng hướng về đối diện nhau, mỗi người một biểu hiện, lo lắng có, bức bối có, ngạc nhiên có và đắc thắng có. Ngày trưa hè nóng bức càng thêm rất bỏng trước tình thế tiến thoái lưỡng nan...

54. Chương 54

Định là người duy nhất oan uổng bị cuốn vào mối tình tay tư tẻo ngoe này, cậu chàng ngơ ngác nhìn Xuyên hỏi:

- Có chuyện gì vậy Xuyên? Tui biết là mình đẹp trai nhưng cũng đâu cần tụ họp ra đây tiếp đón nồng hậu dữ vậy? – Trong câu hỏi vẫn mang sự hài hước châm biếm vốn có.

- Không có gì đâu, tại họ sợ người lạ nào đó nên ra dõm vậy mà, mình đi thôi!

Xuyên nắm tay Định lôi đi nhanh ra, quên cả đóng cửa cổng. Chứng kiến cảnh tượng đó, Hiệp hiển nhiên chẳng mấy vui vẻ gì. Đã thế cô nàng mỹ miều kia còn sợ mẩu Hiệp chưa đủ độ sôi, quyết tâm đun thêm củi lửa vào:

- Bây giờ thì anh thấy những lời em nói là đúng rồi chứ? Ngay trước mặt anh mà nó dám nắm tay thẳng bạn hơn cả mức thân kia tình tứ như thế, có thêm coi anh ra gì đâu! Rồi sẽ có ngày anh bị...

- Cô nín đi dùm tôi được không?! Rãnh rỗi quá thì về nhà phụ mẹ bán vàng đi, giá đang tụt thê thảm đây kìa. Đừng có ở đây bán xăng nữa!!!

- Anh nỡ đối xử với em như vậy sao? Trời nắng chan chất như vậy mà bắt em về ngay thì còn đâu làn da trắng hồng rạng rỡ của em nữa chứ? – Chẳng hiểu sao cô nàng này lại luôn thích bày ra bộ mặt đáng thương với một người đã rãnh đến từng chân tơ kẽ tóc như Hiệp.

- Vậy sao lúc đi cũng nắng mà vẫn ráng gượng được?!

- Thì vì muốn gặp anh, muốn được thăm hai bác!

- Vậy thì vào trong phòng khách mà đợi, tui lên phòng xem phim đây!

- Cho em coi chung với, ngồi một mình chán lắm!
- Tui xem phim kinh dị với 21+ đấy, cô dám xem không?
- Lúc nào tới cảnh giết chóc, cắn xé thì anh báo em trước để em bịt mắt lại. Còn khi nào tới “cảnh nóng” thì bảo em mở to mắt ra thưởng thức cùng anh, nhoo?!
- Tôi bắt đầu thấy sợ cô rồi đấy!

Tất nhiên, Hiệp chẳng dại dột gì mà để Châu bước vào phòng mình, bỏ cô nàng ngồi la liệt ở phòng khách xem tivi cho tới khi ba mẹ về luôn. Châu hiển nhiên lúc này hóa thân trở lại thành cô gái nhu mì, thực đức, xông xáo cùng vào bếp phụ bác gái làm đồ ăn.

Trong lúc đó, Xuyên cũng đang trên đường trở về nhà sau buổi học nhóm với Định. Quãng đường quen thuộc nhưng sao hôm nay lại thấy xa vô chừng. Xuyên được Định cho biết một tin rất đổi bất ngờ...

- Sao ông không đợi khi học xong cấp 3 rồi hãy đi du học?
- Ba tui đột nhiên có chuyển công tác ở Mĩ, tìm hiểu thì biết có trường trung học dạy khóa đào tạo rất tốt cho chuyên ngành của tui sau này. Nên thay vì học xong chương trình ở Việt Nam, tui vẫn có thể qua đó tiếp nối chương trình học và được xét duyệt thẳng vào trường đại học luôn. Vì trước sau gì tui cũng sẽ qua Mĩ du học, nên đi càng sớm thì mọi thứ sẽ thuận lợi hơn!
- Vậy là sau khi hết học kỳ này là Định đi ngay hả?
- Ừm, hồ sơ cũng đã gần hoàn tất rồi!
- Dù có hơi hụt hẫng một chút, nhưng dù sao cũng mừng cho ông. Qua đó cố gắng học tốt nha, nhớ liên lạc với tui thường xuyên bằng FB và Skype, post ảnh lên page cho tui xem nữa đó!
- Xuyên chỉ muốn nói những lời này với tui thôi sao? – Ánh mắt Định nhìn Xuyên mang theo niềm thương cảm sâu sắc dịu vợi.
- Chứ Định còn muốn thế nào nữa?

Bóng chiều tà ngả xuống hình dáng hai người đổ dài trên mặt đường nhựa phẳng lặng, không gian im lìm mang theo làn gió hanh nhẹ khi hoàng hôn dần buông. Chàng trai cao lớn đứng đối diện với chàng trai vóc người mảnh dẻ, tay nắm lấy tay, thể hiện sự mong mỏi xa xăm nào đó...

- Xuyên có muốn cùng tui đi du học không?

Một câu hỏi quá đổi bất ngờ, nó làm Xuyên vô cùng lúng túng khó xử...

- Tui chưa có ý định đi du học sớm như vậy, với lại ba tui cũng chưa sắp xếp gì hết! Đâu phải muốn đi là đi ngay được!
 - Hì, chỉ cần Xuyên thật sự muốn đi cùng tui. Tui sẽ có cách để nói với ba lo hồ sơ thủ tục cho Xuyên thật nhanh, đi nước ngoài du học không quá khó như đi định cư. - Bất chợt Định khựng lại, thay đổi nét mặt từ tươi cười sang u buồn - Nhưng tui biết, lý do quan trọng là Xuyên không muốn xa người đó, đúng không?
- ch [v uz @ ày làm con dâu đâu!

- Tại sao lại không? Chẳng phải em là người tình đầu tiên của anh sao? Và chẳng phải em cũng là người anh có ý định gắn bó lâu dài là gì?!

Trong lúc đó, Xuyên bước xuống trở lại, trên vai có quai theo chiếc ba lô. Dù nhìn thấy khung cảnh “ôm ấp dính nhau” có phần nhạy cảm nhưng nét mặt cậu vẫn không biến sắc, bình thần lướt qua rồi nhìn Hiệp nói một câu:

- Em sang nhà bạn học nhóm, 5 giờ em về ạ!

Hiệp chưa kịp lên tiếng nói gì thì Châu đã chen vào:

- Chắc là qua nhà người bạn trai vô cùng thân thiết, hơn cả mức tình cảm bình thường luôn chứ gì?! Trông cậu ta cũng đẹp trai, cao lớn chẳng kém gì anh trai của cưng mà đúng không? Ày da, hơi khó lựa chọn đây!!!

- Chị đừng có nói nhảm nhí, không biết gì thì đừng có thêm mắm dặm muối vào! – Xuyên cảm thấy hết chịu nổi cái loại con gái rãnh rỗi sinh nông nổi này.

- Tôi nói là chỉ có từ đúng tới chính xác hoàn toàn thôi. Tôi biết cậu cũng đang do dự dūr lắm, chàng nào cũng tươi nguyên hết mà, nhưng tôi nghĩ cậu nên “bát-sê” sang cậu bạn thân kia thì hơn, vì anh trai hào hoa phong nhã này đã có tôi “hốt” rồi!!! – Châu vừa nói vừa tiếp tục lợi dụng ve vuốt ngực Hiệp.

Xuyên chẳng muốn mất thời gian đôi co thêm nữa, cộng thêm chứng mắt với khung cảnh kia nên quay mặt bỏ đi. Nhưng được một đoạn đến giữa sân thì đồng thời chuông cổng reo lên liên hồi, Xuyên bước ra mở thì biết ra người mình đoán trong đầu ngay, chỉ có thể là Định:

- Tui nói để tui tới nhà Định mà, sao lại đây làm gì nữa?

- Tại trễ hơn giờ hẹn nửa tiếng rồi, không biết Xuyên có chuyện gì nên tui tới...

Xuyên định nhanh chóng bước ra đóng cổng đi ngay nhưng bà tám kia như oan hồn vất vưởng quyết chống phá cho ban hành mới chịu siêu sinh, tiếng cười lãnh lớt chói tai từ phía sau vọng tới, tiếp nối theo giọng nói lạnh lạnh:

- Ấy da, cảm động thiệt nha. Chàng đến chờ nàng ở tận cổng luôn cơ! Điều này thì anh Hiệp sắp sửa mất người yêu là cái chắc rồi, người ta nhiệt tình đến thế mà! Chúc cho đôi trẻ trăm năm hạnh phúc nha, hai cặp đều thành được với nhau, kết thúc phim quá có hậu luôn rồi!!! Hí hí hí...

Bốn đôi mắt cùng hướng về đối diện nhau, mỗi người một biểu hiện, lo lắng có, bức bối có, ngạc nhiên có và đắc thắng có. Ngày trưa hè nóng bức càng thêm rát bỏng trước tình thế tiến thoái lưỡng nan...

55. Chương 55

- Định à, thật ra...

- Việc tui đi du học, không có nghĩa là tui hoàn toàn từ bỏ Xuyên đâu! Tui sẽ trở về, và bất cứ lúc nào cũng có thể cướp Xuyên khỏi tay hắn!

- Tui phải nói bao nhiêu lần Định mới hiểu đây? Giữa tình bạn và tình yêu không thể hòa hợp được. Cảm xúc tui dành cho Định vĩnh viễn chỉ là bạn thân thôi, không thể khác đi... Tui rất quý Định, xem Định là người bạn tốt nhất, chỗ dựa vững chắc nhất của mình. Giờ phải xa nhau, tui thật sự rất buồn...

- Nếu như có một biến động nào đó, hay người mà Xuyên từng nghĩ sẽ dành hết yêu thương ỉnh, nhưng lại có lúc đổi thay. Xuyên có nghĩ sẽ phải rời bỏ người đó, đi đến một nơi khác thật xa?

- Sao Định lại nói những lời như vậy chứ?

- Đường đời biến động, đâu ai biết trước chữ “Ngờ”...

- Tui không muốn nghĩ đến điều đó!!! – Xuyên chưa từng một lần tính đến chuyện phải chia xa người mình yêu thương, hạnh phúc không phải dễ tìm, huống chi đã có trong tay lại có thể từ bỏ dễ dàng như thế.

- Mọi thứ đều có thể thay đổi, hãy nhớ tui lúc nào cũng chờ Xuyên đi cùng con đường với mình!

Xuyên cũng không biết nói gì thêm nữa, mọi thứ hiện tại quá rối rắm cũng đã đủ khiến cậu đau đầu lắm rồi. Chuyện người “chị dâu” lắm chiêu kia vẫn còn chưa biết thế nào, giờ lại thêm cậu bạn thân bày ra thêm một mớ bồng bong nữa. Đã gần tới nhà, Xuyên quay sang tính chào Định rồi bước vào thì bất ngờ cậu chàng ôm chầm lấy mình, môi còn khê chạm vào đỉnh tóc vô cùng trìu mến. Khoảnh khắc lướt qua rất nhanh, Xuyên đẩy Định ra thật mạnh, mang theo vẻ khó chịu khôn cùng...

- Chẳng lẽ đến một cái ôm tiếc nuối Xuyên cũng không thể cho tui sao? – Định tuy mỉm cười nhưng ánh mắt lại buồn rười rượi, giọng nói mang theo sự đắng chát.

- Định đừng như vậy nữa, tui không thích đâu! – Xuyên vô cùng mệt mỏi, không còn sức để nói nữa.

- Thôi được rồi, tui xin lỗi. Xuyên vào nhà đi!

Cậu chàng cũng chẳng buồn chào nữa, bước nhanh vào nhà, khi vừa mở cổng thì lại tiếp tục chạm mặt một người chẳng hề mong đợi chút nào...

- Coi bộ tình cảm dữ ha! Điệu này là có thịt bò mà vẫn thèm ăn đồ hải sản nè... không được rồi!!!

Xuyên nhìn Châu bằng vẻ mặt chán ngán, không thèm mở miệng nói luôn, cứ thế bước qua cô nàng đi thẳng vào trong nhà, đã thừa biết cô ta cố tình châm chọc thì còn đối kháng lại làm chi cho tốn sức nữa. Cậu vào nhà thưa ba mẹ mới về rồi lên phòng tắm rửa, bước ra thì vô tình Hiệp cũng từ phòng anh đi ra để chuẩn bị xuống ăn cơm.

- Em mới về à?

- Dạ, em về rồi tắm vừa xong.

- Ừm, cùng xuống ăn cơm luôn đi!

Lời nói vẫn mang vẻ ôn nhu dịu dàng, nhưng cử chỉ của Hiệp có vẻ gì đó không mấy vui tươi, nét cười mờ nhạt ẩn trong đó mở suy nghĩ phức tạp nào đó. Bàn ăn đã sẵn sàng, Châu và ba mẹ đã ngồi trên bàn ăn. Vị trí vẫn như cũ, Xuyên chọn chỗ ngoài bìa để cho Hiệp ở giữa Châu và cậu. Bất chợt Châu quay sang nói với Xuyên:

- Chuyện hồi trưa cho chị xin lỗi nha Xuyên!

Bất ngờ trước câu nói này, Xuyên nhất thời cũng không biết trả lời lại thế nào. Papa liền lên tiếng:

- Hồi trưa có chuyện gì vậy?

- Dạ cũng không có gì đâu bác trai. Chỉ là con không biết cả nhà đều đi vắng cả, chỉ có em ấy ở nhà. Chắc là làm phiền em ấy vui chơi hay tâm sự với bạn bè người yêu gì đó nên thái độ không mấy vui vẻ khi con tới. Cũng tại con, không có tinh ý gì hết, chắc Xuyên cũng không mấy cảm tình với con, biết thế con đã về ngay chứ không ở lại đợi anh Hiệp về rồi!

- Sao vậy? Hai đứa có xích mích gì sao? - Mẹ cũng lên tiếng hỏi rõ sự tình.

- Cũng không có gì đâu bác gái, chỉ là Xuyên lỡ tay hắt nước vô người con thôi à!!!

Xuyên trước nay cũng không dưới một lần từng rơi vào tình cảnh bị người khác đổ oan, vì thế đã không muốn giải bày gì nhiều nữa, cậu chàng lẳng lặng nuốt nốt miếng cơm còn lại, rồi buông chén xuống, chào ba mẹ bảo lên phòng học bài rồi đứng dậy bước đi. Một lúc sau Hiệp cũng buông chén xuống, mẹ thấy bất thường vì hôm nay anh chỉ ăn có 2 chén rượu (thường ngày 4 chén), nhưng vẫn gặt đầu để Hiệp lên phòng, bỏ lại Châu ngồi đó trong nỗi hẫ hẫ kèm bực bội.

56. Chương 56

Hiệp gõ cửa phòng Xuyên ba cái rồi bước vào, giữ đúng phép lịch sự cần có. Xuyên đang ngồi cạnh cửa sổ kéo tai phone nghe bài "Sorry that I love You". Hiệp ngồi xuống bờ tường đối diện, lặng lẽ nhìn đối phương, ánh mắt mang theo thứ xúc cảm hỗn tạp khó nhận rõ. Thấy sự tình khúc mắc, Xuyên đành tháo tai nghe ra, chủ động lên tiếng:

- Anh có chuyện gì muốn nói với em sao?

- Không có thì anh vào đây làm gì?! - Hiệp vẫn luôn giữ cách nói chuyện sỗ hăng như cũ.

- Đầu nhất thiết phải có gì để nói, nhiều khi anh chỉ muốn "làm" thôi cũng vào mà!

- Em càng ngày càng lém lỉnh đó! Anh thấy... dạo này em đổi khác lắm!

- Em vẫn như cũ thôi, chỉ có anh là khác!

- Anh khác hay em khác? - Hiệp vẫn nhất quyết hỏi gặng lại.

- Là anh! - Xuyên cũng không vừa, quyết tâm giữ vững quan điểm.

- Vậy em nói đi, anh khác cái gì?

- Rốt cục anh tính giải quyết vấn đề với bà chị dâu đó thế nào đây? Em thấy càng ngày chị ta càng quá đáng rồi đó!
- Chuyện đó anh có cách giải quyết, em đừng lo. Cái quan trọng hơn là chuyện của em và Định kia!
- Em với Định thế nào? Vẫn vậy chứ có khác gì đâu!
- Đạo này hai người rất thường đi riêng với nhau, tên đó vẫn chưa muốn từ bỏ em!
- Anh Hiệp, anh và em đã từng giao ước với nhau thế nào anh còn nhớ không?
- Tất nhiên là nhớ, nhưng...
- Vậy thì anh hãy cứ theo đó mà làm. Nếu như không thể tin tưởng nhau nữa, em và anh... không còn gì để nói!!!

Xuyên đứng dậy xoay người đi về phía giường ngủ, ngày mai vẫn còn rất nhiều chuyện phải giải quyết. Dẫu biết cuộc sống không có gì hoàn hảo, nhưng tại sao hạnh phúc nhỏ nhoi lại khó được trọn vẹn như vậy. Chẳng lẽ chỉ đơn giản là Xuyên muốn có một gia đình, một người yêu và một người bạn luôn kề vai sát cánh bên mình lại là quá nhiều hay sao?! Để rồi lúc này đây, Xuyên phải đứng trước sự mất mát của một trong những điều mà cậu không thể thiếu.

Kỳ thi học kì 1 vừa hoàn tất, Định cũng đã làm xong mọi thủ tục để chuẩn bị cho chuyến đi du học vào đầu tháng 2 tới đây. Cảm giác khi biết sắp phải chia xa một người mà mình đã gắn bó thân thiết khoảng thời gian dài khiến Xuyên cảm thấy rất buồn phiền. Cậu dành thời gian để ở bên Định nhiều hơn, cốt yếu là hỏi thăm, trò chuyện, tâm sự, ôn lại những kỉ niệm ngày hai đứa vừa biết nhau cho đến giờ, những buồn vui, nghịch phá, pha trò cùng nhau, mà mặc nhiên không hề có bất cứ giận hờn nào cả, chỉ từ khi bắt đầu có mối quan hệ của Hiệp. Nếu nói tình yêu, Định là kẻ thứ ba chen vào giữa Xuyên và Hiệp, nhưng nếu nói về tình bạn thì Hiệp lại chính là kẻ đã chen vào mối quan hệ vốn dĩ rất tốt đẹp và trong sáng của hai người bạn thân thiết luôn bên nhau trong mọi cuộc vui. Để rồi giờ đây, trong vô hình, họ đã dần đánh mất đi những phút giây hồn nhiên ngày cũ, chỉ còn lại sự luyến thương, buồn vương, day dứt giấu kín trong mối quan hệ không thể lùi về, cũng không thể tiến lên.

Giữa cánh đồng xanh mướt, Định và Xuyên cùng ngồi bệt xuống bãi cỏ, ngược mặt lên cao hứng gió trời, làn hương đồng nội làm tâm hồn như trút bỏ đi bao oán niệm trong lòng. Bất chợt Định đưa ra một câu hỏi:

- Có bao giờ Xuyên nghĩ, nếu như mình không nảy sinh tình cảm với anh trai của mình, nếu như anh ta vẫn là một chàng trai bình thường, vẫn lãnh đạm hoặc xem Xuyên như là một đứa em trai. Thì với mối quan hệ của chúng ta, sẽ có thể tiến xa hơn được không?
- Ở trên đời này không bao giờ có thể dùng đến từ “Nếu”. Vì thời gian không thể quay lại, chúng ta không thể đổi thay những gì đã xảy ra, chỉ có thể nhìn vào thực tại và tiếp tục tiến bước. Tui chưa bao giờ nuối tiếc những gì đã qua, bởi mọi thứ tui đều đã cố gắng hết sức để gìn giữ và trân trọng, nếu còn hay mất đi có chăng cũng vì không thể níu kéo nữa thôi!
- Tui chỉ muốn biết, nếu không có gì ngăn trở, tui sẽ có thể trở thành người yêu của Xuyên được không thôi!
- Định hoàn hảo như vậy, lại quá tốt với tui nữa. Tất nhiên là không hề khó rồi! – Xuyên trả lời mang theo nụ cười nhẹ nhàng, lan tỏa ấm áp.

57. Chương 57

Nghe được những lời đó của Xuyên, lòng Định cảm thấy hân hoan vô cùng, có lẽ hạnh phúc không chỉ đơn giản là được ở bên người mình yêu, mà là luôn được nhìn thấy người mình yêu mỉm cười. Cậu chàng quàng tay qua kéo Xuyên sát lại gần, để đầu cậu bé tựa vào vai mình tình tứ, trong cứ y như một đôi, tất nhiên Xuyên vùng vằng tỏ vẻ khó chịu:

- Ông làm gì vậy, kỳ quá đi! – Xuyên đang cố thoát ra nhưng cứ bị Định kèm chặt, quen toàn người bị con hơn mình cũng khổ.

- Muốn Xuyên làm người yêu của tui một ngày cũng không được sao?
- Không được! – Câu trả lời dứt khoát, mang theo sự vô tình.
- Haizzz, cái tên đó tốt phước thật đấy! Tìm được một người hết mực chung thủy thuần khiết đến vậy... - Định thở dài tỏ vẻ buồn khổ, dù nét mặt vẫn tươi tắn, ngược mặt lên cao nhìn bầu trời.
- Rồi Định sẽ tìm được một người tốt thôi mà. Tui tin là thế!

Xuyên trở về trong tâm trạng đã tươi vui lên nhiều, chuyện với Định cũng đã phần nào được giải tỏa. Điều quan trọng nhất bây giờ là phải giải quyết “Tình án bánh bèo” đây. Xuyên có một lòng tin nhất định vào Hiệp là chẳng còn dính liếu hay thiết tha gì với Châu nữa, những chiêu bài cô ta dựng lên vốn đã quá cũ mèm, trên phim đầy ra cả rồi. Xuyên không tin với sự cảm thông và chân thành của mình, lại không đủ sức đầu lại cô ta.

Biết chắc Hiệp đang ở trong phòng, Xuyên rón rén đi vào, đồng thời bạo dạn không thèm gõ cửa mà mở cửa luôn. Nhưng có lẽ Xuyên đã tính toán sai, chẳng thấy đối tượng cần hù dọa đâu cả, trên giường lẫn ghế sofa xem tivi. Bất chợt tiếng nói đục ngầu từ phía sau gây vọng tới:

- Làm gì mà vào phòng tôi dòm lăm la lăm lét vậy hử?!
- Á.... hết hồn! Ở đâu mà lù lù phía sau lưng người ta thế hả? Đang tính hù ai dè lại bị hù ngược! Hix...
- Làm chuyện gì mờ ám thì mới giật mình!
- Xí, có đâu...

Xuyên tới gần vòng tay qua cổ Hiệp, hơi nhón chân lên tính hôn vào môi anh chàng. Nhưng bất chợt Hiệp quay mặt sang bên, né tránh, Xuyên nghĩ chắc anh chàng giả nai nên hôn lên vành tai, làm những cử chỉ ve vãn sở trường. Biểu hiện của Hiệp có thể giả che giấu, nhưng cảm giác thì không thể che giấu được, sự va chạm cọ xát của hai cơ thể đồng thời khiến mỗi cơ ron trên người anh chàng bắt đầu kích thích. Hiểu được mình đã dụ được hổ thức dậy, Xuyên kéo tay Hiệp lôi lên giường, cởi phăng luôn chiếc áo thun ba lỗ rồi tiếp tục sờ soạng, thực hiện những chiêu thức của bao lần ân ái trước. Hiệp bắt đầu rên nhẹ, cất tiếng nói khàn khàn:

- Em càng ngày càng cao tay nhỉ?!
- Sao, anh không thích à?
- Vẫn chưa đủ!

Hiệp đưa tay vuốt nhẹ lên má Xuyên, như một yêu cầu thăm lặng. Hiểu ý, Xuyên tiếp tục vai trò của mình, lột nốt chiếc quần đùi còn sót lại, lúc này thân thể Hiệp đã hoàn toàn trần trụi không mảnh vải che thân, từng thớ thịt săn chắc lộ rõ khiến cậu càng thêm hứng thú. Sau những động tác nhẹ nhàng, xung quanh các đĩa bàn lân cận, Xuyên dần tấn công vào trung tâm, khiến Hiệp ngày một khó khăn trong nhịp thở. Bất chợt khi Xuyên đang lên xuống đều đặn miệng mình ra vào “thằng nhỏ” của Hiệp thì anh chàng lại với tay nắm lấy tóc Xuyên - ấn xuống, nhằm để gia tăng tốc độ lên, đồng thời ép cậu phải ngậm sâu vào để “bao trọn gói”. Xuyên cảm thấy hơi ngộp và khó chịu, vì của Hiệp rất dài và to, đã đi sâu vào cuống họng nên không dễ dàng gì thích ứng nổi, nhưng cậu vẫn cố chịu đựng để cho anh được thỏa mãn. Được một lúc thì Hiệp buông ra, Xuyên cũng nhả ra khỏi và thở hổn hển. Anh chàng nhanh chóng kéo người Xuyên lên, chuẩn bị thực hiện bước kế tiếp. Xuyên đã toan rướn người muốn hôn Hiệp một chút nhưng chẳng hiểu sao anh chàng cứ liên tục tránh né, có lẽ là gấp gáp quá chăng?! Nhưng sau đó lại càng hoang mang hơn, khi anh gấp đến độ còn không làm những động tác kích thích vốn trước đây luôn làm cho cậu, khiến cậu được sung sướng. Hiệp chỉ dùng nước bọt bôi trơn cho “cậu nhóc” của mình một chút rồi tấn công ngay, không chút nương tình. Hiển nhiên Xuyên cảm thấy vô cùng khó chịu, khe hậu dù có bao lần được mở rộng thì sau một thời gian vẫn sẽ co hẹp lại như lúc đầu, cơ chế cần phải kích thích và bôi trơn thì mới dễ dàng vào ra, chẳng lẽ Hiệp không biết rõ điều đó!

- Anh, khoan đã. Như thế vào ngay không được đâu!

Hiệp dường như không hề để tâm lời Xuyên nói, vẫn tiếp tục tấn công thần tốc, nói đúng hơn là mạnh bạo. Xuyên không còn nhận ra sự ôn nhu, dịu dàng vốn có của Hiệp trong những lần ái ân trước đây nữa. Thay

vào đó là một thái độ rất khác, một kiểu cách đối xử rất khác, hoàn toàn xa lạ và vô tình, như thể không còn xem cậu là người yêu của anh vậy. Khi vật thể đó vừa đẩy vào, Hiệp đã chẳng chần chừ mà thúc ngay đến phân nửa. Xuyên đau đến thấu tim, cảm giác còn quặn quại hơn cả lần đầu tiên nữa...

58. Chương 58

- Áaa... ĐAU... Anh... từ từ thôi... em đau lắm!!!

Nước mắt Xuyên đã chảy ra, vẻ mặt thể hiện sự đau đớn cùng cực... Cậu nghĩ rằng Hiệp sẽ tỉnh cơn hoang lạc, dần nhẹ nhàng với mình hơn. Nhưng cậu đã sai, hoàn toàn sai, Hiệp không những không dừng lại, mà còn quyết liệt thô thiển hơn nữa. Anh dùng tay ấn lưng cậu xuống, ép sát mép giường, không cho xoay lại nữa. Và rồi tiếp tục thúc sâu vào, lút cẳng, mặc tình cho Xuyên đang cố kìm tiếng nấc chói với vì đau đớn tột cùng.

Một con người hoàn toàn xa lạ, đây không phải là Lâm Mạnh Hiệp mà Xuyên từng biết, hay có lẽ anh ta đã quay trở lại tính cách lạnh nhạt vô tình đến đáng sợ trước đây, những ngày mà vẫn chưa xem Xuyên là người yêu. Cảm giác đau đớn ngày một khuếch tán, nó không thể chuyển đổi như bao lần trước. Bởi cách hành xử của Hiệp không hề dịu lại, mà ngày một mạnh bạo hơn, dữ dội hơn. Anh không ngừng thay đổi tư thế, nhưng toàn những kiểu khiến Xuyên bất tiện, không thoải mái chút nào. Biết càng kháng cự hay năn nỉ chỉ càng thêm kích thích tham vọng đang cháy bùng của người tình bên trên, Xuyên chọn cách cắn răng chịu đựng, mặc cho nước mắt vẫn chảy dài, tiếng nấc khó chặn lại vì nỗi đau thể xác lẫn ắt. Đây rõ ràng không phải là một cuộc làm tình giữa hai người yêu nhau, mà thực chất là một cuộc quan hệ thể xác mà chỉ có một người đang sung sướng, còn người kia phải chịu dày vò, nói chính xác hơn là bản thân “người dưới” đang bị hành hạ, cưỡng bức không chút thương tiếc... Một lúc sau thì Hiệp sắp lên đỉnh điểm, nhíp thúc ngày một dữ dội hơn, đến khi Hự lên một tiếng thì anh chàng nhanh chóng rút ra khỏi, bắn đầy lên người Xuyên, có vài giọt bắn mạnh lên cả mặt và tóc...

Hiệp thở hắt ra một cái ra chiều thỏa mãn, xoay người nằm sang một bên, chẳng thèm nhìn đến người vừa bị mình “hành quyết”. Cả người Xuyên tê rần, mỗi nhừ, các khớp xương gần như muốn rệu ra cả, thiếu điều chỉ thêm một tác động nào nữa sẽ gãy vụn hết. Nhưng Xuyên vẫn gắng gượng cất tiếng hỏi:

- Có thể cho em biết lý do được không?

- Lý do gì? - Hiệp đặt câu hỏi hờ hững, như chẳng hề xem trọng.

- Đây không phải là ân ái, chỉ là một cuộc quan hệ thể xác. Tại sao anh lại đối xử với em như vậy?

Hiệp không cất tiếng nói, chỉ xoay người kéo ngắn tử nhỏ cạnh giường, lấy ra một xấp hình, ném vào cơ thể vẫn còn đang nhóp nhép thứ chất lỏng mà anh vừa bắn lên đó. Xuyên cầm một tấm lên xem, đó là ảnh chụp Xuyên và Định đang tình tứ vai kề vai bên nhau, rồi còn có cả cảnh nằm trên giường, hôn nhau say đắm mùi mẫn...

- Những tấm hình này là ai đưa cho anh?

- Không cần biết!

- Vậy anh đã tin, hoàn toàn tin nó đều là thật?

- Tôi không thấy được những cảnh đó tận mắt, nhưng còn những buổi hẹn hò bên ngoài của hai người thì tôi đều đã thấy, nó chỉ nhẹ cấp độ hơn trong hình thôi chứ chẳng khác là bao cả!!!

- Và cũng chính vì những điều anh chỉ thấy thoáng qua đó, mà anh đối xử với tôi như một thằng call boy rẻ tiền như vậy, đúng không?!

Câu nói đó của Xuyên khiến Hiệp chột dạ, bất giác không biết nói gì. Xuyên xoay người ngồi dậy, cố gắng lê lét tấm thân tàn tạ khỏi giường, cúi xuống lấy chiếc quần jeans mà lúc nãy bị Hiệp lột phăng ra một cách mạnh bạo, hự cả phọc-mơ-tua. Cậu móc từ trong túi quần sau ra một xấp hình tương tự, quăng thẳng vào mặt Hiệp...

- Xem luôn cả mấy tấm hình này đi!

Hiệp cầm lên, nhìn vào... chỉ trong 1 giây đã trợn to mắt vì thần thốt, trong tấm hình là cảnh anh và Châu đang nằm bên nhau không mảnh vải che thân.

- Làm sao lại có mấy tấm hình này được chứ? Sao có thể?!! Anh không có...

- Bây giờ thì anh đã hiểu ra rồi chứ? Cả tôi và anh đã rơi vào bẫy của cô ta, mà không... chính xác thì chỉ có mình anh thôi. Và anh đã nhấn tâm phá bỏ mọi thứ, không chút suy nghĩ!!!

Cái nắng oi nồng tắt lịm, từng vầng mây xám xịt che phủ bầu trời, rất nhanh đã trút những hạt mưa vội vã xuống mặt đất cần cỗi, xua đi bầu không khí nóng rát. Nhưng trong căn phòng này, một kẻ đang ngồi trên giường sau sự thỏa mãn dục vọng để rồi hối tiếc, một người đang cố đứng vững nhìn đối phương nhưng không thể ngăn dòng nước mắt đau thương...

- Lâm Mạnh Hiệp, tôi thật sự quá thất vọng về anh!!!

59. Chương 59

Lúc này đây, khi mọi chuyện vỡ lẽ, Hiệp mới nhận ra mình đã quá nông cạn và thiếu nghĩ suy. Trong một phút bốc đồng, đánh mất lý trí để rồi làm tổn thương đến người yêu bé nhỏ của mình. Anh toan bước xuống giường, tiến từng bước chậm rãi đến bên Xuyên, khi bàn tay vừa với tới thì cậu chàng lùi lại, cố ý né tránh để Hiệp không thể chạm vào:

- Đừng động vào người tôi, thân thể này cách đây ít phút đã bị anh chà đạp làm cho ô uế rồi! Nó không còn xứng đáng với thân phận cao quý của anh nữa đâu! - Nước mắt cậu vẫn không ngừng rơi trên hai bờ má trắng hồng, pha lẫn chút tím tái vì mệt mỏi và đau đớn.

- Xuyên, anh xin lỗi... Anh không phải muốn làm em bị tổn thương đâu! Chỉ là anh...

- Đừng nói thêm lời nào nữa! Chỉ khi nóng giận nổi lên, anh mới lộ ra bản chất thật của mình nhất, anh hoàn toàn xem thường tôi, coi tôi là thứ công cụ để thỏa mãn. Vì thế đến cách trừng phạt hồi tội cũng theo kiểu đó mà làm! Anh thật quá ghê tởm!!!

- Không, anh không phải...

Xuyên gơ bàn tay lên cố ý muốn ngăn lời Hiệp nói, giờ phút này cậu không muốn nghe thêm bất kỳ lời nào nữa. Bản thân cậu mới là người lo sợ chia ly nhất, vì thế đã luôn trân trọng từng ngày, thương quý từng khoảnh khắc, đồng thời hết lòng tin tưởng vào người cậu yêu. Thế mà đổi lại, chính người ấy lại đối xử với mình một cách tàn nhẫn, không thêm tra hỏi một lời, cứ thế lẳng lặng làm theo cảm tính của bản thân. Xuyên nhất lấy quần, áo và đồ lót nằm rải rác xung quanh, sau đó xoay người rời khỏi phòng. Tuy nhiên vì chỗ vừa bị tấn công còn rất đau, ê ẩm tê buốt nên không thể di chuyển nhanh được. Xuyên lê người đi từng bước chân khó nhọc, cắn môi dưới cố chịu đựng để không kêu lên, cố gắng dằn chân một chút cho chỗ đó bớt đau. Nhìn thấy cảnh tượng đó Hiệp rất đau lòng, liền bước tới nắm lấy tay cậu bé:

- Để anh bế em vào phòng tắm rửa cho sạch, rồi xem chỗ bị đau có sao không?!

- Tránh xa tôi ra! - Xuyên hét lớn, gạt phắt tay Hiệp ra, nét mặt vô cùng hung hãn. - Anh mà còn chạm vào người tôi nữa, tôi liều mạng với anh cho xem!!!

Nhìn thấy loại biểu cảm đầy căm hờn pha lẫn ghê sợ của Xuyên dành ình, Hiệp hiểu rõ bản thân đã gây ra tội nghiệt quá lớn. Vì thế anh đành để cho cậu tự đi một mình, rời khỏi phòng...

Xuyên cũng không biết mình đã ở trong phòng tắm đó bao lâu, khóc bao nhiêu lâu nữa. Chỉ biết đến khi ba và mẹ nuôi lên phòng, gõ cửa kêu réo ầm ĩ, lần át đi tiếng vòi sen tuông ào ạt thì cậu mới tỉnh cơn mê, vội vàng rửa ráy thật sạch sẽ rồi xuống lầu. Trước khi đi, cậu nhìn vào gương một lần, cố gắng để nét mặt trở nên tươi tỉnh, nở nụ cười hồn nhiên như chưa từng có chuyện gì, tuy nhiên đôi mắt thì vẫn đỏ ngầu sưng húp. Đáng lý ra ba và mẹ nuôi cũng không gọi hỏi thúc như vậy, chỉ vì Hiệp đã dùng lý do nào đó để cho hai người họ chú ý, hòng kéo Xuyên ra khỏi phòng, tránh tình cảnh cậu chàng làm điều gì dại dột. Ngồi trong bàn ăn, ba và mẹ nuôi liên tục hỏi han:

- Có chuyện gì vậy con? Sao ở trong phòng tắm lâu quá vậy? - Ba hỏi chuyện trước.

- Dạ không có gì đâu ba, tại hồi trưa con sẩy chân té xuống vũng sinh nên dơ và hôi quá, phải tắm thật kỹ mới hết mùi! – Câu trả lời của Xuyên hồng che đậy sự thật, nhưng cũng phản phát chút gì đó theo nghĩa bóng.

- Trời đất, đi cách sao mà để té vậy? Rồi có sao không, có bị trầy trụa xây xước chỗ nào không? - Mẹ nuôi cũng rất lo lắng.

- Dạ không sao đâu, té nhẹ thôi ạ!

Trong suốt bữa ăn, Hiệp hoàn toàn im lặng, chỉ có ánh mắt là không hề rời khỏi Xuyên lấy một giây. Còn Xuyên hoàn toàn phớt lờ, xem như không có gì và sự tồn tại của ai đó là không khí, chẳng để tâm tới ánh nhìn đó. Mọi chuyện êm xuôi, không có biến động gì bị phát giác, Xuyên phụ mẹ dọn dẹp vài thứ sau đó cũng lên phòng học bài. Người ấy cũng đi theo, bám sát, đợi đến khi cậu mở cửa phòng toan đóng lại thì mới lấy tay chặn rồi lên tiếng:

- Chúng ta nói chuyện chút đi em!

- Ngay giờ phút này, tôi không muốn nhìn mặt và đối thoại với anh nữa! Nếu còn giữ chút lòng tự trọng thì hãy để cho tôi được yên!

60. Chương 60

Nói dứt lời, Xuyên lãnh đạm đóng sầm cửa lại, không chút nể tình. Rất nhiều ngày sau đó, Xuyên hoàn toàn phớt lờ Hiệp, không đoái hoài gì tới anh nữa. Bản thân Hiệp cũng hiểu cần phải cho đối phương thời gian để nguôi ngoai, sau những hành động đốn mặt của mình thì cần kiên nhẫn từ từ hàn gắn. Nhưng bản thân Hiệp luôn nóng lòng, chờ đợi không phải là phương châm sống của anh. Vì thế những ngày không thể trò chuyện với người yêu còn hơn cực hình đầy ải.

Xuyên cũng không biết phải làm gì lúc này, có lẽ điều quan trọng nhất là phải tìm quên, cố xóa sạch đi mọi oán niệm trong lòng mình, để tâm hồn được tinh sạch. Cậu cố gắng để bản thân mình trở nên bận rộn hơn, học chính khóa, phụ đạo, học thêm, làm việc nhà, hạn chế tối đa số lần tiếp xúc với Hiệp. Ngoài ra thì mọi thứ vẫn bình thường, Xuyên vẫn vui vẻ ngoan ngoãn trò chuyện với ba và mẹ nuôi, giúp đỡ việc nhà lặt vặt. Một hôm, cậu xin papa tiền học phí đầu kỳ mới, theo thói quen từ trước đến nay dù tiền tiêu vặt là do mẹ nuôi phát mỗi tuần. Cứ mỗi lần Xuyên mở lời xin tiền vào những mục đích gì, papa đều không chút đắn đo suy nghĩ, móc ví lấy cho ngay, và hiển nhiên lần này cũng thế.

- Chờ ba một chút, ba để bóp tiền trong túi quần tây rồi!

Nói xong ông bước vô phòng, một lúc khá lâu sau mới trở ra nhưng với điệu bộ dòm dáo dác, kiểu như đang tìm thứ gì vậy, trong khi tay thì đã cầm cái ví rồi:

- Ba tìm gì dạ? Bị mất tiền hả?

- À không, có một thứ ba kẹp trong bóp sao giờ tự dừng mất!

- Là gì vậy? Để con tìm phụ ba!

- À không... không có gì...

Papa nói bằng giọng lấp lửng, dường như muốn giấu giếm điều gì đó. Được một lúc lục lọi khắp nơi mà vẫn không thấy được vật cần tìm, papa đành thở dài ngồi xuống lấy tiền trong bóp đưa cho Xuyên. Vì cậu cũng không biết thứ ba cố gắng tìm là gì nên không thể giúp được, mà có vẻ như ba cũng không muốn cho cậu biết nên đành chịu. Lúc sau nữa thì ba sai cậu vào phòng lấy dùm ông gói thuốc, Xuyên vâng lời vào trong. Căn phòng của ba và mẹ nuôi được bày trí đơn giản, bàn làm việc kiểu thập niên 90 vẫn để cạnh cửa sổ, những vật dụng từ thời đi lính vẫn vẹn nguyên, đúng là người nặng tình với dĩ vãng, hoài cổ... Bất chợt Xuyên thoáng thấy vật gì đó kẹt dưới chân bàn, cậu cúi xuống lấy lên, là một tấm ảnh trắng đen chụp một người phụ nữ trẻ, mặt áo dài trắng quần đen lụa, tóc ngang bờ vai. Xuyên nghĩ có lẽ đây là hình của mẹ nuôi thời trẻ. Nhưng trước đây, Xuyên cũng đã từng xem album hình gia đình, trong đó cũng có nhiều tấm hình chụp ba và mẹ nuôi hồi mới quen, lấy nhau rồi sinh ra Hiệp. Xuyên nhớ rất rõ hình ảnh thời đó vì lúc nhỏ rất thích lấy ra xem đi xem lại không biết chán. Người phụ nữ trong tấm ảnh này có nét mặt hoàn

toàn khác với mẹ nuôi, cũng xinh đẹp, dịu dàng nhưng mang chất gì đó đậm thắm, thôn quê, chân chất của miền tây nam bộ.

Tiếng papa từ ngoài vọng vào hỏi sao mà lấy đồ lâu quá vậy, Xuyên hơi giật mình nhưng vẫn quyết định cầm tấm hình ra hỏi trực tiếp:

- Người phụ nữ trong hình này là ai vậy ba? Hình như không phải mẹ nuôi?

Vừa nhìn thấy tấm hình đó, papa rất nhanh giật lấy, nét mặt hoang mang pha lẫn thần thốt:

- Sao con tìm được cái này?

- Con thấy nó bị kẹt dưới chân bàn nên lấy lên...

Ông hơi nhăn mặt, dăm chiêu suy nghĩ dường như nhớ ra điều gì đó. Tối hôm qua khi mở bóp thấy thẻ ATM, sắp xếp lại tiền và lấy tấm hình này ra xem một lúc, bất chợt mẹ nuôi bước vào, có tật giật mình nên ông hơi lúng túng nhét vào trở lại, chẳng may nó bị lọt ra ngoài mà ông không hay.

- Người phụ nữ đó không phải là mẹ nuôi đúng không ba? – Xuyên vẫn tiếp tục gắng hỏi.

Ánh mắt papa nhìn Xuyên đầy trĩu nặng, dường như chất chứa chút gì đó đau thương...

- Nếu con đã thấy rồi, thì ba cũng không giấu con nữa. Người phụ nữ trong hình này, chính là Mẹ Ruột của con!

Nét mặt của Xuyên chuyển từ ngạc nhiên sang thần thốt, cậu nhận lại tấm hình và nhìn thật kỹ, soi vào từng đường nét trên gương mặt người phụ nữ trong tấm hình cũ. Papa nhìn vào nét mặt Xuyên rồi lên tiếng:

- Chắc con cũng nhận thấy rồi chứ? Dù là con trai nhưng con vẫn mang nhiều đường nét rất giống mẹ ruột con. Chứ nếu như là con gái, thì chắc nhiều người sẽ lầm tưởng người trong bức hình và con chỉ là một!

- Tại sao ba lại còn giữ tấm hình này? – Xuyên biết chắc đây chính là thứ ba đã nhọc công tìm nãy giờ - Tại sao nó lại luôn kẹt ở trong bóp của ba?!

Ánh mắt ba nhìn xa xăm ra cảnh vật ngoài sân vắng, ánh nắng nhẹ chiếu xiêng qua hàng cây rọi vào gương mặt đã bị thời gian in những nếp nhăn trên vầng trán và khóe mắt, ông cất tiếng khó nhọc:

- Bởi vì mẹ con là mối tình đầu vô cùng sâu nặng nhưng dang dở của ba!

61. Chương 61

Không cần nói cũng biết Xuyên thần thốt đến mức độ nào, thật không thể tin được, ba – à không, chính xác là ba nuôi lại đã từng là một đôi thanh mai trúc mã với mẹ ruột của cậu. Ông thuật lại từ đầu tới cuối câu chuyện, hai người trước đây sống gần nhà nhau, gia đình ba nuôi vốn đi theo cách mạng, có thành phần tương đối nhạy cảm trong chính trị, nhiều người xung quanh không hiểu vấn đề sâu xa nên dè dặt pha đặt điều rồi nghĩ xấu về họ, gia đình của mẹ Xuyên cũng nằm trong số đó. Vì thế, khi biết được chuyện yêu đương của hai người, tất cả dòng họ cô chú dượng dì đều kịch liệt phản đối gay gắt, cấm cửa mẹ không được ra ngoài, còn ba nuôi thì thấy bég mắg tới là họ đánh đập không thương tiếc. Vào thời ấy, quan niệm “cha mẹ đặt đâu con ngồi đó” vẫn còn rất chú trọng, lễ nghi giáo điều hiếu thảo luôn đặt lên đầu, mẹ quyết định từ bỏ, đi cùng người dì bà con phụ buôn bán ở một nơi xa, cắt đứt liên lạc với ba nuôi. Từ đó, ông rơi vào tuyệt vọng, đau khổ tột cùng, mối duyên tình dang dở, chàng trai trẻ thời ấy với quyết tâm rời bỏ miền đất nhuộm màu bi thương, lên Sài Gòn lập nghiệp. Tại đây, ông ngày đêm miệt mài chí thú làm ăn, giải gang cần mẫn lao động, rồi gặp được người phụ nữ con gái của ông chủ rất mực trọng dụng – cũng chính là mẹ Hiệp, từ đó xây lên mối duyên tình mới...

Thời gian đóng đưa như gió cuốn lá bay đi, hai số phận bẻ bàng lần nữa tương ngộ. Đó là lúc cả hai đều đã có gia đình riêng, mẹ Xuyên mới hạ sinh cậu ra vừa đầy tháng, làm vợ một doanh nhân khá thành đạt lúc bấy giờ. Người doanh nhân đó - tức ba ruột đã mất của Xuyên lại là đối tác mới của ba nuôi, hai người trở nên thân thiết và gặp gỡ ăn uống tại nhà, thế là chạm mặt nhau. Đương nhiên bằng hoàng thần thốt là điều khó tránh khỏi, nhưng mẹ Xuyên là người chủ động làm lơ, xem như chưa hề quen biết nhau...

Chẳng bao lâu, công ty của ba Xuyên làm ăn thua lỗ, dẫn đến phá sản, nợ nần chất chồng, trong lúc tuyệt vọng ông đã nhảy lầu tự tử, bỏ lại mẹ con Xuyên bơ vơ. Lúc ấy, ba nuôi đã đến và mong được chăm sóc cho hai người, nhưng mẹ cậu kiên quyết từ chối, tuy nhiên vì cảnh nợ nần trốn chui trốn nhủi, ngày tháng sắp tới không biết phải bưng chải ra sao. Không muốn con mình phải chịu khổ, bà quyết định giao đứa con mình đứt ruột sinh ra cho người yêu cũ của mình, từ đó bà bỏ đi bất vô âm tính.

Xuyên bàng hoàng đến cả người tê cứng, không thể cử động nổi, phải khó nhọc lắm mới mở miệng ra:

- Vậy bây giờ... ba có biết mẹ con ở đâu không?!

- Lúc đó ba năn nỉ hết lời nhưng mẹ con vẫn không chịu ở lại, ba đành bó tay để mẹ ra đi, nhưng vẫn cố gắng xin cho bằng được chỗ ở, thi thoảng cũng xuống tìm...

- Vậy bây giờ mẹ con ở đâu? Ba cho con biết đi!

Ông đã được mẹ Xuyên nhắn gửi rằng, chỉ khi nào cậu trưởng thành, thật sự muốn biết nguồn gốc của mình từ đâu thì mới được cho biết nơi ở của bà. Vào lúc này có lẽ vẫn còn hơi sớm, nhưng mọi chuyện đã bị phanh phui thì không cần phải giấu thêm nữa. Sau khi biết rõ nơi ở của mẹ ruột mình, Xuyên bảo ngay kỳ nghỉ lễ này sẽ xuống dưới tìm...

- Để ba sắp xếp công việc rồi đi cùng con, một thân một mình xuống một nơi xa xôi heo hút như vậy dễ lạc đường lắm!

- Không sao đâu ba, hồi trước trong những dịp hè đi cùng đoàn trường đã ngoại các tỉnh miền Tây, con cũng đã thông thạo các địa danh ở dưới rồi. Đường đi ở trong miệng mình, với lại cũng đã hiện đại hóa lên nhiều rồi, không còn “quê mùa” như ba nghĩ đâu!

Xuyên cố gắng mỉm cười, thể hiện sự vui tươi tự tin trước mặt ba, dù trong lòng vẫn còn canh cánh rất nhiều thứ. Một năm trước, khi biết rõ bản thân mình không hề có quan hệ máu mủ gì với cả gia đình mà cậu đã sống từ thuở nhỏ, Xuyên đã rất muốn biết nguồn gốc thật sự của mình, và cả người mẹ trong ký ức mơ hồ của cậu. Có lẽ, tất cả những hình ảnh trước năm 4 tuổi, cậu đều đã quên sạch, nó như màn sương mờ ảo mong manh khiến cậu không thể nhận ra rõ ràng, người cha đã mất không chút ấn tượng, phải chăng vì ông suốt ngày chỉ lo cho công việc, ít khi ở nhà. Chỉ có mẹ là vẫn còn lưu lại chút cảm giác thông qua bức ảnh với nét mặt mà cậu đã giống gần như tuyệt đối... Nhưng trước đó, Xuyên chưa muốn hoặc chưa dám tìm lại, bởi lẽ cuộc sống hiện tại quá tốt đẹp, được cha mẹ yêu thương, cậu sợ sẽ phải phá bỏ tất cả, hướng hồ chỉ bản thân mình vẫn chưa thể giải quyết được gì khi tuổi đời còn quá non nớt.

Sau một hồi đắn đo suy nghĩ, cộng với sự thuyết phục của Xuyên, papa đành miễn cưỡng để cậu tự đi một mình, nhưng dặn dò rất kỹ lưỡng là phải thường xuyên giữ liên lạc, có gì là gọi về ngay, có nguy hiểm gì là phải nhờ người dân xung quanh giúp đỡ. Xuyên đã không còn là cậu nhóc nhất gan, yếu đuối, sợ sệt như hồi trước, trải qua nhiều biến động, nhiều va chạm ở cả trường học lẫn trường đời, cậu chàng với tuổi đời 17 đã dần thích nghi với mọi hoàn cảnh, có thể tự đứng vững trên đôi chân của mình.

Gần đến kỳ nghỉ lễ, Xuyên thu xếp hành lý đầu vào đó, papa cũng đã chuẩn bị kỹ lưỡng mọi thứ từ lộ phí đến tư trang giúp cho cậu con cứng. Chuyến đi lần này hoàn toàn là bí mật, đến cả mẹ nuôi cũng không được biết, hiển nhiên Xuyên cũng nói với ba không được tiết lộ chút gì về chuyến đi này cho cả Hiệp, cứ bảo là cậu đi dã ngoại với trường. Papa chỉ hơi thắc mắc một chút là sao Xuyên lại nhắc kỹ như thế trong khi thực chất ông không có ý định nói cho Hiệp biết, cũng không nghĩ là Hiệp sẽ để tâm nhiều.

Sau khi được ba đặt dùm vé xe và đưa ra tận bến, ông lại dặn dò thêm lần chót trước khi Xuyên lên đường. Trong sự quan tâm của người cha nuôi đã thương yêu chiều chuộng cậu suốt bao nhiêu năm còn hơn là cha ruột, có phần phát chút gì đó nặng trĩu ưu tư:

- Con về dưới gặp được mẹ rồi thì báo cho ba biết. Cố gắng thuyết phục lên đây sống... Ba đã khuyên nhiều lần lắm rồi mà không được!

- Ba yên tâm, con sẽ cố gắng!

62. Chương 62

Ông gật đầu hài lòng, rồi chào tạm biệt, Xuyên quay người bước nhanh lên xe, mang theo niềm mong chờ được tìm lại người thân cũ. Trước đây, Xuyên đã từng nghĩ rằng có lẽ mình sẽ oán hận đáng sinh thành vì đã bỏ rơi cậu, có lẽ họ muốn sống sung sướng tự do không vướng bận chuyện gì. Nhưng giờ đây, khi nhận ra nhiều điều, cậu hiểu rằng bất kể chuyện gì cũng đều có nguyên do của nó, mỗi người đều có nỗi khổ riêng, mẹ nào cũng đều rất thương con và không muốn con mình phải khổ, vì thế đành phải chia xa để cho con một cuộc sống đầy đủ nhất.

Xe đã đi qua cầu Mỹ Thuận, đoạn đường ngày một đậm chất miền Tây với sông nước bạc ngàn, hương đồng gió nội, hàng cây bóng mát với những ngôi nhà nhỏ bé xinh. Xuyên không ngờ rằng nơi miền đất thôn quê thanh bình này lại đã từng là quê hương của của mẹ ruột và ba nuôi mình, và nơi đó đã chứng kiến một mối tình thê non hẹn biển, dù rốt cục phải chia ly. Bất chợt Xuyên nghĩ đến Hiệp, có phải duyên trời định sẵn không? Khi mà mệnh ý hạ sinh ra hai người con lại tiếp tục mối duyên ngày cũ, thế nhưng ở cả thời đại không còn khắt khe chuyện gia phả, thì vẫn còn có quá nhiều rào cản chắn ngang. Và có lẽ, cậu và anh vẫn không thể vượt qua nổi...

Cùng lúc đó, tại ngôi biệt thự thân quen, Hiệp đã nhanh chóng phát hiện ra chuyến đi của Xuyên không phải đã ngoại của trường. Anh chàng tức tốc tra hỏi ba, vì biết chắc mọi chuyện về Xuyên đều không thể vượt qua tầm kiểm soát của ông được...

- Ba, rốt cục Xuyên đã đi đâu? Ba làm ơn cho con biết đi!

- Thì ba đã nói rồi, nó đi đã ngoại...

- Thôi đi, ba đừng giấu con. Đây không phải sự thật, ba nói dối! Xuyên chắc chắn đã đi đâu đó rồi!!! - Hiệp bắt đầu mất hết bình tĩnh, hét lớn.

- Cái thằng xác láo này, mày biết đang nói chuyện với ai không hả? - Ông cũng nổi giận vì thằng con chẳng hiểu sao lại nổi điên lên như thế, chỉ là thằng em đi đâu đó một thời gian, nó mắc gì mà giầy đành đạp lên như người yêu mất tích thế không biết. (Đoán chính xác dễ sợ!*.*)

- Ba, con xin lỗi... Nhưng con rất muốn biết em ấy đi đâu... Bởi vì hành trang Xuyên đem đi rất khác thường, mấy thứ vật dụng quan trọng đều đem đi hết!

- Sao lại có chuyện đó được, nó chỉ đi vài ngày rồi về ngay... Sao có thể!

- Không đâu, lần này có thể em ấy sẽ một đi không trở lại đó!

- Cái thằng điên này, mày nói nhảm nhí gì thế hả?

Hiệp cũng chẳng biết phải giải thích với ba thế nào, sáng nay anh chàng đã vào phòng Xuyên kiểm tra vài thứ, tuy quần áo không đem đi hết nhưng những vật dụng quan trọng dù không phục vụ nhiều cho chuyến đi mà cũng đem theo. Bất chợt mẹ xuất hiện, bước vào trong khi ba và Hiệp đang ngồi đối diện nói chuyện riêng với nhau, thái độ của mẹ khá khác lạ vì xưa nay bà ít khi xen vào việc của hai cha con nếu không được gọi. Bà nhìn Hiệp, đặt một câu hỏi:

- Hiệp, rốt cục con và thằng Xuyên đã có chuyện gì với nhau. Nói thật cho ba mẹ biết đi!

- Mình hỏi gì lạ vậy? Hai đứa có chuyện gì là sao? - Papa cũng không biết sao vợ mình lại hỏi vậy.

Mẹ vẫn im lặng nhìn Hiệp, chăm chú xoáy sâu vào đôi mắt, như muốn được biết câu trả lời ngay lập tức. Người phụ nữ luôn tinh ý trong chuyện tình cảm, hiển nhiên những thay đổi trong cách đối xử của Hiệp và Xuyên thời gian qua khiến bà không khỏi nghi ngờ. Hiệp đứng thẳng người, tư thế uly nghiêm không chút lo sợ, nhìn thẳng vào ba mẹ và nói:

- Con cũng không muốn giấu giếm thêm nữa. Thật ra con và Xuyên không hề coi nhau là anh em, tụi con đã âm thầm yêu nhau từ lâu rồi!

- Cái gì... mày vừa nói... - Ba không thể tin được những lời vừa nghe thấy, miệng lắp bắp mồm há hốc kinh ngạc khôn cùng.

- Đáng lý ra con định giấu chuyện này cho đến khi ra trường, nhưng sự thể bây giờ quá nghiêm trọng. Con đã làm chuyện vô cùng tội lỗi với em ấy, và có thể Xuyên sẽ dùng chuyện đi này để không phải gặp lại con nữa!

Papa không thể kiềm chế nổi cảm xúc, đứng phắt dậy xông tới gần Hiệp. Mẹ đoán trước cũng nhào tới can ngăn vì biết chắc ông sẽ nổi nóng mà đâm vào mặt Hiệp:

- Ông à, bình tĩnh lại đi! Hãy nghe con nó giải thích đã chứ!

- Thằng khốn, mày đã làm gì em mày vậy hả? Hèn chi mà nó cứ dấn đi dấn lại không được để mày biết nó đi đâu. Rồi còn tranh thủ thời gian nghỉ mà đi ngay một mình, không cho tao đi cùng nữa!

- Ba, con xin lỗi! Con biết con đã sai, mong ba hãy cho con biết nơi em ấy tới để con đi tìm!

- Mày đã để nó giận rồi tìm có bỏ đi, giờ có tìm được thì nó sẽ chịu gấp sao?!

- Con sẽ tìm mọi cách để đưa em ấy về, ba yên tâm đi!

Sau một lúc dịu cơn nóng, papa quyết định tạm gác chuyện tình tày đình của hai đứa sang một bên. Điều quan trọng lúc này là phải tìm Xuyên trở về, những vấn đề khác tính sau:

- Ba cũng sẽ thu xếp công việc rồi đi luôn!

- Không được, ba hãy để con tự đi. Con muốn tự mình giải quyết hậu quả mình gây ra! – Tính Hiệp luôn thế, muốn tự mình giải quyết mọi chuyện.

- Thôi được! – Ba hơi nở nụ cười nhẹ, phản phát chút gì đó thâm sâu, tựa người khoan thai ra sau ghế dựa, trở lại phong thái vốn có của một doanh nhân kiêm người cha nghiêm khắc. – Ba sẽ ày thời gian 3 ngày, nếu không đưa được nó về thì mày cũng đừng trở về nhà nữa!!!

63. Chương 63

Xe đã cập bến, Xuyên bước xuống với tâm lý bỡ ngỡ vì lần đầu tiên đặt chân đến miền đất này. Hoặc có lẽ, thuở còn nhỏ xíu, cậu cũng đã từng được ba mẹ dẫn về quê chơi vài lần nhưng không thể nhớ được. Lần theo địa chỉ ghi trong mảnh giấy mà ba đưa cho, Xuyên bắt đầu đón xe bus đi tiếp. Vì nằm trên đường quốc lộ, không phải vòng vèo vào trong hẻm hóc nhiều nên cũng khá dễ đi. Ngừng trạm, Xuyên tiếp tục đi theo con đường khúc quanh ba đặt tả, qua khối nhà máy xây lú, Xuyên bắt đầu ghé vào tiệm tạp hóa hỏi đường một người phụ nữ:

- Chị ơi, làm ơn cho em hỏi thăm có biết nhà của dì Thắm ở đâu không ạ?

- Dì Thắm nào? Ở đây nhiều người tên Thắm lắm em chai ơi! - Chị gái khoảng ngoài hai mươi nói giọng đặt quánh miền tây, trông cũng vui vẻ nhiệt tình.

- Dạ, dì đó cũng khoảng trên dưới bốn mươi rồi, hình như bán rau cải gì đó, sống độc thân một mình.

- À, biết rồi! - Chị nàng vỗ tay cái bạch, từ mặt nhăn chuyển sang mặt hớn hở vì biết được vấn đề cần giải quyết – Dì Thắm bán đồ “gãy” ở chợ Cần Xây đúng hẻm, bà hiền với tốt tính lắm, cũng hay ghé qua mua đồ của chị quài à! Nhà bà ở trong con hẻm nhỏ cách đó 2 căn nhà đó chừng. À mà giờ này bà còn ở trong chợ á, chưa dzìa đâu!

- Vậy chợ đó ở đâu vậy chị?

- Chừng sang bên kia lộ, đi xuống qua khỏi cầu vô con dốc thấp rồi hỏi người ta tiếp đi đường nào vô chợ là họ chỉ à!

- Vậy vô đó làm sao biết dì Thắm bán ở đâu ạ?

- Chừng cứ lần vô khu bán rau cải rồi tìm ở vị trí góc trong cùng, thấy người đàn bà nào đội nón lá, mặc áo bà ba màu xám tro, ngồi thu lu nhưng mặt lúc nào cũng tươi rói, vừa gặp ai đi qua liền chào hàng ngay, đích thị là dì Thắm đấy! Ủa mà chừng là gì của dì ấy dzậy? - Chị gái bắt đầu nổi máu bà tám.

- Dạ, người quen tìm có chút chuyện thôi. Cảm ơn chị nhiều đã chỉ giúp nha! – Xuyên cúi đầu chào toan quay đi thì chị gái liền chặn tay lại...

- Ế ế cứng... trông cứng giống người Sì gòn dzìla quê chơi đúng hông? Da trắng mặt xinh trai nhìn cứ y như diễn viên Hàn Quốc dzì đó, chờ ơi trưa hè nóng nực thế này mà đi ngoài đường là dễ mệt lắm, nên uống gì đó để giải nhiệt cơ thể! – Lòng vòng một hồi cũng lòi ra ý định thật sự.

- Dạ... chị lấy cho em chai trà xanh ướp lạnh! – Xuyên hiển nhiên rất hiểu ý, vào đề ngay để khỏi dây dưa.

Chị chủ quán đơn đả mời hàng, Xuyên nhận chai nước trả tiền rồi cúi chào đi ngay, không muốn chậm trễ thêm nữa. Hồi đường nhiều người rót cuộc cũng vào được trong chợ, men ra phía sau đến khu bán đồ rẫy. Có rất nhiều gian hàng rau cải dọc theo lối mòn, người bán đều là phụ nữ, già có trẻ cũng có. Nhớ lời chị bán hàng nói, Xuyên đi vào sâu trong cùng dãy hàng, kế bên sạp bán hột vịt và cháo lá dứa, có một sạp rau nhỏ, bán le ngoe vài loại củ cải đơn giản, một người phụ nữ vóc người nhỏ nhắn, đội chiếc nón lá đã cũ rách nhiều, mặc áo bà ba màu xám tro cũng đã sờn và úa phai theo năm tháng, những chi tiết miêu tả quá trùng khớp, không thể nhầm được. Cậu chàng bước tới gần, từ từ, thật chậm, như để thăm dò tình hình. Nhưng người phụ nữ ấy tinh ý, rất nhanh đã phát hiện ngay có người đang hướng ánh nhìn về mình:

- Cậu muốn mua gì? Ở đây rau cải còn tươi xanh lắm, cậu mua gì thì lựa đi, tui tính rẻ cho! – Đúng như lời chị tạp hóa nói, vừa gặp người đi ngang là lập tức chào hàng ngay.

- Dì... Dì có phải là dì Thắm không? – Xuyên không để tâm lắm đến lời chào hàng, đi thẳng vào vấn đề ngay tức khắc.

- Ờ... Tui tên Thắm... sao cậu biết tên tui? – Người phụ nữ ngược mặt lên nhìn, ra chiều thắc mắc...

Xuyên không trả lời ngay mà nhìn quanh gian hàng một lượt, trông nó chẳng hề đa dạng mặt hàng như mấy sạp rau cải khác, vị trí lại nằm khuất trong cùng nên hiển nhiên khách mua không thể nhiều, bất giác mắt Xuyên hướng vào vị trí gần chỗ ngồi của người phụ nữ ấy, có một xấp vé số và mấy tờ giấy dò...

- Dì đi bán vé số nữa à?

- Ừ, dì bán rau buổi sáng... rồi tới trưa dọn hàng lại đi rảo vòng vòng bán vé số tới chiều kiếm thêm! – Dì Thắm cũng bắt đầu thay đổi cách xưng hô theo vì cảm thấy cậu chàng có một sự quan tâm đặc biệt đối với mình. Nhưng sau đó vẫn tiếp tục đơn đả. – Con mua ủng hộ dùm dì tờ vé số nha, biết đâu thần tài gõ cửa đó!

Nét cười hiền hậu, nơi khóe mắt đã in dấu biết bao nếp nhăn vì thời gian khốc liệt trôi qua, dù làn da đã đen sạm vì nắng cháy, mái tóc thưa thớt và khô khốc đi nhiều, không còn giữ lại nét đẹp tinh khôi ngày cũ. Nhưng đôi mắt ấy, nụ cười tươi tắn ấy, cùng cử chỉ rất đỗi dịu dàng thì không khác đi được, khí chất trong bức ảnh trắng đen đã nhòe mờ ít nhiều tái hiện rõ nét, mà chính xác là những hồi ức bé thơ của Xuyên về người mẹ hiền hậu rất mực thương yêu đã rõ ràng hơn. Trải qua ngần ấy thời gian sống trong cô đơn và thương nhớ, người mẹ thực sự của cậu - vẫn sống thầm lặng nơi miền đất nắng cháy mưa dầm, quanh năm nai lưng ở chợ trời và rảo chân khắp các nẻo đường bán từng tờ vé số. Trong khi bản thân cậu thì được tận hưởng cuộc sống sung túc, ấm êm, không chút phiền lo về chuyện gạo tiền cơm áo. Nước mắt từng giọt lặng lẽ rơi, mang theo nỗi niềm thương cảm xa vắng ồ ạt ứa về, người phụ nữ vẫn ngược nhìn chàng trai nhỏ khóc sụt sùi, không hề biết bản thân đang được tương ngộ chính đứa con mình sinh ra...

64. Chương 64

Về phần Hiệp, ngay sau khi cầu xin hết mức để được ba cung cấp cho địa chỉ đi tìm Xuyên, anh chàng tức tốc sắp xếp quần áo và vài đồ dùng cần thiết vào ba lô rồi leo lên con SH để lên đường. Ba thấy thằng con lớn xác của mình cứ như tia lửa điện xẹt, liền tối trấn áp giúp anh bình tĩnh lại:

- Cứ từ từ, làm gì mà cứ như đi lo vợ để vậy hả? Đừng chạy chiếc SH đó, lấy xe Exciter mà chạy cho tiết kiệm xăng. Chạy quãng đường dài mà dùng xe tay ga thì chắc 1 tiếng phải ghé vô đổ một lần quá!

- Con có tiền, ba khỏi lo! - Hiệp chẳng mấy để tâm lời ba nói, tiếp tục thu xếp đồ đạc với tốc độ ánh sáng.

- Cái thằng này, máu công tử Bạc Liêu ở đâu ra thế hả? Tiền cũng từ ba mày à ra, tao mà cúp tài khoản một cái là mày thành Cái Bang ngay lập tức, nhá!!!

- Ba yên tâm, con đã rút ra sẵn 20 triệu rồi, cũng đủ làm lộ phí, ba cứ tùy ý mà cúp, với lại thời gian qua con đi làm thêm cũng kiếm được một mớ kha khá tự lo thân được! – Anh chàng nói bằng giọng điệu không thể phản phúc hơn.

- Mày... Hừ... giỏi lắm! Bây giờ lông cánh mọc um tùm rồi nên chả còn biết nể nang ai nữa! Thế thì muốn làm gì thì làm, nhưng tao nói rồi đó, trong 3 ngày phải tìm được em mày lên trở lại đây, nếu không...

- Dạ con biết rồi! Thưa ba con đi!!! - Hiệp chen ngang lời ba nói, không muốn đôi co thêm nữa.

Tất nhiên miệng thì cái rộp rên không sót một câu nhưng rốt cục “anh con trai” bất trị vẫn chịu nghe theo, đổi con SH vào lấy con Exciter ra chạy cho tiện. Dù sao suy đi tính lại, chạy xe ít hao xăng để khỏi mắc công một chút lại ghé vào đổ, mất thời gian thế cũng vậy thôi. Vừa dắt xe ra khỏi cổng thì tự dưng điện thoại rung lên, Hiệp vội mình bắt máy:

- A lô, ai dzậy?

- Là em đây anh iu... Sao rồi, người tình bé nhỏ của anh bỏ đi rồi phải hôn? Hí hí hí...

- Qua giọng cười nhí nhảnh cùng giọng nói không thể “bánh bèo” hơn, cũng đủ biết đó là ai rồi.

- Tất cả là nhờ ơn của cô ban đấy! Cứ ở đó chờ đi, tôi giải quyết hậu quả do sự ngu muội của mình gây ra xong sẽ tính sổ với cô sau!

- Ấy da... bây giờ anh chạy đi kiếm thằng nhóc đó á hả? Anh nghĩ sau những việc làm mình gây ra mà nó còn chịu về bên anh nữa sao?!

- Sao cô biết được chuyện này?

- Hi hi, có chuyện gì mà Lý Lệ Diễm Châu này không biết chứ! Chỉ là không rõ cách hành quyết của anh dành cho “người tình Thị Kính” như thế nào thôi, nhưng chắc cũng dữ dội lắm nên giờ nhóc ấy mới bỏ đi như vậy. Báo cho anh hay, thằng bạn thân kia của nhóc cũng không bỏ qua cho anh đâu!

- Cô im cái mỏ nhọn của cô lại đi! Lo thân của mình trước ấy, rồi cô sẽ phải lãnh hậu quả cho những việc mình đã làm. Hãy nhớ đó!

- Ok, em sẽ ngồi dũa móng chân chờ anh về! Hôn honey! Chuuuuungoaaaa... á hahahaha.

Hiệp chả muốn mất thời gian với kẻ “nguồn gốc của mọi tội lỗi” thêm nữa, anh tắt điện thoại rồi phóng xe đi ngay. Chàng trai trẻ cao lớn chưa biết phải dùng cách gì để thuyết phục người em kiêm người yêu dẫu trở về, nhưng trước mắt phải tìm gấp cho bằng được đã. Ngần ấy thời gian bị tránh mặt ngó lơ, không được đến gần đã là một nỗi đau khổ không thể chịu đựng nổi. Đối với Hiệp lúc này, quan trọng nhất là được nhìn thấy Xuyên, được ngắm nhìn gương mặt xinh tươi cùng nụ cười rạng rỡ, dù biết rằng rất khó để tìm lại được nét vui vẻ lúc xưa. Bởi chính anh là người đã dập tắt...

65. Chương 65

Dưới mái tôn cũ kỹ của căn nhà gỗ đã lâu năm, vách dựng nhà mục hủ loang lỗ rất nhiều chỗ, Xuyên ngồi trên chiếc võng dù kéo kẹt đóng đũa, đối diện với người mẹ hiền ngồi ghế nhỏ sát bên quạt tay cho cậu bớt nóng nực. Khung cảnh trùng phùng diễn ra trong nỗi xúc động nghẹn ngào, Xuyên được mẹ dẫn về ngôi nhà mà bà đã ở suốt mười mấy năm nay, kể từ khi ngăn dòng lệ để cậu ở lại nơi miền đất phồn hoa náo nhiệt, tận hưởng cuộc sống đủ đầy.

- Mẹ cứ để con quạt, mới đi bán về mệt mà lại còn nhọc công nữa! – Xuyên với tay tính lấy cái quạt mẹ đang cầm nhưng bà không cho.

- Cứ để mẹ quạt, con mới cực nhọc khi đi một quãng đường xa như vậy xuống đây. Mà sao con biết chỗ để tìm hay vậy?

- Là ba nuôi đã cho con địa chỉ.

Người phụ nữ tứ tuần vuốt nhẹ làn tóc mềm mượt, rồi bờ má mịn màng của đứa con trai. Khi nhìn thấy cậu bé cứ nhìn mình bằng điệu bộ kỳ lạ, bà đã có chút ngờ ngợ ra, nhưng vì trời nắng chói chiều ngược vào mắt nên nhìn không rõ ràng. Cộng với việc qua gần ấy thời gian, một đứa nhóc 4 tuổi tròn trịa lùn tịt nay đã trưởng thành thành một chàng trai cao lớn như vậy, muốn nhận ra cũng không phải dễ. (P/s: Một trong những nhân vật hiếm hoi công nhận là bé Uke này cao lớn. Hjx, thì cũng 1m72 cơ mà!*.*)

- Từ khi nào mà con biết được hết tất cả mọi chuyện? Rồi khi biết được mẹ vẫn còn tồn tại trên đời... con đã phản ứng thế nào? Có oán hận mẹ không?

- Con biết được hồi năm ngoái, khi vô tình nghe được cuộc nói chuyện của cả nhà về việc làm giấy tờ hộ tịch cho con. Từ đó con mới nhận ra mình hoàn toàn không có bất kỳ quan hệ máu mủ gì với gia đình mà mình đang sống, kể cả người cha mà con luôn tưởng là góp phần sinh ra mình... Thì ra ông ấy là vì nặng tình với mẹ, muốn được bảo bang nên...

- Phải, chắc con cũng đã được ông kể hết rồi đúng không? Mẹ và ba nuôi con đã trải qua một mối tình vô cùng sâu đậm, nhưng rồi cuộc lại không thể đến với nhau. Suốt thời gian qua, thì thoảng ông ấy vẫn thường xuyên xuống đây xem mẹ sống thế nào, cứ thuyết phục nài nỉ mẹ lên thành phố để nhận lại con, được sống gần con. Nhưng mẹ cảm thấy mình là một người mẹ quá tồi tệ, sau gần ấy năm cày bừa mà vẫn không thể dư giả như ý muốn để có thể lo cho con. Cũng là mẹ quá sai lầm...

- Sao vậy ạ? Sao mẹ lại bảo là sai lầm?

Cuộc đời của mẹ Xuyên là một chuỗi những thất bại kéo dài, những lựa chọn liên tục sai trái. Từ việc yếu lòng từ bỏ người mình yêu, tới việc đi lấy một người đàn ông háo thắng, làm việc cạn nghị thiếu suy xét để người ta lừa gạt chiếm hết cổ phần dẫn đến phá sản. Sau đó trở về quê với quyết tâm làm lại cuộc đời, tích lũy tiền để một thời gian sau trở lên gặp lại đứa con và nuôi nấng nó, thế mà lại tiếp tục bị một người đàn ông khác dụ dỗ, hứa hẹn đủ điều là sẽ lo cho bà mọi thứ, không phải cực khổ nữa. Rồi cuộc bà chẳng những không an nhàn hơn mà còn phải chịu thêm nhiều tủi nhục gấp bội, bởi tên này còn bê tha tàn tạ gấp mấy lần người chồng trước đây. Lấy nhau được một thời gian, gã đàn ông với vẻ ngoài cao to lực lưỡng mà ai nhìn vào cũng nghĩ là rất lo chí thú làm ăn, ai ngờ hắn ta mắc tật ham mê cờ bạc, cá độ, đánh đề, tiền làm để chơi còn không đủ thì lấy đầu để ăn. Chẳng bao lâu rơi vào cảnh nợ nần chồng chất, cả chục chủ nợ đến xiết đòi, hăm he, đe dọa, hắn bỏ trốn đi biệt xứ giờ chẳng biết khi nào trở về. Bỏ lại mẹ một thân một mình gồng gánh số nợ chẳng biết khi nào trả nổi.

Đó là lý do tại sao, cho đến tận bây giờ, bà vẫn sống trong cảnh khốn cùng nghèo khổ, sáng bán rau ở chợ, chiều đi bán vé số giữa trời nắng mưa, để vừa có cơm ngày hai bữa, vừa trả góp nợ nần. Xuyên lặng im nghe từng lời mẹ kể, lòng chua xót đến khôn cùng, càng thương người mẹ với số phận khổ ải. Bà vẫn giữ nụ cười hiền hậu, sau đó đứng dậy vào trong mặc thêm áo khoác rồi đội nón lá, Xuyên thấy vậy liền hỏi:

- Mẹ tính đi đâu vậy?

- À, mẹ đi bán. Con cứ ở nhà nằm nghỉ cho khỏe, chiều chiều mẹ về!

- Mẹ không cần phải đi bán nữa, xấp vé số này con sẽ mua ẹ. Và từ ngày mai, mẹ sẽ lên thành phố sống cùng với con!

Xuyên đứng dậy bước lại lột nón mẹ xuống, cầm lấy xấp vé số bỏ vào túi mình, sao đó bảo mẹ vào tắm rửa cho sạch sẽ, rồi dẫn bà đi ăn cơm tiệm. Người phụ nữ bất giác không biết phải phản ứng thế nào, nhưng nhìn thấy đứa con trai trưởng thành với hành động quyết đoán như thế, bà vô thức nghe theo. Bởi lúc này đây, được gần gũi bên đứa con sau bao năm trời cách biệt đã làm niềm hạnh phúc lớn lao đối với bà, không còn việc gì có thể quan trọng hơn thế. Vì không có xe, Xuyên buộc phải đón taxi để đi cùng mẹ ăn uống, rồi sắm quần áo mới, mua vài vật dụng cần thiết cho bà. Sau một lúc vụng vụng từ chối, bà đành phải bằng lòng vì sợ đứa con trai phật ý.

66. Chương 66

Hai mẹ con trở về nhà trong tâm trạng háo hức hoan ca, vừa đi vừa trò chuyện vui vẻ. Bất chợt ngay trước cửa, có vài ba người đang đứng đó chờ sẵn, vẻ mặt hằm hằm ra chiều chẳng mấy lương thiện. Vừa nhìn

thấy họ, nụ cười trên môi mẹ liền tắt ngấm, như biết trước điều sắp xảy ra.

- Những người đó là ai vậy mẹ? – Xuyên quay sang hỏi mẹ ngay.

- Đó là mấy người chủ nợ, đến để đòi tiền... - Mặt mẹ cúi gầm xuống đất, ra chiều vừa buồn vừa xấu hổ.

Khi mấy người đó quay mặt lại, nhìn thấy đối tượng đang chờ này giờ, hiển nhiên chẳng ngại ngần gì mà xông tới. Một người đàn bà đứng tuổi vóc dáng to bự, mặt xệ như bánh bao nhão mở màn trước:

- Ê mậy, sao mấy bữa rài chưa thấy mày góp tiền cho tao nữa hả? Thấy tao không nói gì rồi làm lờ ờ à?!

- Đúng rồi đó, tui đây biết điều vì thấy chị đơn chiếc nên để chị tự giác trả mà không xiết đòi gắt gao, thế là chị cũng biết tấm lòng. Sống thì phải biết điều một chút, thiếu nợ thì phải trả chứ! - Một người đàn ông... à mà chính xác là một gã bóng lộn, tuổi cỡ hàng băm nhưng mặt đồ còn xi tin như gái 18, quần lửng áo thun ôm sát người, tóc nhuộm hai lai, móng tay sơn lòe loẹt, giọng nói ổng a ổng ọ.

- Mấy chị thông cảm, tại mấy bữa nay bán ế quá. Tui chưa gom đủ tiền góp ấy chị được, mong mấy chị thương tình thư thả thêm ấy ngày, tui sẽ mang sang nhà ấy chị ngay! - Mẹ bước tới nói nhỏ nhẹ, chắp tay thiếu điều muốn lạy mấy người đó.

- Thôi đi má, hứa lần hứa lữa quài! Gần cả tháng nay rồi, tui cho trả không lấy lời mà còn xà nẹo lâu lắc nữa! – “Bà thím” kia tiếp tục lãnh lết.

- Mẹ con thiếu mấy cô chú bao nhiêu tiền? Con sẽ trả! – Xuyên im lặng hồi lâu thăm dò sự tình, sau đó liền bước lên giải nguy tình thế.

- Ít da, ở đâu lòi ra bé trai đẹp rạng ngời mà không chói lóa thế này? Ủa mà tui nhớ bà Thím bà đâu có thằng con trai nào đâu ta! Thằng chồng của bà ở mới có chưa đầy 1 năm là dong mất tiêu ời, có lòi ra thằng ku nào đâu mà giờ trông lớn tướng dữ dzậy?

- Mấy người không cần biết nhiều. Giờ chỉ cần nói là mẹ tui thiếu mấy cô mấy chú bao nhiêu, tui sẽ đứng ra trả! – Xuyên không muốn dây dưa với đám người này thêm nữa, cần nhanh chóng giải quyết thật nhanh.

- Chắc chắc! – Thím đẹp chặt lưỡi ra chiều thềm muốn, rất lấy làm khao khát vẻ đẹp tươi xanh như nổi canh của Xuyên. - Thiệt ra thì cũng hông có nhiều lắm đâu! Của “chị” thì 5 triệu, bà bảy mập này 4 triệu tiền hụi chết, bà hai gòm này thì 2 triệu, còn ông tư râu này thì còn thiếu 3 triệu tiền thua bài của chồng bà đã trốn biệt đó.

Xuyên nghe qua hiển nhiên hơi choáng, lấy bóp tiền ra kiểm tra thì thấy không đủ số yêu cầu, vì vừa này đã dẫn mẹ đi ăn và sắm đồ ngón bọn tiền rồi. Cậu chàng lúng túng xin hẹn đến ngày mai sẽ gom trả đủ, nhưng bà thím và mấy người kia nhất định không tha...

- Đâu có được con trai, bà đã thất hứa nhiều lần lắm zồi! Hôm nay mà không lấy được đồng nào thì đừng mong tui này dề. Mà... chụy thấy cứng cũng được đó. Hay là ghé nhà chụy chơi tối nay đi cứng, làm cho chụy dzui, thì chụy sẽ bớt nợ ẹ cứng! – Bà thím già bóng lộn bắt đầu giở thói dụ dỗ trai tơ.

- Chú làm gì kỳ vậy? Tui đã hứa mai sẽ trả là trả mà...

- Chờ ời kiu “chụy” được ời kiu chú nghe mà muốn xé cái đầm ghê dzị đó! Cứ tới nhà chụy chơi, rồi xóa nợ cho, vừa nhanh vừa khỏe, không nhọc công nhiều đâu!!!

Bà thím kia nhất định bữa nay phải mần thật cho bằng được miếng mồi béo bở, đưa tay vuốt ve mò mẫm lấy Xuyên trong khi mẹ thì bị mấy người kia bao vây hăm he đe dọa. Bất chợt có một bàn tay khác chộp tới, nắm lấy cánh tay của mẹ bóng kia, vắt ngoẹo sang bên khiến mẹ ấy la làng chí chóc...

- Người ta đã không muốn, sao ông lại còn hành xử lỗ mãng như thế giữa ban ngày hả?

Giọng nói trầm đục, mang theo vẻ uy nghiêm phong độ thường thấy, người đó chẳng ai khác ngoài nhân vật nam chính của chúng ta – Lâm Mạnh Hiệp. Anh chàng đã xuất hiện kịp thời, chứng kiến khung cảnh hỗn loạn và không thể kiềm chế tiếp khi thấy có kẻ dám có hành vi “xâm phạm” đến người yêu của mình (Thấy ớn hem!~).

67. Chương 67

Từ trước đến nay, Hiệp bao giờ cũng là người làm việc nhanh nhạy, gọn gàng và dứt khoát, không thích dây dưa phiền toái lâu lã. Anh chàng yêu cầu các chủ nợ xuất trình sổ sách ra một lượt để được rõ chính xác số tiền phải trả, tránh bị thêm bớt lời lãi rối rắm. Quả nhiên mọi thứ được giải quyết nhanh gọn chỉ trong vòng 1 phút 30 giây. Mấy người chủ nợ đều thỏa mãn ra về, riêng bà thím kia là còn chút lưu luyến nán nà dòm lom lom Hiệp bởi sự ham muốn gấp bội thân thể cao lớn rắn rỏi kia, nhưng nét mặt hầm hờ như thể lạng quạng là cho ăn đạn nên “Mẽ” đành tiếc nuối ra về...

- Thiết là sướng quá đi, hôm nay ngày gì mà hên dễ “xợ”. Được ngắm cùng lúc hai chàng trai đẹp, một thư sinh một mắc xì cò (muscle), thế nào chiều nay cũng trúng số, dzia quánh con 21 mới được!!! Hé hé hé. - Bả vừa đi vừa lảm bảm một mình như mất dần dưới. Thiết pó tay! *.*

Mọi biến động được lắng dịu, mẹ vào trong làm cơm chiều. Trong khi Xuyên ngồi ngoài bờ sông ngắm hoàng hôn dần buông, hiển nhiên còn có thêm một người ngồi cạnh bên nữa. Hiệp nhìn vào nét mặt người yêu dấu hồi lâu, mang theo nỗi niềm thương nhớ, cất tiếng nói:

- Anh biết rất khó để làm em tha thứ cho anh, cũng bởi anh quá cạn nghị, nóng tính, không tin tưởng ở người mình yêu nên mới xảy ra cơ sự này. Anh chỉ mong em hãy cho anh thời gian, anh sẽ thay đổi, và sẽ không làm em tổn thương thêm lần nào nữa...

- Chuyện đã qua rồi, tôi không muốn nhớ lại nữa!

- Phải, mọi chuyện qua rồi. Em là người độ lượng, chắc sẽ dễ dàng xí xóa hết đúng không? - Hiệp bắt đầu dùng cách nịnh nọt để cầu hòa.

- Hiệp à, chắc anh cũng đã biết mục đích tôi xuống đây là để làm gì. Tôi đã tìm lại được mẹ ruột của mình, biết được hoàn cảnh sống mà đáng ra tôi phải sống. Nghĩ lại thời gian qua, khi mẹ tôi phải sống trong cảnh cơ hàn, cực khổ như thế. Trong khi bản thân mình thì lại ăn sung mặc sướng, cuộc sống đủ đầy, chẳng bận lo tiền bạc, nên mới rãnh rỗi sinh nông nổi đi yêu đương, vướng vào đủ thứ rắc rối...

- Tại sao yêu đương lại là rắc rối chứ?

- Ngay lúc này, có nhiều chuyện đáng phải lo hơn là tình cảm của chúng ta. Đối với tôi bây giờ mẹ là quan trọng nhất, tôi phải cố gắng sống và chăm lo ẹ để bà không phải khổ nữa.

- Anh sẽ giúp em làm điều đó, mẹ của em cũng là mẹ của anh. Cũng như trước nay em xem ba mẹ anh là ba mẹ em vậy! Vì thế em đừng buông tay...

Xuyên quay sang nhìn Hiệp, đôi mắt thăm sâu thoáng buồn. Mới có chưa đầy 2 tháng mà Hiệp đã ốm đi nhiều, gò má hóp lại, có lẽ anh cũng đã nhiều đêm khó ngủ vì day dứt. Trải qua biết bao biến động, lòng tin bị lung lay, tình cảm đôi lứa phần nào rạn vỡ. Nhưng có một điều chắc chắn rằng, mỗi ngày, trong những phút giây lắng đọng ngồi một mình bên hiên vắng, lắng nghe khúc nhạc buồn, tim vẫn buốt nhói quặng đau khi nhớ về nhau...

Tình yêu đâu phải ai cũng may mắn tìm được nhau

Chẳng giống như chúng ta tìm được nhau, rồi lại hoang phí duyên trời

Tại sao phải rời xa nhau mãi mãi...

Biết đến khi nào? Chúng ta nhận ra chẳng thể quên được nhau...

- Chuyện của chúng ta, hãy để thời gian trả lời đi!

- Anh đã có câu trả lời rồi, anh không thể rời xa em được!!! - Hiệp luôn dứt khoát với tình cảm của mình.

- Anh Hiệp... em sẽ cố gắng thu xếp để đưa mẹ lên thành phố sống cùng. Cuộc sống này mới thật sự là hoàn cảnh mà em phải sống, phải tồn tại. Giữa chúng ta ngay từ đầu đã có một khoảng cách quá lớn, không hề ở ngang hàng nhau. Vì thế cho dù em có quay về, cũng sẽ không ở bên cạnh anh nữa đâu!!!

68. Chương 68

Ánh mắt Hiệp chau lại, thể hiện sự đau buồn cùng cực, cứ nghĩ đến ngày tháng sắp tới không còn được ở gần bên nhau, lòng anh đã tựa hồ như có ngàn nhát dao cứa sâu vào liên tiếp. Hiệp với tay mình nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Xuyên, giọng đầy nuối tiếc:

- Em đừng như vậy mà, ngôi nhà đó vốn đã là nơi em sinh sống suốt bao nhiêu năm. Rồi còn ba mẹ nữa, em đành lòng rời bỏ họ hay sao?
- Em sẽ vẫn đến thăm ba mẹ nuôi mỗi cuối tuần. Cứ tính vậy đi đã, chứ cũng chưa biết ba có đồng ý không!
- Thực sự Xuyên cũng chỉ nghĩ trong đầu vậy thôi, nhưng bản thân thừa biết vẫn chưa đủ sức sống riêng được. Vấn đề trước mắt cậu muốn là phải tránh mặt Hiệp đã.
- Tất nhiên là ba sẽ không đồng ý, mẹ cũng không luôn, và cả... anh nữa!

Xuyên đã toan mở miệng bảo rằng sự đồng ý hay không đồng ý của anh chẳng hề có chút ảnh hưởng nào cả, nhưng lại thôi:

- Số tiền anh trả nợ giúp mẹ tôi, sau khi lên thành phố rút tiền tiết kiệm tôi sẽ trả lại. Cám ơn anh, giờ anh có thể về được rồi! – Xuyên gạt phắt tay anh ra khỏi tay mình, đứng dậy đi vào nhà.
- Sao mà về được, anh đi từ sáng tới giờ chưa có gì bỏ bụng đói gần chết đây nè! Với lại, papa đã nói nếu không đón được em về thì anh cũng thành kẻ vô gia cư luôn đó!

Anh chàng bày ra bộ mặt khổ sở, Xuyên liếc anh một cái rõ ghét rồi quay mặt vào trong, không nói thêm gì nữa. Hiệp cũng chai mặt vào theo, trong khi mẹ cũng đã làm xong bữa cơm chiều. Thức ăn miền quê đậm bạc chỉ có vài con cá lóc kho với nồi canh chua rau muống mẹ hái sau vườn. Xuyên nghĩ là cậu ấm công tử kia đã quen với cao lương mỹ vị trên thành phố, thường ngày mẹ nuôi nấu ăn ngon như vậy mà còn chê tới chê lui bảo thức ăn gì mà chẳng phong phú gì hết, vì thế khi về chốn hóc bà tó này, chỉ có mỗi món mặn và nồi canh lạc lẻo, anh chàng sẽ không thể nuốt trôi nổi. Ấy vậy mà khi vừa ngồi bệch xuống mâm cơm, Hiệp đã ăn khí thế, còn luôn miệng tấm tắc khen ngon nữa. Mẹ Xuyên rất lấy làm vui lòng, bảo cứ từ từ mà ăn, cơm còn nhiều lắm.

- Xem ra Hiệp cũng dễ nuôi quá ha, cô cứ sợ con ăn không quen đồ dưới quê, thức ăn đậm bạc quá!
- Tại người ta đói nên mới vậy thôi mẹ ơi! Chứ thường ngày mấy món này dọn ra bàn là trẻ em chẳng chịu ăn đâu, gọi ra tiệm đặt mua cơm phần hải sản thôi! – Xuyên thù mới hận cũ, quyết đâm chọc cho anh chàng phun cơm.
- Không phải vậy đâu! Con không phải kén ăn và đòi hỏi gì, chỉ cần hợp khẩu vị là được. Đồ ăn cô nấu tuy đơn giản nhưng lại rất ngon! – Hiệp cố nuốt cơm vào họng ngăn cơn ghen vì bị nói xấu.
- Thôi đi, có mẹ vốn là đầu bếp có tiếng rồi còn làm màu nữa...

Xuyên nhất định không tha, dồn Hiệp vào thế xấu hổ, cũng may mẹ là người đã đứng ra hòa giải cục diện bế tắc, bảo ăn cơm nhanh rồi còn nghỉ ngơi. Đây có lẽ là bữa cơm đầm ấm, vui vẻ nhất mà bà từng có kể từ khi phải sống lẻ loi một mình, niềm hạnh phúc nhỏ nhoi nhưng quý giá biết bao...

Trong khi đó, tại quán cà phê Góc Phố yên tĩnh lọt thõm giữa thành phố đô hội ồn ào. Châu và Định đã hẹn gặp nhau, ngồi đối diện bàn bạc về kế hoạch tác chiến:

- Hình như chiến thuật của chúng ta có phần hơi non tay. Đúng là Hiệp và thằng nhóc đó đang rạn nứt tình cảm, nhưng hẳn ta đang nỗ lực để hàn gắn, bất cứ lúc nào hai đứa cũng có thể quay lại với nhau! – Châu mở màn trước.
- Cô đừng dùng từ “Chúng Ta” vào đây, nghe nhục lắm! Giờ tôi thấy thật hối hận khi đã trót ngu muội nhận lời vào kế hoạch của cô... - Định nhăn mặt thể hiện sự khó chịu cùng cực, chỉ vì mong muốn Xuyên từ bỏ Hiệp mà đến với mình, cậu chàng mới chấp thuận đề nghị của Châu, dàn cảnh thật nhiều tình huống tình tứ cho Hiệp chứng kiến. Nhưng rốt cục, dù buông tay Hiệp, Xuyên vẫn bước tiếp một mình, không hề đến bên người bạn này để giải bày, tâm sự lấy một câu.

- Sao, hồi hận hả? Muộn rồi cưng, giờ đã nhảy lên lưng cạp rồi thì chỉ còn cách là làm sao cho nó chạy tiếp để không quật mình xuống cần thôi! Tôi và cậu giờ đã ở trên cùng một con thuyền, cho dù giờ này có nhảy xuống thì Xuyên nó cũng chẳng cứu vớt cậu đâu. Bởi lẽ nó đã căm ghét một thằng bạn phản bội như cậu rồi!
- Tôi không có phản bội cậu ấy, cô ăn nói cho đàng hoàng nha! - Định bắt đầu nổi giận.
- Cũng như nhau cả thôi, cậu vì tình cảm cá nhân mà quyết tâm chia rẽ họ. Bây giờ thì được như ý muốn rồi đó!

69. Chương 69

- Bây giờ chị tính làm gì tiếp theo? - Định cố bình tĩnh, phóng lao đành theo lao.
- Tôi và Hiệp sẽ cưới nhau, ngay sau khi ra trường, đó là điều chắc chắn! Bởi vì tập đoàn của ba tôi và ba Hiệp có mối liên doanh rất quan trọng, mà nền tảng là phải dựa trên mối quan hệ của hai bên.
- Cô nghĩ sao nếu Hiệp không đồng ý cuộc hôn nhân này?

- Anh ta KHÔNG có quyền lựa chọn, bởi lẽ hôn nhân là nền tảng cho hợp tác kinh tế. Tôi là con gái rượu của ba, chỉ cần hắt xì một cái là hợp đồng hai bên có thể bị xé bỏ ngay lập tức! Thử xem ba mẹ Hiệp có ép buộc hẳn ta lấy tôi không thì biết! - Châu ngửa người ra sau thoải mái, thể hiện sự tự tin đẳng cấp của một tiểu thư đồng danh. - Huống hồ chỉ trong mắt họ, tôi là một đứa con gái vừa hiền ngoan lại giỏi giang nữ công gia chánh, kiếm khắp Việt Nam làm gì được một đứa con dâu nào perfect như tôi!!! Á hahahaha...

Sự tự kiêu khuếch đại, Châu nở nụ cười tà ác đặc trưng của bánh bèo, gây sự chú ý của hầu hết các nhân viên lẫn thực khách trong quán. Thấy bị dòm ngó cũng hơi què cỡ, cô nàng khép miệng lại, cúi gằm mặt che đi sự xấu hổ.

Trời đã sập tối, không có gì để chơi hay giải trí như trên thành phố nên Hiệp và Xuyên đều thu dọn đồ rồi ngủ sớm như bao người dân ở đây. Mẹ tính bảo Xuyên và Hiệp hãy vào phòng trong mà ngủ nhưng cậu từ chối, bảo ngủ phía ngoài cho thoáng mát, với thực chất là cũng không có ý định ngủ cùng với “ai kia”. Hiệp biết thân biết phận, chỉ xin cái mền đắp rồi ngủ trên võng. Mẹ cũng đành bỏ tay để hai thằng tự sắp xếp, Xuyên thì nằm trên giường gỗ từ thời ông cố (Y: dân quê có một cái tên để gọi nhưng chính tả thế nào tớ không biết ghi!*.*). Chỗ lạ nên hiển nhiên ngủ không quen, huống hồ chỉ Xuyên cũng không thích ngủ chiếu, vừa không êm ái vừa khó trở người vì cần vào be sườn. Nhìn xuống phía dưới thì thấy Hiệp có vẻ cũng không mấy thoải mái, cứ đập tay bẹp bẹp vì bị muỗi chích. Thấy thì tội mà thôi cũng... không thể kệ được, Xuyên vén màn lên tới gần khều khều bảo anh lên giường ngủ. Cứ nghĩ là anh chàng sẽ làm cao bảo không sao ngủ vậy cũng được, ai dè hẳn cứ như cái lò xo, bật đầu dậy đến độ lọt khỏi võng, cũng may là lực đạo tốt chống tay kịp không thôi là làm cái rầm lũng sàn luôn rồi (79kg chứ ít gì đâu!*.* Tội nghiệp cái nhà cũ kỹ của má mi)

Xuyên cố gắng kìm chế tiếng cười, vẫn giữ bộ mặt thờ ơ đứng dậy chui trở lại vào giường, anh chàng cũng tò tò đi theo, táng mùng cẩn thận theo lời Xuyên chỉ để cho khỏi muỗi.

- Phạm vi phân định bằng cái gối ôm, cấm lấn qua lấn lại gác chân gác tay tùm lum, nếu vi phạm qua lãnh thổ là bị đá giăng khỏi giường ngay lập tức!
- Dạ, biết rồi.

Hiệp ngoan ngoãn nằm im, không chút chống cự hay bức xúc nào. Dù vậy Xuyên vẫn luôn trong trạng thái cảnh giác, nhất quyết không nể nang nếu hẳn dám mon men làm gì xằng bậy. Nhưng dù thủ thân thế nào thì cũng sẽ tới lúc buồn ngủ, vốn cả ngày đi đường dài không nghỉ ngơi, lại gặp nhiều chuyện bất ngờ nên cậu bé ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Đến sáng, ánh mặt trời sớm mai rực rỡ, soi qua từng đường kẻ vách nhà chiếu vào giường ngủ. Xuyên nheo mắt tỉnh dậy, phát hiện vị trí ngủ của cậu và Hiệp không còn cách xa nhau nữa, mà là rất - gần - sát nhau, cậu còn gối đầu trên tay Hiệp, hai thân thể áp sát như thể đang ôm nhau vậy... Xuyên bật đầu ngồi dậy, bóp mũi Hiệp cho anh chàng ngộp mà tỉnh dậy.

- Có chuyện gì vậy em? Sáng rồi hả? - Anh chàng ngáp một hơi dài vì vẫn còn say ngủ, lăn sang bên.
- Anh thức dậy cho tui. Tối qua đã nói là không được vi phạm lãnh thổ, vậy sao anh lại dám?!

- Haizzz... thiệt là oan uổng, em nhìn kỹ lại đi. Là em vi phạm chứ không phải anh nha!

Xuyên để ý lại phần chỗ nằm, đúng là Hiệp vẫn ở đúng chỗ sát mép giường ngoài, chính cậu mới là người lấn sân qua, đá văng luôn chiếc gối ôm lọt xuống sàn. Thật vô lý, sao lại có chuyện đó được? Từ trước đến nay Xuyên nghĩ mình ngủ rất êm ru, nằm một tư thế tới sáng, chả bao giờ lấn lộn xô dịch chỗ như thế.==

Mọi thứ được thu xếp đầu vô đó, mẹ đồng ý theo Xuyên lên thành phố dù chưa biết mình phải sống tiếp như thế nào. Ngôi nhà để lại cho người dì bà con trông coi, mà đất đó cũng là do dì ấy thương tình xây lên cho ở nên thực chất là trả lại cho chủ cũ. Bọn họ cùng lên đường, nhưng Hiệp vẫn buộc phải lẻ loi vì Xuyên và mẹ cậu đi xe khách (đầu có chỗ 3 được). Trong quá trình về trở lại, Hiệp và Xuyên đều thông báo cho papa rõ nên khi vừa đến bến xe đã thấy ông chờ sẵn từ bao giờ. Xuyên hiểu rõ cuộc gặp mặt này sẽ gây nhiều khó xử ẹ nuôi, vì thế nói với papa tìm ẹ một chỗ ở trọ.

70. Chương 70

- Thôi được, ba tôn trọng quyết định của con, muốn thế nào cũng được! Nhưng không cần phải mượn nhà trọ đâu, ba vẫn còn một căn nhà cho thuê ở quận 4. Hãy ẹ con đến đó ở, rồi tìm một công việc phù hợp để sinh sống!

- Vậy thì tốt quá, con cũng sẽ thu dọn đồ sang đó ở chung với mẹ luôn!

- Cái gì? Sao phải dọn qua đó? – Ba vô cùng thần thốt với đề nghị của Xuyên.

- Con muốn được ở gần để chăm sóc ẹ thôi ba. Ở dưới quê lâu rồi nên mẹ không quen cuộc sống ở đây đâu!

- Chuyện đó cứ để ba thu xếp, con bây giờ còn chưa tới tuổi vị thành niên, cần phải hoàn thành xong chương trình cấp 3 rồi thì lên đại học nữa.

- Ba đừng lo lắng, con vẫn sẽ về nhà mình thường xuyên, vẫn sẽ tiếp tục đi học, vẫn sẽ là con của ba và mẹ nuôi như từ trước đến giờ. Con rất yêu quý hai người, nhưng hoàn cảnh hiện tại không cho phép con ở lại ngôi nhà đó nữa, mong ba hiểu cho! – Xuyên dừng lại một lúc, để chuyển sang một vấn đề khác. - Với lại, ba hãy đưa lại tấm hình chụp mẹ con hồi trẻ đi, đừng giữ lại bên mình nữa. Ba làm như vậy sẽ rất có lỗi với mẹ nuôi, mẹ là người rất cao thượng, đã bao bang yêu thương con như con ruột từ trước đến giờ, âm thầm lặng lẽ vun đắp cho gia đình chúng ta ấm êm hạnh phúc suốt bao nhiêu năm. Vì thế ba hãy quên hết chuyện cũ, xóa hết những ký ức về mối tình đầu vụn vặt ấy đi, tất cả đều đã là quá khứ tàn lụi rồi. Hạnh phúc vốn rất mong manh, ba hãy trân trọng những người bên cạnh mình, đừng để mất đi rồi mới nuối tiếc!

Ba vẫn chưa biết phải phản ứng thế nào trước những lời Xuyên nói thì từ phía xa đã có chiếc taxi tấp sát đến gần, cửa xe bật mở, một người phụ nữ đeo kính râm ăn mặc sang trọng bước ra – đó chẳng ai khác ngoài người vợ chính thức của ba, mẹ ruột của Hiệp, cũng là mẹ nuôi của Xuyên. Tất cả các nhân vật trọng tâm cùng hội họp về một chỗ, cả quá khứ lẫn hiện tại được kết nối, trong nỗi niềm vừa hân hoan vừa xốn xang:

- Mọi người tính để cho tôi đứng ngoài cuộc sao? – Sau đó bà hướng trọng tâm về phía Xuyên, nở nụ cười hiền hậu như bao lần. – Không lẽ con nghĩ mẹ hẹp hòi đến vậy à? – Câu hỏi mang ý trách móc, nhưng ngữ điệu lại rất đối dịu dàng.

- Không phải vậy đâu mẹ, con không muốn mẹ chịu bất công thôi!

- Hi, mẹ đã biết tất cả mọi chuyện từ rất lâu rồi con trai à... Ai cũng có một quá khứ, điều cần thiết nhất là phải biết cách chấp nhận và thứ tha. Mẹ cũng không phải người cao thượng gì, chỉ là thời gian dần trôi, nhận ra nhiều giá trị của cuộc sống, sẽ càng hiểu được hoàn cảnh không hề thuận lòng người.

- Minh à, tôi... - Ba cũng nhìn mẹ nuôi, cất tiếng lắp lửng, thể hiện sự hối lỗi.

- Minh không cần phải nói gì thêm nữa, tôi hiểu mình cũng đã dần vật vờ rất nhiều rồi! – Sau đó quay mặt sang vỗ vai Xuyên cười tươi tắn - Tất cả cùng về nhà đi, mẹ đã nấu sẵn rất nhiều món ngon chờ mọi người về đây! Không ăn là rất phí phạm, biết chưa! - Tiếp nói, ánh nhìn mẹ nuôi hướng về người phụ nữ ăn mặc giản dị, gương mặt không phấn son lại sạm đen vì năm tháng nắng dãi mưa dầm, nên dù nhỏ hơn 2 tuổi mà trông vẫn già hơn thấy rõ. Bà bước đến gần, nắm lấy đôi bàn tay gầy guộc. - Chị cũng hãy đến nhà, để

xem con mình đã sống như thế nào trong thời gian qua, rồi sau đó hãy tính tiếp. Mọi chuyện đã qua rồi, tất cả chúng ta hãy gạt bỏ mọi chuyện qua một bên. Quan trọng lúc này là được ở gần bên con cái, chăm sóc và chứng kiến tụi nó trưởng thành nên người, chị nghĩ đúng không?

Mẹ Xuyên rưng rưng dòng lệ vì xúc động, gật đầu vâng dạ ra chiều kính nể. Quả thật “mối tình đầu” của bà đã có sự lựa chọn vô cùng chính xác, lấy được một người vợ vừa đẹp người lại đẹp nét như vậy, luôn cam chịu và thấu hiểu mọi điều vì chồng. Bản thân bà giờ đây cũng không còn trông đợi bất kì điều gì cho bản thân nữa, chỉ có một ước muốn duy nhất là được ở bên đứa con thân yêu của mình, như vậy là đủ. Bất chợt papa như nhớ ra điều gì đó từ câu mẹ nuôi vừa nói, thay đổi nét mặt nghiêm nghị lại như cũ:

- Nhắc đến con cái mới nhớ, khi về nhà ba sẽ “xét xử” đến chuyện của con với thằng Hiệp đấy!

- Hả? Chuyện gì vậy ba? – Xuyên ngạc nhiên không hiểu.

- Hai đứa sao lại có cái quan hệ kỳ quặc như thế hả? Mà thằng Hiệp nó đã làm gì để con giận dữ, rồi bỏ đi không nói lời nào với nó như thế?!

- Ba... vậy ra, anh ấy đã nói cho ba biết rồi?

Câu chuyện dự tính còn kéo dài nữa nhưng mẹ nuôi ra hiệu dừng lại, về nhà rồi tính tiếp. Ngôi nhà rộng lớn trở lại không gian đầm ấm như cũ, bàn cơm thịnh soạn dọn ra, mọi người cùng trò chuyện vui vẻ, chỉ có hai người hoàn toàn không có đối thoại với nhau, ai cũng biết.

71. Chương 71

Mọi chuyện về tình cảm được tạm gác sang một bên, bởi lúc này ba đang chuẩn bị tiến hành một buổi họp kết giao quan trọng. Hôm nay sẽ chính thức ký kết hợp đồng hợp tác giữa 3 công ty lớn chuyên về sản xuất xuất khẩu mặt hàng thủy sản. Với sự hợp tác này, cả ba liên doanh Mạnh Hùng, Hoàng Gia và Khải Minh sẽ có bước phát triển vượt bậc về thể mạnh chuyên ngành của mình, từ khâu cung cấp nguyên liệu đầu vào, quy trình sản xuất cho đến tìm mỗi tiêu thụ xuất khẩu sang các nước Châu Âu, tất cả sẽ được quy về một mối. Trong lúc buổi họp đang tiến hành, Châu và Định cũng đứng bên ngoài để theo dõi, dù thực chất cũng chẳng nghe được gì, nhờ vào mối quan hệ thân thích nên hai cô cậu mới được phép ngồi ở đây, không thôi đã bị đuổi cổ ra ngoài rồi. Trong khi Châu đang vô cùng hồi hộp chờ đợi kết quả thì Định vẫn hết sức bình tâm, ngồi thoải mái trên ghế chơi game bắn vịt. Cánh cửa phòng họp bật mở, mọi người bước ra với gương mặt rạng ngời, Châu nhanh nhẩu chạy đến gần ông Minh – ba của cô:

- Sao rồi ba? Ký hay không ký?

- Tất nhiên là ký rồi con, cơ hội hợp tác làm ăn tốt như vậy, sao lại bỏ lỡ được chứ!

- Ý con không phải chuyện đó, con chỉ muốn biết, thông qua sự hợp tác này cũng đồng nghĩa với việc con và anh Hiệp sẽ được lấy nhau, đúng không ba?

- Ủa, ba tưởng con đã giải quyết mọi chuyện với thằng Hiệp rồi chứ? Hai đứa bảo không hợp nhau nên chia tay, con cũng đã tìm được người mới là cậu con trai của ông Gia còn gì?!

- Hả? Con trai ông Gia nào? Con đâu có...

Ông Hùng – ba Hiệp cũng bước tới, hóa giải sự tình ọi chuyện được êm xuôi:

- Châu à, chú rất tiếc khi không thể để con làm con dâu của chú. Chuyện tình cảm riêng của con cái bậc làm cha mẹ thời nay không thể xen vào quá nhiều, quyền quyết định vẫn nằm ở thằng Hiệp thôi!

- Được rồi, ba cái chuyện tình cảm đó chúng ta đừng nên làm ảnh hưởng đến công việc làm ăn. Tụi nó thành được với nhau thì tốt, không cũng chẳng sao, quan trọng là mối quan hệ hợp tác làm ăn của chúng ta vẫn diễn ra tốt đẹp, anh nghĩ có đúng không?! Hahaha.

Thương trường là chiến trường, không có chuyện để tình cảm trai gái chen vào gây ảnh hưởng. Ông Minh là một người xem lợi nhuận trên hết, không có chuyện đem hôn nhân vào làm điều kiện giao kèo như bao thế sự trước nay. Cho dù Châu có là con gái rệu đi nữa thì cũng chẳng có chuyện vì cô mà ông để lỡ mất

cơ hội khuếch trương bề thế công ty của mình. Lúc này, Định mới ngừng cuộc chơi, đứng dậy bước đến gần cô gái xinh đẹp vẫn còn đứng như trời trồng vì bị ngớ lơ lãnh đạm:

- Thôi đi chị gái à, những người làm kinh doanh vốn luôn máu lạnh, xem Tiền nặng hơn Tình. Thời đại này làm gì còn có chuyện vì hạnh phúc con cái mà tác động vào mối quan hệ làm ăn nữa chứ. Không có đám cưới giữa cô và Hiệp, hai tập đoàn họ Lâm và Phan vẫn hợp tác bình thường. Trai đẹp trên đời này còn nhiều lắm, người vừa có sắc vừa có tiền như cô sợ gì không kiếm được tám chồng?! - Lời nói của Định mang ý an ủi, nhưng kỳ thực lại đầy vẻ châm chọc.
- Chính cậu là người đã phao ra cái tin tôi nảy sinh quan hệ với con trai ông Hoàng Gia đúng không? - Lúc này Châu mới sáng suốt nhận ra, con trai Hoàng Gia - chính là Hoàng Định.
- Hây da, thì cũng chỉ học một chút chiêu bài từ sư tỷ thôi!
- Vậy cậu nghĩ sao... nếu chúng ta “phim giả tình thật” luôn nào? - Châu cảm thấy cậu chàng này cũng tốt mã, quyết định sẽ rù quên trai tơ.
- Oh no no, cho em xin hai chữ “bình yên” đi nha! Em còn yêu đời lắm, chưa muốn để chị tàn phá đâu!

72. Chương 72

Nói rồi Định cũng tung tăng bước đi, bỏ lại Châu đứng đó với tâm trạng tức tối pha đầy căm phẫn. Răng nghiến chặt lắm lắm như lời nguyên: “Để rồi coi, tôi không để ấy người có được cái kết tốt đẹp đâu!”

Nói là làm, cô nàng ngay lập tức bấm số gọi tới người cần hãm hại, đầu dây bắt máy, Châu bắt đầu thực thi chương trình chốt hạ của mình. Cùng thời điểm đó, Hiệp và Định cũng gặp nhau, giải quyết ân oán tình thù giữa hai chàng Top. Họ không chọn điểm hẹn là một quán cà phê hay công viên tình nhân nào đó, mà là bãi đất trống phía sau trường học, nơi ít người lại qua và vô cùng lý tưởng để... đánh lộn. Đúng như phong cách của người học võ, vừa đối mặt nhau, Định ngay lập tức tung chưởng, lực đạo tương đương như hồi Hiệp đánh cậu buổi tối hôm hôn Xuyên trước cửa nhà.

- Cú đấm này là để trả lại cho anh hôm đó. Vì anh không xứng đáng để tôi phải nhường nhịn nữa!
- BỐP!!!- Cú thứ hai mạnh hơn, làm Hiệp bị chảy cả máu miệng, người hơi mất đà nhưng vẫn đứng vững, gương mặt không lộ chút biểu cảm đau đớn. Định tiếp tục nói:
- Còn cú đấm này là để thay cho Xuyên, đã trót ngu muội đi yêu một kẻ thấp hèn như anh. Chỉ vì một chút nghi ngờ và ích kỷ, anh lại có thể nhẫn tâm chà đạp thân xác cậu ấy không thương tiếc! Anh không còn xứng đáng nữa!!!
- Vì sao cậu biết chuyện này? - Hiệp chỉ có thể bực ra câu nói đó.
- Còn cần phải hỏi nữa sao? Cứ thấy Xuyên tránh mặt anh, rời khỏi căn nhà mà cậu ấy gắn bó suốt bao nhiêu năm, cũng đủ hiểu là cậu ấy kinh sợ anh đến mức độ nào rồi.
- Hiệp im lặng thể hiện sự day dứt khôn nguôi, cơn gió hanh thổi mạnh vào làn tóc rối, che đi vầng trán rộng, ánh mắt mông lung...
- Bây giờ tôi chỉ muốn biết Xuyên hiện đang ở đâu thôi! - Từ lúc trở về đến nay, khi Hiệp ở nhà thì Xuyên đi đâu mất biệt, hình như là ở bên mẹ ruột của mình. Papa nhất quyết không cho biết.
- Lúc có trong tay thì không biết nâng niu, đến lúc mất rồi thì mới hối tiếc muộn màng hả?!
- Tôi chưa bao giờ buông tay em ấy!
- Vậy sao đến cả thông tin cậu ấy ở đâu anh cũng không tìm được? Với một người sành sỏi như anh, chẳng lẽ trong phạm vi đất Sài Gòn này không tìm ra sao?!

Hiệp hoàn toàn rối trí, bởi lẽ chiều nay là anh phải bay ra Hà Nội để làm đợt thực tập tốt nghiệp ra trường, tiếp sau đó sẽ còn phải ra nước ngoài, cơ hội để hai người gặp nhau không còn nhiều nữa, chắc chắn khoảng cách không gian và thời gian sẽ ngày càng xa. Trong khi đó, bản thân Xuyên không hề chọn cách trốn tránh,

chỉ là bận lo thu xếp chỗ ở và công việc buôn bán mới ẹ nên buộc tạm gác chuyện của mình sang một bên. Ngay khi nhận được thông tin từ Châu, cậu hiển nhiên không tin ngay mà gọi điện thoại cho ba xác minh, quả tình lần này Châu không nói dối. Cậu không cam lòng để mọi chuyện kết thúc như vậy, tức tốc đón xe ra sân bay. Nhìn lên bảng thông báo, cậu thấy chuyến bay từ Hồ Chí Minh city ra Hà Nội chỉ còn 10 phút nữa là cất cánh, ba mẹ đều bận việc không ra tiễn với lại đây chỉ là chuyến đi thực tập thông thường, nên có lẽ Hiệp đã tự đi...

73. Chương 73

- Cái gì? Anh nói chuyến đi của anh không trực tiếp từ sân bay Tân Sơn Nhất đến Nội Bài, mà phải đi xe lửa ra miền Trung để đón đoàn sinh viên kiến tập ở đó nữa hả?! Trời ơi, tại sao không nói rõ ngay từ đầu chứ? - Định tính báo cho Xuyên biết thì Hiệp lại cho hay tình hình bị biến đổi.

- Chuyện này tôi cũng vừa được thông báo hôm qua, tôi và Xuyên đã bị cắt liên lạc với nhau nên không nói cho em ấy biết được!

- Vậy người nắm rõ được tình hình này nhất, có thể là ai?

Hiệp bắt đầu nhớ lại vì sao IP số điện thoại của mình hôm nay lại mất sóng liên tục, Châu đã từng lên đọc phá điện thoại của anh khi tới nhà chơi, có thể đã nhờ người quen chuyên dụng ngành viễn thông vô hiệu hóa tạm thời chức năng liên lạc ngay khi Hiệp chưa phát hiện. Trong lúc Hiệp bị hỏi thúc ra sân ga để chuẩn bị lên đường, Định cũng gọi điện báo cho Xuyên biết sự việc. Hóa ra Châu chỉ là giả vờ làm người tốt, báo cho Xuyên chuyển đi lúc ban đầu - tức chưa bị thay đổi, để hai người không thể gặp được nhau. Vào lúc này, Xuyên đang ở sân bay, dù có dùng trực thăng cũng không thể đến kịp. Cậu chàng lặng lẽ bắt taxi quay về nhà...

Hiệp tức điên người vì đến giờ này vẫn còn bị chơi một vỏ đầu như thế, để phục hồi lại chức năng phải mất ít nhất 3 ngày mới liên lạc lại được với số của Xuyên vì mạch thuê bao giữa hai người đã bị block. Đó là lý do vì sao Xuyên phải tự mình đi, dù muốn cũng không thể liên lạc với Hiệp được. Ngay lúc Hiệp mượn nhờ điện thoại người bạn đi cùng để gọi đến số của Xuyên thì cũng là lúc cậu chàng tắt nguồn điện thoại, từ bỏ hi vọng gặp nhau. Anh chàng những muốn đập chiếc điện thoại xuống đất, may nhờ thằng bạn thân nhanh tay chụp kịp. Hiệp bỏ hành lý toan đón xe tính trở về thì bị mọi người cản lại khuyên ngăn, dù sao cũng chỉ là chào tạm biệt nhau lần cuối, rồi vẫn phải chia xa một thời gian, không thể vì điều đó mà để lỡ mất chuyến tàu, rồi bao nhiêu người phải chờ đợi...

Ánh chiều tà rọi qua ô kính xe mờ ảo, phản phát chút âm u cô tịch buổi hoàng hôn đượm buồn, Xuyên kéo tai nghe vào thưởng thức bản tình ca, mang chính nỗi niềm lúc này cậu đang trải qua...

Sẽ mãi chỉ là một người quen băng qua giữa cuộc đời...

Vội qua, rồi xa... Bàn tay thân quen bây giờ mãi mãi cách xa...

Sẽ đến tháng ngày, mình sẽ quên hôm nay đã chia lìa

Còn đây, bàn tay... ngẩn ngơ, bơ vơ trôi giữa cuộc đời...

Có lẽ, duyên phận của Hiệp và Xuyên tựa hồ như đường ray xe lửa, xuất phát điểm có trùng nhau, nhưng đến một lúc nào đó sẽ rẽ lối, đi về hai hướng khác biệt, vĩnh viễn không còn hợp lại nữa... Nhìn xa xa về quãng đường dài thăm thẳm, khóe mắt ngân ngấn nước nhưng lại không thể rơi, một nỗi đau âm ỉ và dai dẳng... biết đến khi nào gặp lại người đầu yêu đầu???

74. Chương 74

Và nếu bây giờ em đây được nói một lời, nói em còn yêu mãi một người

Chẳng có bao giờ em muốn xa rời, vì ngày mai tới là ngày sau cuối

Và nếu bây giờ em đây được chết một lần, chết cho tình yêu sẽ bất tận

Chẳng có bao giờ em thấy ân hận, vì rằng em biết em luôn hằng yêu anh...

Em yêu anh, chưa bao giờ quên anh, và vẫn luôn chờ đợi anh... dù không biết sự chờ đợi này sẽ có kết quả như thế nào... Sự trở về là nụ cười hay nước mắt???

2 năm sau...

Xuyên dẫn xe ra khỏi cổng trường đại học KHXH & NV, lướt nhẹ vòng xe máy trên con đường rợp nắng êm đềm. Dừng xe lại tại quán ăn quen thuộc, cậu chàng bước vào nhưng không tìm chỗ ngồi mà lại vô bên góc trong lấy tạp dề đeo vào, động tác thuần thục rồi sắp xếp lại vài thứ vật dụng cần thiết, thì thoảng hỏi mấy chị nhân viên trong quán một số chuyện. Bà Thắm vừa nêm nếm xong nồi nước lèo, quay lại nhìn đứa con trai đang tất bật chỉ biết lắc đầu cười, bước tới gần lau mồ hôi cho cậu:

- Đã nói bao nhiêu lần mà không chịu nghe, mới đi học về mệt không lo ăn uống nghỉ ngơi lại còn tới quán làm lu bù nữa. Mẹ muốn hai chị đây phụ bếp bưng bê là được rồi, không thể muốn thêm con nữa đâu! Như vậy thì làm sao còn đồng lời nào nữa chứ? - Mẹ là đang trách yêu cậu chàng để ngừng việc lại.

- Mẹ thiệt tình, con đã bao giờ đòi tiền công đâu!

- Hi... thôi lên gác thay đồ rồi rửa tay rửa mặt xong xuống ăn cơm, mẹ nấu canh chua đầu cá hồi để sẵn trong thố rồi đó!

- Woa... nghe mẹ nói tự dưng bụng réo lên ngay! – Trúng ngay món khoái khẩu, Xuyên lật phăng tạp dề máng lên móc, sau đó phóng nhanh lên lầu.

Người mẹ hiền hậu nhìn theo hình dáng đứa con trai liến thoắt vui tươi, môi khẽ mỉm cười dù trong lòng mang nỗi niềm cảm thương sâu sắc. Suốt 2 năm qua, Xuyên luôn tự khiến bản thân mình tất bật với mọi việc, từ học hành thi cử để đỗ thủ khoa vào trường đại học cậu hướng đến từ lâu, sau đó lại tiếp tục miệt mài vừa học vừa hoạt động ngoại khóa, giờ rảnh là lại đến phụ mẹ ở quán ăn vốn đã đi vào quy củ sau thời gian đầu nhỏ lẻ.

Nhờ sự tiếp thị rất khôn khéo của Xuyên mà quán ăn của bà Thắm càng ngày càng đông khách, chuyên phục vụ các món điểm tâm sáng như phở, bún bò, bún khô, cơm sườn, kèm theo món ăn xế trưa và cả buổi chiều tối. Quán nằm kế bên quán cà phê nên rất đông người ghé vào thưởng thức, thấy ngon và thành khách hàng thân thiết nhiều, thu nhập ngày càng ổn định, bà Thắm thuê thêm nhân viên để tiện việc bưng bê phục vụ. Quán đông khách nhất vào buổi sáng và chiều tối nên những ngày thường Xuyên không thể phụ buổi sáng, chỉ tiếp được buổi tối, còn hai ngày cuối tuần là cậu chàng dính chặt trong quán không rời cho đến khi mẹ réo bảo nghỉ ngơi ăn uống mới thôi.

- Cuối tuần này con nên ở lại chơi với ba mẹ nuôi một ngày đi, rồi ngủ lại đó mai hãy về lại!- Mẹ muốn Xuyên có sự công bằng vì dù sao hai người họ cũng đã có công nuôi dưỡng suốt bao nhiêu năm.

- Tuần nào con cũng ghé thăm và ở chơi mà mẹ, có điều vì nhiều việc quá nên không ở lại lâu được!

- Con không cần phải viện lý do bận rộn nữa, tự bản thân con làm mình như thế thôi! Những gì đã qua thì hãy để nó qua đi, con cần phải biết mạnh mẽ đối mặt, đừng cứ tiếp tục quay đầu nhìn về quá khứ rồi trốn tránh nữa!

- Mẹ... ý mẹ là sao? Chuyện của con...

75. Chương 75

Bà Thắm im lặng mỉm cười, nhìn đứa con trai thân yêu bằng ánh mắt trĩu mến pha lẫn niềm đồng cảm lớn lao. Dù ba mẹ nuôi của cậu không tra xét hay đào sâu thêm về chuyện giữa Xuyên và Hiệp, bà cũng không rõ ngọn nguồn nhiều. Nhưng thông qua những biến động mà con trai mình trải qua, bà cũng có thể rõ tình cảm giữa hai đứa sâu đậm hơn mức anh em rất nhiều...

- Xuyên à, hạnh phúc không phải dễ tìm. Ai cũng xứng đáng được yêu, được tận hưởng mọi điều tốt đẹp nhất. Dù ối quan hệ của hai đứa con có khác với lẽ thường, nhưng không có nghĩa là không thể chấp nhận!

Hãy nắm bắt lấy cơ hội dù rằng mong manh, đừng đi theo vết xe đổ của mẹ, mang nỗi hối tiếc ân hận vì ngày trước đã không cố gắng hết sức mình!

Lời của mẹ tựa hồ như ánh sáng soi lối, như ngọn lửa ấm áp sưởi tâm hồn tưởng chừng đã tê buốt từ lâu của Xuyên. Có lẽ bà cũng như ba mẹ nuôi đều đã phải suy nghĩ rất nhiều, đắn đo rất nhiều nên lựa chọn giải pháp im lặng, không hẳn là ủng hộ nhưng cũng không phản đối, hướng hồ chỉ chuyện hai đứa đến giờ này vẫn chưa thoát ra khỏi đường hầm. Bậc sinh thành nào cũng mong con cái mình thành tài, đặt biệt bao kỳ vọng vào tương lai với mái ấm đủ đầy trọn vẹn. Nhưng cuộc sống vốn không hoàn hảo, chẳng ai có thể lựa chọn inh một bản thể hoàn mỹ tuyệt đối, cũng như một tình yêu tuyệt đối đúng nghĩa. Quan trọng là họ vẫn sống tốt, tâm hồn trong sáng và thiện lương, thế là đủ.

Cánh cửa quán ăn bật mở, một vị khách bước vào, dáng người cao ráo, ăn mặc thời trang nam tính bụi phủi, mái tóc vuốt gel dựng đứng trông rất chất. Anh chàng đi về phía góc trong cùng với biết bao ánh mắt dõi theo của các cô gái cũng như các chàng trai (không thẳng). Ba cô phục vụ tranh giành nhau đến tiếp đón, rồi giả vờ bắt chuyện, dù trên thực tế vị khách này chẳng lấy gì xa lạ nữa.

- Tôi muốn được bánh bò bông phục vụ, không thích bánh bèo! – Đây là câu nói duy nhất chàng trai bảnh tợn thốt lên, dập tắt hoàn toàn nụ cười tươi rói chào mời của ba cô gái. Sau đó vẫn giữ nguyên chiếc kính râm lãnh đạm che khuất tầm mắt, hướng mặt ra ngoài cửa kính.

Ba cô nhân viên hậm hực quay về, vốn dĩ đã quá rõ người mà anh chàng ấy cần là ai nhưng các nàng vẫn ngày ngày nuôi dưỡng hi vọng. Một cô ra hiệu cho người - cần - ra - tiếp khách, thái độ có chút vị nể vì dù sao cũng là con trai của bà chủ, tuy nhiên trong lòng cũng mang chút đố kỵ ngấm ngầm vì được ngồi nói chuyện với trai đẹp chuẩn men. Xuyên thở hắt ra một cái, bước tới rồi ngồi xuống vị trí đối diện:

- Quý khách muốn ăn gì? – Thái độ chào mời không mấy hòa nhã.

- Cư xử với khách VIP như vậy, chắc cậu phải cần học lại một khóa bồi bàn đấy!

- Xin lỗi quý khách nha, vì VIP quá nên cần phải phục vụ đặc biệt khác người ta nó mới nổi bật. Trông quý khách có vẻ rất đói, để tôi đem hết những món ngon nhất ra cho quý khách ăn cho “Sướng” nhá!!!

- Không cần đâu, chỉ cần cậu chủ quán ngồi đây hàn thuyên tâm sự với tôi, thì tôi vẫn sẽ trả tiền đủ hết các món đặc nhất trong thực đơn, không cần gọi món!

- Hay da, vị khách nào mà cũng có nhu cầu như anh đây thì chắc bà chủ quán này mau xây biệt thự lắm á nha! Nhưng thật xin lỗi, đây là quán ăn, chứ không phải quán bia ôm đâu, ha!

Chàng trai đành chào thua với lời đối đáp ngày càng nâng cao cấp độ của Xuyên, anh tháo kính râm xuống, nở nụ cười kinh điển tươi rói vốn đã luyện được từ cậu rất lâu. Vị khách hút hồn biết bao cô gái đây chẳng phải ai xa lạ mà chính là cậu bạn thân kiêm người luôn hết lòng giúp sức cho cậu trong mọi nguy khó – Bùi Hoàng Định. Đáng lý ra, cậu bạn phải hoàn thành khóa học 4 năm mới được về, nhưng vì cuộc sống bên đó quá đối nhàm chán, vui chơi thì cũng chỉ nhiều đó quần tới quần lui, bạn bè thì đông nhưng chẳng đứa nào hợp cạ, toàn thân thiết nhau vì tiền, sông phẳng thì hội hợp. Thế là Định quyết định bỏ ngang, trở về nước dù ba mẹ chẳng mấy hài lòng, nhưng vẫn thu xếp cho cậu học việc vì tương lai phải nối nghiệp công ty.

- Sao rồi, có gì đổi khác không? Vẫn cảm thấy vui vẻ chứ? - Định buông ra một câu hỏi không đầu không cuối.

- Về nước vừa gần 1 tuần liền trưa nào cũng ghé quán gặp tui, bộ không thấy tui vẫn sống thư thái đấy sao? Tui rất hài lòng với cuộc sống hiện tại của mình! – Xuyên nói kèm theo nụ cười thể hiện.

- Xuyên biết không? Rất may là cậu không theo ngành diễn viên, chứ vào thì chắc không qua nổi vòng sơ tuyển đâu! Nét mặt cậu có thể bày ra sự vui vẻ, nhưng ánh mắt vẫn chứa đầy sự ưu tư nào đó cố che giấu.

- Nói cứ như thể là ông đi guốc trong bụng tui, mọi ngóc ngách trong người cái gì cũng biết vậy!

- Cũng không hẳn, nhưng thời gian chúng ta quen nhau cũng đủ để tui hiểu về Xuyên!

76. Chương 76

Xuyên im lặng không nói, quay mặt hướng ánh nhìn ra ngoài con phố ồn ào, như để được pha lẫn chút tất bật của mọi người, hồng quên đi sự tĩnh lặng phiền muộn của bản thân. Định lại tiếp tục:

- Xuyên vẫn chưa quên được anh ta? Chưa xóa đi được tình cảm đó? Xuyên vẫn còn ấp ủ hi vọng sao?!

Cậu chàng lại lắc đầu, phủ nhận lời Định hỏi, hay cũng để phủ nhận chính cảm xúc trong lòng mình. Ngày ấy, khi để tụt mất chuyến tàu, lỡ duyên gặp nhau nói lời chào tạm biệt, quả tình là thời gian tiếp theo sau đó Xuyên và Hiệp không có cơ hội nào để gặp lại nhau được nữa. Thời gian Hiệp làm đợt thực tập cuối khóa ngoài Hà Nội lâu hơn dự tính, kéo dài hơn 3 tháng. Khi trở về thì Xuyên cũng đã dọn qua ở chung với mẹ, lại lu bù với chương trình lớp 12 và luyện thi đại học. Rất nhanh sau đó Hiệp đã hoàn tất thủ tục để sang Mỹ làm chuyển công tác cho nhân viên mới được tuyển dụng, bởi anh muốn được tự lập mọi thứ từ con số 0, bằng chính năng lực của mình thay vì dựa vào uy thế của ba. Từ ngày đó, hai người hoàn toàn không liên lạc với nhau, chỉ thông qua chat voice với ba mẹ nuôi mà cậu luôn chỉ đứng từ xa nhìn và nghe lén lút.

Xuyên cũng biết trang Facebook của Hiệp, nhưng tuyệt nhiên không add friend mà lại bấm Follow để âm thầm theo dõi mọi hoạt động của anh chàng. Hiệp rất chăm chỉ post ảnh và status lên page, thường là những hoạt động trong ngày, hay những chuyến đi tham quan đây đó cùng với những đồng nghiệp. Anh chàng đi rất nhiều nơi, tham quan khá nhiều danh lam thắng cảnh, thi thoảng còn khoe những shot hình đi biển dã ngoại bắt mắt người xem bởi màn phan áo khoe body hấp dẫn. Những tấm bình thường kín đáo vốn đã thu hút mấy friends cũng như followers lắm rồi, giờ nâng cấp trần trụi thế này thì cứ gọi là nóng cháy FB, hàng trăm có khi lên đến cả mấy ngàn lượt like cùng hàng chục ment với những lời suýt xoa khen ngợi yêu đương bay lượn, kín đáo có mà lộ liễu cũng chả ít. Nhưng hầu như anh chàng chẳng bao giờ reply lại, chỉ lặng lẽ bấm like những ment mang ý thiện chí.

Định rủ Xuyên đi dạo vòng quanh trung tâm thành phố cho khuây khỏa, xua tan đi những muộn phiền cố che giấu bấy lâu. Định vẫn thế, nhiệt tình và quan tâm hết mực đến người bạn thân chí cốt của mình...

- Đã qua gần ấy thời gian, Xuyên vẫn còn nuôi hi vọng sao?

- Con người ta sống vốn dĩ là luôn luôn hi vọng mà! Chính nhờ nó mà ta càng có động lực để cố gắng, để tồn tại giữa đường đời đầy rẫy nghiệt ngã đến đâu... Dù chưa biết rõ rồi sẽ đạt đến cái hi vọng đó hay không, nhưng ta vẫn không ngừng hi vọng, chẳng phải Định cũng thế sao?!

- Phải, chúng ta vẫn luôn hi vọng, có thể to lớn, có thể nhỏ bé. Nhưng hơn hết là ta sẽ thấy lạc quan và mạnh mẽ hơn khi có inh một hi vọng. Và tôi vẫn luôn hi vọng Xuyên...

- Định à, có những thứ đã thấy trước kết quả rồi! Tại sao Định vẫn còn cố chấp nữa? Giữa hai chúng ta đã phân định rất rõ ràng rồi, chỉ có thể là tình bạn thôi. Nên Định đừng tiếp tục ấp ủ hi vọng nữa. Rồi Định sẽ tìm được người phù hợp với mình, xứng đáng hơn với những gì Định dành cho họ. Để rồi đây, Định sẽ có được hạnh phúc, mà người ở bên cạnh Định để yêu thương cũng sẽ hạnh phúc. Như thế mới là tình yêu!

Chàng trai lặng lẽ cúi nhìn cậu bạn thấp hơn mình nửa cái đầu, nhưng phong thái và trải nghiệm sống có khi còn vững vàng kiên cường hơn cả cậu. Có lẽ Xuyên đã đúng, tình yêu phải xuất phát từ cả hai, như vậy mới là hạnh phúc trọn vẹn, không nên cố níu kéo một người mà vĩnh viễn họ không thể phát sinh loại tình cảm đặc biệt hơn thế inh nữa. Qua gần ấy thời gian, trải qua bao thăng trầm biến động, trái tim phần nào đã được hong khô sự nhiệt huyết của thuở vừa yêu, chỉ đơn giản nếu như được ở bên cạnh người mình buồn đầu rung động thì sẽ tốt, nên Định vẫn còn do dự chưa muốn bước tiếp. Nhưng có lẽ từ nay, chàng trai sẽ phải hướng về một con đường khác, một lối đi mà nơi đó có một người đang chờ cậu, yêu cậu thật lòng...

Cánh cổng ngôi biệt thự thân quen vẫn luôn rộng mở đón cậu bé trai tuổi đã 20 nhưng vẫn luôn là bé nhỏ ngây thơ trong mắt cha mẹ, dù không đứt ruột sinh ra nhưng luôn hết mực cưng chiều. Bữa cơm gia đình vô cùng đầm ấm, ông Hùng liên tục hỏi han về tình hình học hành cũng như công việc buôn bán của mẹ cậu, dù rằng chuyện này tuần nào cũng được lặp đi lặp lại như dự báo thời tiết vậy. Bất chợt, mẹ nuôi chen vào một chủ đề mới, mà có lẽ Xuyên cũng rất dỗi quan tâm:

- Cuối tuần này nghe nói thằng Hiệp về nước, ông có thời gian đi đón con không?

- Ôi zời, nó lớn rồi, đi được thì về được. Đón rước làm gì ắt công!

- Ông này, dù sao nó cũng đi xa thời gian dài, phải đến đón cho con nó mừng chứ! Hồi tiền nó đi ông cũng đã ra vào giờ chót còn gì, thái độ tỏ ra không nhiệt tình nhưng thực chất là phải hủy cả buổi họp quan trọng nữa!

Ông Hùng vẫn thế, luôn giữ thái độ nghiêm khắc dành cho Hiệp, nhưng thực ra là vô cùng thương và quan tâm - dù gì cũng là con ruột mà. Sau đó mẹ nuôi lại quay sang nhìn Xuyên, cậu chàng vẫn im lặng ăn cơm, không nói, cũng không có biểu hiện gì...

- Con cũng đi ra sân bay đón anh con chứ?

- Dạ? - Xuyên hơi lúng túng trước đề nghị của mẹ, khựng lại một lát. - Dạ, con cũng không biết có rãnh không nữa...

Bất chợt Xuyên cảm thấy hơi chột dạ khi ánh mắt của ba mẹ nuôi đều nhìn cậu với biểu hiện mông lung. Suốt 2 năm qua kể từ khi Hiệp đi, hai người tuyệt nhiên không hề đề cập tới mối quan hệ của Xuyên với anh, không phản đối, cũng không lên tiếng chấp nhận, tựa hồ như họ tỏ ra chưa hề biết sự việc này vậy. Ba và hết chén cơm, uống ngụm nước rồi tăng hắng một cái, đứng lên rời khỏi ghế rồi nói với Xuyên một câu:

- Chuyện hai đứa ba cũng chưa rõ sẽ đi đến đâu, nhưng đều đã trưởng thành hết rồi, hãy biết lựa chọn điều đúng đắn nhất mà bản thân các con cảm thấy mong muốn! Đừng suy tính thiệt hơn nữa!

Nói rồi papa bước ra phòng khách xem tivi, dù thái độ có phần hơi lãnh đạm nhưng trong câu nói lấp lửng mang ý khuyên bảo lại có chút gì đó như là chấp thuận. Còn lại mẹ nuôi và Xuyên, bà nắm lấy tay cậu, nở nụ cười hiền hậu như xưa nay vẫn thế:

- Thật sự khi biết được sự thật về con và Hiệp, mẹ đã vô cùng tức giận! Cái cảm giác phát sinh như hồi mẹ đánh con vậy.

Xuyên nhớ lại cái khoảnh khắc hồi 5 tuổi của mình, đó là lần duy nhất cậu trốn ra khỏi nhà chui vào ống thoát nước ngoài công viên lúc đó, lần duy nhất cậu cãi lời mẹ nuôi, cũng là lần duy nhất cậu bị bà la mắng rồi giận quá đánh cậu một cái vào mông. Với một đứa con nít nhất đòn lại mang tâm lý người phụ nữ đó không phải mẹ ruột mình, hiển nhiên cậu rất khó lòng tiếp nhận, nên chẳng mấy gẫn gũi với bà, suốt ngày chỉ quán lấy papa. Mẹ nuôi lại tiếp tục:

- Mẹ đã từng nói, không ai hoàn hảo tuyệt đối cả, ai cũng đều có lòng sân si ích kỷ của mình. Lúc đầu chẳng phải dễ dàng gì để mẹ có thể tiếp nhận đứa con của người phụ nữ từng là người yêu của chồng mình, huống chi con lại có nét mặt vô cùng giống với bà ấy. Nhưng một đứa trẻ dù do ai sinh ra cũng không có tội, cũng như chuyện tình cảm của con và Hiệp vậy! Hai con giờ đây đều là một phần không thể thiếu trong cuộc sống của ba mẹ rồi. Vì thế, cho dù hai đứa có là anh em hay là cái gì đó khác thì cũng không sao, miễn là hai con được hạnh phúc, mẹ đều sẽ chấp nhận tất cả!

Lời mẹ nuôi nói chẳng khác gì lời của mẹ cậu, Xuyên vốn đã từng nghĩ mình vô cùng may mắn, mới có thể có được tình yêu thương vô bờ bến từ hai người phụ nữ tuyệt vời này, và cả người cha cao cả hết lòng vì con nữa. Như vậy là đủ rồi, thật sự quá nhiều rồi...

Xuyên bước lên căn phòng quen thuộc, nơi đã từng gắn bó cả khoảng trời thơ ấu đẹp tươi của mình qua bao năm tháng. Cậu lướt qua phòng mình, rồi đi sang phòng bên cạnh. Không gian vẫn thế, chìm vào lặng im cô quạnh, chỉ có riu rít phát phơ từng tiếng gió thổi vào tấm màn nhung ngoài cửa sổ len vào. Xuyên tuần nào cũng vào lau dọn để căn phòng không bám bụi, cảm nhận hơi ấm nồng nàn còn vương vấn của người chủ căn phòng này, dù biết đã xa rất xa...

Không dưới một lần, Xuyên tưởng tượng ra khung cảnh gặp lại. Có thể Hiệp sẽ vô tình xuất hiện, mở cửa phòng và la toáng lên bảo sao lại tự ý vào phòng anh chàng. Cũng có thể bất chợt anh chàng sẽ vào quán ăn như kiểu của Định, đòi người tiếp là cậu mới chịu gọi món. Hay vô tình trên dòng đường tấp nập, hai hình bóng nhận ra nhau, trùng phùng rưng rưng xúc động... Rất nhiều, rất nhiều những suy tưởng rất Drama mà Xuyên nghĩ ra từ những cảnh cuối trong mấy phim Hàn Quốc. Nhưng có lẽ đời thực không thể đẹp như thế...

Cậu chàng cởi quần áo, vào phòng tắm át hồng xua đi cái nắng oi bức của mùa hè. Từng tia nước trong vòi sen đổ xuống gương mặt rồi chảy xuống khắp cơ thể, làm thanh tẩy tâm hồn đang mang nặng nỗi niềm

thương nhớ chờ mong. Mọi âm thanh bị hòa tan, chỉ còn tiếng nước chảy đều đặn êm ả, tiếng nhạc “No promises” của Shayne Ward mà cậu rất thích vang nhẹ khắp phòng, tạo nên khúc du dương dịu ngọt... Bất chợt có một sự va chạm nào đó từ phía sau cơ thể Xuyên, lòn ra phía trước ngực, động tác mềm mại, nhẹ nhàng, như kiểu vuốt ve êm ái. Mọi cơ quan cảm giác của cậu chàng lúc này tựa hồ bị rơi vào khoảng không vũ trụ, mắt vẫn nhắm nghiền, tận hưởng sự mê mị bất chợt ủa đến. Thân thể phía sau đang áp sát vào cậu, cũng trần trụi và ướt át, mang theo sự nóng ẩm pha lẫn yêu thương từ nụ hôn nồng nàn.

Xuyên không rõ mình đã rời khỏi phòng tắm bằng cách nào, lau khô người như thế nào, dường như cậu luôn ở thế bị động, mặc tình cho “người lạ” làm tất, không chút phản kháng. Cậu chàng vẫn nhắm nghiền mắt, oằn người đón nhận cơn mưa hôn cuồng nhiệt. Cậu không muốn mở mắt ra, vì sợ rằng chỉ là mộng đẹp, hay sợ rằng đó không phải là người mà cậu mong chờ. Nhưng Xuyên đã chắc chắn, đã rất rõ rồi, mùi hương ấy, thân thể ấy, cử chỉ ấy, tiếng thở rất gợi tình ấy... chỉ có thể là...

77. Chương 77: Chương Cuối

Mây mưa ái ân vẫn vũ suốt cả đêm dài, tựa hồ như hai thân thể hòa trộn làm một, rã rời tê tái... đúng là loài động vật ăn thịt lâu ngày chịu kiêng, cũng như con mồi kia cũng vô cùng nhiệt tình hưởng ứng...

I don't wanna run away, baby you're the one I need tonight,

No promises.

Baby, now I need to hold you tight, I just wanna die in your arms

I don't want to run away, I want to stay forever, through Time and Time..

No promises

Ánh bình minh đã ló dạng, xua đi bóng đêm nồng nàn tưởng chừng bất tận vừa qua... Xuyên đã thức, nhưng cậu chàng vẫn nhắm nghiền mắt, có lẽ vẫn là nỗi lo sợ mơ hồ về mộng đẹp chóng tan. Cho đến khi hình dáng to lớn áp sát đến gần, hôn lên trán cậu, cất tiếng nói dịu dàng:

- Anh nhớ em đến phát điên lên được!

Lúc này cậu chàng mới mỉm cười mở mắt ra, chấp nhận thực tế. Người đang nằm sát bên cậu, hôn cậu, đưa cậu vào chốn thiên đường nồng cháy đêm qua, chính là anh - người mà Xuyên mãi yêu và mong nhớ. Hiệp khẽ vuốt ve làn tóc mềm mượt của người yêu nhỏ, ánh mắt nhìn cậu chất đầy sự ôn nhu, tiếp tục rướn tới gần tính trải nghiệm tiếp nụ hôn bất tận, nhưng Xuyên cúi mặt xuống, tránh môi anh rồi áp sát vào ngực đối phương cắn mạnh một cái, hằn cả dấu răng:

- Ui da, đau chết đi được. Em muốn để lại sẹo trên cơ thể hoàn mỹ của anh à?

- Đúng vậy đó, để anh không thể khoe body lên cho bàn dân thiên hạ ngắm nữa!

- À... thì ra có người đang giận dỗi vì ta đây được nhiều kẻ chết mê chết mệt... Rồi còn âm thầm tạo một nick Facebook ảo để bắt chuyện làm quen với ta nữa!

- Hừ, nhờ vậy mới biết lòng ai kia thế nào... - Xuyên xoay người lại đối lưng với anh chàng.

- Hi, anh thừa biết người đó là em, cách nói chuyện không thể trộn lẫn với ai được. - Hiệp tiếp tục áp sát ngực vào lưng Xuyên, hai cơ thể dính chặt lấy nhau.

- Em tưởng anh đã “cải tà quy chính”, quen được mấy cô bạn gái Tây phương bốc lửa bên đó rồi chứ!

- Xời... anh chỉ thích hàng nội địa, không xài hàng ngoại đâu!

Xuyên xoay người lại đối diện với Hiệp, ôm sát người anh, cảm nhận hơi ấm đã bao lâu cậu khao khát. Đến giờ phút này, cậu không còn muốn đối lòng nữa, không muốn trốn tránh nữa. Bấy nhiêu thời gian xa nhau cũng đã đủ để bản thân nhận ra cậu yêu anh nhiều như thế nào, và có lẽ Hiệp cũng vậy...

- Anh sẽ về luôn chứ? Còn đi nữa không?

- Cũng chưa biết, có thể sẽ lại đi nữa... - Hiệp nói lấp lửng, ánh nhìn đang xem xét biểu hiện của Xuyên có phần hơi buồn nhẹ, cố giấu che. - Nhưng nếu có đi nữa, anh cũng sẽ không đi một mình đâu! Anh sẽ đưa một người cùng đi với anh.

- Ai mà may mắn dữ vậy ta?! - Xuyên nhìn lên trần nhà, đặt câu hỏi chờ mong.

Hiệp cười nhẹ, thể hiện nét kiêu hãnh sâu xa. Anh chàng với tay lên đầu giường, giật sợi dây mảnh, bỗng dưng từ trên cao có quả cầu ánh kim hạ xuống. Hiệp bảo Xuyên cầm lấy, nhấn nút trên đỉnh quả cầu, lập tức nó tách ra, bên trong chứa một chiếc hộp nhỏ. Khỏi phải đoán cũng biết được trong chiếc hộp chứa gì...

- Đeo chiếc nhẫn này vào, xem như từ nay anh đi đâu thì em theo đó!

Xuyên mở to mắt đứng hình 10 giây vì kinh ngạc. Cậu chàng còn chưa xử tội anh vì đã lén về mà không báo một tiếng, mà chắc chắn việc này có cả sự hợp tác của ba mẹ nuôi. Vậy mà giờ đây, anh còn cho cậu thêm một bất ngờ lớn nữa... Nhưng dù gì cũng phải làm giá một chút chứ!

- Anh đừng nói với em đây là lời cầu hôn nha?! - Xuyên vẫn muốn được khẳng định rõ ràng.

- Nếu em đã nghĩ như vậy, thì cứ xem như là vậy đi! - Hiệp đáp lại tỉnh queo.

- Thật bó tay với anh, chẳng lãng mạn được chút xíu nào hết. Người ta cầu hôn thì phải thật romantic, ở một không gian thật lãng mạn, có nến, có hoa, rồi quỳ xuống trao nhẫn cho đối phương nữa chứ?!

- Zời ạ, đây là thời đại nào mà còn làm ba cái vụ xén chảy nước đó chứ! Em tưởng mình đang đóng phim tình cảm dài tập đấy à? Bây giờ có chịu hay không, cơ hội không đến lần hai đâu! Mà dù có không chịu anh vẫn sẽ bắt cóc em ở bên cạnh anh thôi à!

- Anh... Anh thật đúng là bá đạo hết thuốc trị mà!!! - Xuyên tức cùng cực với cái bản tính khó dời hơn gian sơn của Hiệp.

Đột nhiên, tiếng nói đồng dục của papa vang lên ngoài cửa phòng, thúc giục hai đứa ra mở cửa có chuyện cần bàn bạc. Lúc này Hiệp mới hốt hoảng với thân thể trần như nhộng của cả hai, cộng với cửa phòng không khóa. Xuyên nhào nhào tìm quần áo mặc vào, nhưng vì hấp tấp nên mặc lộn tùm lum, trong khi papa vẫn liên tục quát:

- Hai đứa nhanh lên, làm gì mà chậm như rùa vậy! Ba đếm từ 1 tới 3, không ra là ba xông vào đấy nhá!

- Trời, ba ơi từ từ đã! - Hiệp cũng luống cuống không kém.

- 1.....2..... - Papa vẫn tiếp tục vô tình đếm.

Trong khi đó Xuyên tìm mãi không ra cái quần lót để mặc vào, sau đó mới thấy nó nằm lẫn trong tấm mền, có cả cái quần của Hiệp. Quá hấp tấp vì ba sắp đếm tiếng thứ 3, cả hai nhào xuống giường toan chạy ra chặn cửa, nhưng chiếc mền chết tiệt vướng víu khiến cả hai va vào nhau ngã nhào xuống sàn...

- Ui da..... RẦM!!!!!!!!!!!!!!

Xuyên nằm đè lên người Hiệp, tay nắm chặt nhau, trên ngón tay cả hai đều đã đeo chiếc nhẫn đôi lấp lánh dưới ánh mặt trời.

HẾT PHIM

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-nua-anh-em>